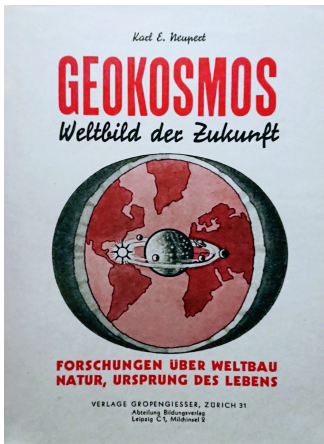

GEOKOSMOS

Wereldbeeld van de toekomst

Onderzoek over wereldvorming, natuur en oorsprong van het leven

Geokosmos

Weltbild der Zukunft

Forschungen über Weltbau, Natur, Ursprung des Lebens

Karl E. Neupert - 1949

Verlage Gropengiesser Zürich

Vertaling: Vlichthus - 2023

1. GRAAG UW AANDACHT

Let op bij de beoordeling van alle afbeeldingen: Tekeningen zijn altijd een hulpmiddel om na te denken om iets te kunnen verklaren, maar ze kunnen geen "modellen" zijn in termen van afmetingen. De sterrenbol is bijvoorbeeld veel te groot vergeleken met de aarde, maar je kunt hem niet zien als hij kleiner is; de maan en de zon zijn veel te groot vergeleken met de sterrenbol, maar je kunt ze niet zien als kleine stipjes. Saturnus is echt een stip aan de hemel, de zon een schijf, zoals de maan, maar het is onmogelijk om hem zo op de foto te tekenen, zoals bij alle planeten het geval is. Dit is nog meer het geval met de afstanden van de bollen tot de sterrenbol. Plaatjes, zoals die op pagina 62, kunnen nooit goed getekend worden, omdat zelfs met de grootste cirkels de bergen, schepen en masten nauwelijks tot de hoogte van een stip getekend kunnen worden, zodat elk effect op het oog ontbreekt. Men denkt zulke dingen en ziet ze mentaal groter.

1-1. De hemel - 5 keer vergroot

De enorme wereldbol met een diameter van 12.750 km is open; binnenin zijn de continenten te zien. De sterrenbol meet 1.000 km en zou slechts 1/2 cm groot moeten zijn; ook de planeten zijn verkleind. De sterrenbol wordt gezien als een illusie ([firmament](#); *hemelgewelf*) door optische vergroting. Elke dag draait de hele hemel, maar de aardbol rust!!! Alle bewegingen zijn correct zoals ze gezien worden. Het volgende is perfect verklaard: dag en nacht, seizoenen, verduisteringen, maanstanden, enzovoorts. Alle verklaringen zijn wettig, zonder hypothesen. De "geokosmos" is het hele universum.

2. DE ASTRONOMISCHE WERELD BOUWEN

2-1. Het astronomische wonder

Om lezers die niet bekend zijn met de huidige astronomische opvattingen een overzicht te geven, zonder dat ze een naslagwerk nodig hebben, wordt de volgende informatie gegeven ten behoeve van waardevolle vergelijkingen, hoewel het op zichzelf niets te maken heeft met het onderwerp van de "geokosmos". We bouwen ons wereldbeeld volledig onafhankelijk op. Het is noch een verbetering noch een aanpassing van het vorige wereldbeeld.

Volgens de Copernicaanse leer leven we op de planeet Aarde, die dagelijks ronddraait; elke plaats op de evenaar legt een afstand af van 464 meter per seconde, 40.000 kilometer in de 24 uur van de dag, of 1.666 kilometer per uur, terwijl vliegtuigen nauwelijks het derde deel kunnen bereiken. Als het mogelijk zou zijn om deze enorme snelheid te bereiken, zou het vliegtuig niet zo lang onder de zon kunnen vliegen als het achter de zon aan in westelijke richting zou kunnen vliegen.

De tweede beweging van de aarde, volgens de hedendaagse theorie, is de baan van de aarde om de zon. Als gevolg van de draaiing van de aardbol ontstaan dag en nacht. Als gevolg van de baan van de aarde rond de zon ontstaan de seizoenen.

De seizoenen ontstaan als gevolg van de omwenteling van de aarde rond de zon als een "planeet", als men aanneemt dat de as van de aarde constant in dezelfde richting helt. De zichtbare beweging van de zon aan de hemel wordt uitgelegd als een onwaar bedrog, omdat de zon wordt beschouwd als een gloeiende bol met een diameter van ongeveer 1.400.000 kilometer, 109 aarddiameters, 1.300.000 aardvolumes.

De afstand van de aarde tot de zon bedraagt ongeveer 150 miljoen kilometer of 12.000 aarddiameters, wat neerkomt op 12.750 kilometer. Een sneltrein naar de zon duurt ongeveer 280 jaar, dus om de baan van de aarde te bereiken, die ruim 6 keer zo groot is als de afstand tussen de zon en de aarde, duurt het ongeveer 1.800 jaar, dat zijn 30 generaties! En de aarde doet dat in een jaar! Zonder dat wij mensen er een spoor van merken, zonder dat we deze vlucht met de beste apparaten kunnen meten, altijd in dezelfde minutieus nauwkeurige tijd, die geen van onze beste klokken kan halen. Maar het duurde 8.500 jaar om de planeet Neptunus te bereiken, die deel uitmaakt van het "systeem" en wordt bestuurd door de zon, en 170 miljoen jaar om de volgende ster te bereiken.

Om dit te begrijpen, maken we een vergelijking over de baan van de aarde, omdat getallen niet werken als ze groot zijn. Tijdens het vliegen bereikt de aarde een snelheid van ongeveer 30 kilometer per seconde (30.000 meter, rotatie 464 meter). Deze worp is zo sterk dat een afstand als München-Augsburg in twee seconden wordt afgelegd (!), terwijl de sneltrein er ongeveer een uur over doet. De lengte van de baan van de aarde bedraagt ongeveer 1.000 miljoen kilometer in de vorm van een ellips, die nauwgezet wordt onderhouden. Dus als de aarde in rust zou zijn, zoals het lijkt, is het onfeilbaar logisch om aan te nemen dat de zon elke dag deze miljard kilometer rond de aarde aflegt, dan zou dit enorme gevaarte in gasvorm rond de microscopisch

kleine planeet moeten vliegen! Omdat deze absurditeit ondenkbaar was, werd deze "baan om de aarde" willens en wetens verzonnen; de druk om na te denken over "rotatie van de aarde" was nog groter, omdat hier het firmament, een ruimte met een diameter van biljoenen kilometers en met daarin miljarden zonnereuzen, elke dag rond de aarde moest draaien. Een verkleining was op geen enkele wijze mogelijk. Er was alleen sprake van een óf/óf.

Op basis van [trigonometrische metingen](#) werden de verdere afstanden in het "zonnestelsel" bepaald; de planeten zijn al sinds de oudheid bekend. De nieuwste planeet Pluto bevindt zich op ongeveer 6.000 miljoen kilometer afstand van de zon en Neptunus op ongeveer 4.500 miljoen kilometer afstand; Dit is de mate waarin de kracht van de zon voldoende is om deze bollen in ellipsen te geleiden, die voor Neptunus ongeveer 165 jaar duren en voor Pluto ongeveer 300 jaar, om één omwenteling (planetair jaar) te vormen.

Deze "kleine kolonie" betekent een ster aan de hemel, als verre stambewoners zouden kunnen observeren. Deze kolonie is een klein onderdeel van de talloze sterren van de "Melkweg", zoals we de "nevel" noemen, die ook weer slechts een van de miljoenen wereldnevels in de ruimte is, die veel groter zijn dan onze Melkweg.

Volgens astronomische berekeningen zou de ruimte de fantastische ijheid moeten hebben van ongeveer een miljardste van de dichtheid van lucht, zelfs van het zonnestelsel zou de ijheid 240 miljard keer berekend worden, zodat de lucht zou lijken op de hardste materie; dit getal is berekend door te denken dat de astronomisch erkende massa's van de planeten in de ruimte verdampt zijn.

Onze lucht zou daarom 240 miljard keer zo zwaar zijn als de mist. Houd er rekening mee dat 1 liter lucht 1,4 gram weegt, 1 liter platina weegt 21.500 gram, d.w.z. 15.000 keer zo zwaar, denk er nu eens over na: 240 miljard keer verschil in de tegenovergestelde zin! Slechts één gram materie raakt een kubus met een randlengte van 570 meter in de ruimte, terwijl de kubus met lucht naar verluidt 240 miljoen kg weegt.

Maar astronomisch gezien is deze "absolute leegte" van de ruimte de voorwaarde voor de "banen", omdat ze niet de geringste denkbare weerstand zouden kunnen verdragen, anders klopt er niets. De aarde is maar een kleine planeet, maar de druk op de ruimte met zo'n snelheid is enorm; Als er een massa gas in de ruimte zou zijn, die zeker zou moeten verschuiven als gevolg van de planeten, zouden er enorme verstoringen van de baan-ellipsen optreden, wat niet het geval is. Maar Jupiter, Saturnus etc. meten veel meer dan oppervlakken, zodat een gasruimte onmogelijk lijkt. De kosmische ruimte is leegte, niets.

De sterren staan echter niet zo dicht bij elkaar als de foto's van de hemel of het uitzicht laten zien, namelijk als een met bloem bestoven oppervlak, maar deze "gigantische zonnen" bevinden zich in de ruimte op afstanden van vele biljoenen kilometers; Wat we op de foto zien als een oppervlak, strekt zich de een na de ander uit in de ruimte, en strekt zich uit over afstanden van honderden miljoenen "lichtjaren", d.w.z. biljoenen kilometers, aangezien elk lichtjaar ongeveer 10 biljoen kilometer meet. Volgens astronomische opgave zweven de sterren in het heelal als speldenkoppen met tussenlagen afstanden van ongeveer 60 kilometer.

Dit sterrenbeeld aan het firmament is vrijwel onveranderd gebleven sinds eeuwen van nauwgezette observaties. De Ouden beschouwden de sterren als punten op een oppervlak, waarachter het licht van de wereld schijnt. Telescopen zijn slechts vergrootglazen, ze "trekken er niets uit, ze dringen niet door tot in de grootste afstanden", dat is de mening van de leek. Als resultaat blijven deze kleine puntjes, zelfs in de beste telescoop, zoals ze werden gezien met het blote oog, ja ze zijn zelfs nog kleiner. Ze worden alleen maar groter als de planeten dicht bij elkaar liggen, omdat het echte bolvormige schijven zijn.

De afstanden van de sterren kunnen dus op geen enkele manier "gemeten" worden, zoals die van de planeten via [parallaxen](#) of hoeken, maar de "sterafstanden" blijven schattingen en een paar nullen zijn niet belangrijk in deze getallen, omdat het biljoengetal 18 nullen heeft. De schatting is gebaseerd op optische principes.

Zo lijkt het voor de leek vreemd waarom deze sterren altijd op dezelfde manier zweven, want het is bekend dat er aantrekkingskrachten aan het werk zijn. De astronomie zegt dat zulke krachten op oneindige afstanden werken en ooit een totale verzameling van de sterren moeten bereiken, omdat de grotere massa dan al het andere in zijn ban trekt en zo wordt het "kwaad" steeds steeds meer catastrofaal snel.

Waarnemingen van de [dopplerlijnen](#) (spectra) wijzen op een vlucht van alle sterren uit ons stelsel, wat onbegrijpelijk lijkt. Deze lijnverschuiving kan echter niet anders worden geïnterpreteerd als een beweging van de lichtbronnen weg van de aarde, de ruimte in, met een snelheid die al is gemeten tot 100.000 kilometer per seconde. Natuurkundig gezien blijft deze ontsnappingsmogelijkheid een mysterie, vooral voor de gasstromen in witte hitte, en dit bewijst opnieuw de absolute leegte van de ruimte, maar astronomisch gezien lijkt het mysterie te worden verklaard door deze "waarnemingen".

Vervolgens legt de astronomie uit dat zeker de meest verre sterren met de snelheid van het licht reizen, namelijk 300.000 km/sec., wat voor ons tot gevolg zou hebben dat dit licht ons niet meer kan bereiken, als de lichtbron zich net als de voortplanting verijdert, waardoor "de grens van het heelal hier voor ons verschijnt". Het universum mag zich dan oneindig ver uitstrekken, het "komt nooit tot ons voor observatie" voor alle tijden.

Hier hebben fantastische geesten het idee geopperd dat ons zonnestelsel een "wereldatoom" zou kunnen zijn, zoals atomen tegenwoordig worden uitgelegd als "microsystemen"; dan zouden de zonnen atomen zijn van een wereldlichaam, dat bestaat uit myriaden atomen, in alle eeuwigheden; en uiteindelijk zou het universum ook slechts een atoom zijn, waar een "wereldzon" omheen draait. Niemand weet immers hoe een "atoom" eruit ziet! Natuurkundigen hebben hun ideeën alleen ontleend aan de astronomie, maar geen mens weet wat waar is.

Vanuit deze verste stellaire nevels zou het licht als de fijnste oscillatie (*slingering, trilling, schommeling, draaiing*) (ongeveer 1.500 miljard keer per seconde) miljoenen jaren lang naar de aarde moeten snellen. Natuurlijk zouden deze sterrenreuzen al duizenden en miljoenen jaren geleden gedoofd kunnen zijn, terwijl we hun licht hier nog steeds zien schijnen, want we zien natuurlijk niet de ster, maar alleen het binnenkomende "lichtschijnsel", dat nooit verwisseld mag worden en dat experts ook niet vaak genoeg voorgehouden kan worden; als ze worstelen met

het beeld van de "sterrenwereld". Evenzo zweven deze sterren na miljoenen jaren zeker niet meer op het vertrekpunt van de lichtstraal, als we moeten uitgaan van een dergelijke vlucht van de stellaire massa's, zoals wordt beweerd. Het gevolg is dat de sterren die dicht bij ons staan op een heel andere plaats staan dan de verste; we zien dus een volledig verkeerd beeld van het firmament, een chaos. Maar wáár deze kleine puntjes zweven, heeft geen betekenis voor de "wereld-voorstelling op zich".

Daarom houdt het onderzoek zich alleen bezig met het zonnestelsel, de kleine kolonie, de kleine ster van de Melkweg, die ongeveer 30.000 lichtjaar in diameter meet en de vorm van een lens heeft. Ons zonnestelsel snelt naar het sterrenbeeld Hercules in een vlucht van ongeveer 750 km/sec, terwijl de vlucht van de aarde met 30 km/sec van een onbeduidend niveau is.

De zon heeft zo'n krachtige zwaartekracht ([gravitatie](#)) of aantrekkingskracht, dat het alle planeten eromheen stuurt, van Mercurius tot Pluto, op 6.000 miljoen kilometer afstand, en nog veel meer. Deze zwaartekracht is ons op aarde fysiek bekend of uitgelegd als zwaartekracht. Een vergelijking dient immers om inzicht te verschaffen.

Als we aannemen dat de zon een bol is met een diameter van 40 meter, dan zweeft de aarde op een afstand van ongeveer 4 kilometer en meet 37 cm in diameter. Er bestaat geen enkele kracht of stof, zelfs geen magneet, die een dergelijk effect heeft. Als de natuurkunde en sterrenkunde uitleggen dat dit komt door de massa van de zon, is het antwoord dat met deze zogenaamde "grootte" of massa, de afstand ook enorm toeneemt. Het vergelijkende beeld blijft altijd gerechtvaardigd.

Nu zal de leek vragen: hoe kent men deze trekkracht van de zon, kan het niet iets anders zijn? Deze kracht is zodanig dat men een "touw" nodig zou hebben om de aarde vast te houden, gewikkeld uit een triljoen stalen staven, elk met een diameter van 6 meter, slechts ter vergelijking, 150 miljoen km lang, anders zou de aarde in het duister wegvliegen, omdat de middelpuntvliedende kracht of werpkracht haar met 30 km/sec zou wegslingeren.

Waar komen deze getallen vandaan? Duidelijk niet uit waarnemingen van de gewone vorm, zoals we gewend zijn in de aardse praktijk. Noch kunnen we de kracht van de zon "meten", noch heeft iemand de "vlucht van de aarde" gemeten, maar we vertrouwen hier op meningen of logische conclusies, dus van het één kwam het ander. We kennen alleen de ene waarneming, de "koers van de zon". Onvermijdelijk moest men de "baan van de aarde" gebruiken, waardoor men uitkwam op de 30 km/sec. rond de zon. Maar om de ontsnapping van deze aardbol te vermijden, zou een trekkende kracht of aantrekkingskracht noodzakelijk zijn. Bijgevolg zou men deze gravitatie kunnen berekenen. Natuurlijk ook gebaseerd op de massa of grootte van de zon, die echter ook slechts een resultaat is van bepaalde "metingen" of ideeën.

Deze krachten zijn dus logischerwijs af te leiden uit de waarneming van de "baan" aan de hemel, aan het firmament, maar niet echt in de ruimte. We weten dat een planeet een bepaalde cirkel aflegt in een bepaalde tijd, dat wil zeggen, hij vliegt zo of zo snel per seconde. Om de vlucht te compenseren, berekenen we de waarden in getallen die hem aan de zon houden, de dikte van het touw, bij wijze van spreken. Niemand komt over zulke kleurloze theorieën heen. Als deze waarden goed berekend zijn, hoeft de werkelijkheid niet hetzelfde te zijn, maar toch

worden er heel nauwkeurig banen e.d. mee berekend, en dat is het essentiële voor astronomen. De waarheid over de wereld komt daarmee niet dichterbij, het doel van de wereld blijft mysterieus.

Laten we teruggaan naar het vergelijkingsplaatje. Dicht bij de aarde zou de maan een bal van 10 cm zijn, maar op 11 meter afstand; deze aardbol van 37 cm moet de zon ook tot 4.000 meter "aanrekken" houden. Mars staat op 7.000 meter afstand, Saturnus op 41.000 meter, Neptunus op 130 kilometer afstand en ze volgen allemaal de zonnabal van 40 meter, ze cirkelen er allemaal omheen! Is het geweldig of heeft iemand twijfels? '

De vergelijking is echter te klein voor de "sterrenwereld", want de dichtstbijzijnde ster zou zich op ongeveer 50.000 km afstand moeten bevinden; hier begint het niets. Toch wordt de aantrekkingskracht geclaimd voor speldenknopjes op afstanden van 60.000 meter. Astronoom Littrow schrijft in zijn boek "*Wunder des Himmels*": "Geen mens kan zich deze duizelingwekkende hoeveelheden ruimte voorstellen met andere gevoelens dan die van de hulpeloze schok over de grootte van de wereld." Misschien is het een idee!

Kometen worden afgeschilderd als wonderbaarlijke dingen, die plotseling verschijnen uit de verste uithoeken van de ruimte, de aantrekkende zon naderen en er vervolgens omheen draaien om terug de ruimte in te vluchten. Kometen bestaan uit zulke fijne gasmassa's, dat zelfs het licht van kleine sterren door de kern schijnt; de staart is nevel. Toch verandert de staart in een paar dagen van richting in de buurt van de zon, want hij wijst altijd van de zon af, wat waarschijnlijk bewijst dat het slechts een optisch verschijnsel is, of kleiner? [De komeet van 1618](#) zou een lengte van 100 graden hebben gehad, die van 1680 meet 400 miljoen kilometer, drie keer de afstand tussen de zon en de aarde. Toch bewegen deze kometen volgens metingen en ideeën in banen van 500 km/sec door de ruimte.

De "banen" van de planeten kunnen eigenlijk niet in de ruimte worden waargenomen, we zien alleen die cirkels aan het firmament. Maar we herschikken het plaatje rond de zon, omdat die zo'n grote massa heeft dat hij 700 keer de massa van alle planeten uitmaakt, en dus het zwaartepunt moet vormen. Dit is absoluut geen "waarneming"!

Nu wordt beweerd dat de aarde al triljoenen jaren bestaat en nog steeds rond de zon draait. Ook nu draait de aarde nog steeds rond de zon, alleen denkt men dat ze dichterbij de zon komt, maar er wordt niets waargenomen. Dergelijke "volharding" veronderstelt natuurkundige principes, die enigma's (*raadsels*) worden genoemd; in ieder geval is een ruimte van absoluut niets de voorwaarde, maar zelfs hier wordt van onze kennis een "verbruik van kracht" verondersteld.

We worden overal geconfronteerd met "verklaarde raadsels".

Volgens zulke ideeën over het universum is de zon een van de grootste mysteries. Haar licht doet er 8 minuten over om de aarde te bereiken, zonder enige geleiding, wat des te vreemder is, omdat de warmte ook zonder geleider aankomt, over een afstand van ongeveer 150 miljoen kilometer, waar een projectiel ongeveer 6 jaar over doet. Opgemerkt moet worden dat het zonlicht in alle richtingen wordt verstrooid, zodat slechts het kleine deel 1/2.700.000.000 de

aarde bereikt. Desondanks is de warmtestraling zo groot dat een ijslaag van 40 meter, die om de aarde zou worden gelegd, in 1 jaar zou smelten, hoewel deze warmte eerst door de ijzige ruimte gaat, die wordt aangegeven als 273 graden koud.

Nog grilliger zijn de uitsteeksels van waterstofgas, die van de zon worden uitgestoten tot hoogtes van honderdduizenden kilometers, evenals de monsterlijke zonnevlammen, maar deze afmetingen zijn slechts een gevolg van zo'n enorme afstand, vandaar de grootte van de zon. Als astronomen tot kleine afstanden zouden komen, zouden dergelijke raadsels van enorme hoeveelheden energie verdwijnen, net als de kwestie van vervanging. Een kleinere zon, des te dichterbij, is begrijpelijk.

De verre nevelwerelden, waarvan er miljoenen in de ruimte zijn, zijn ook raadsels, want hier worden nieuwe stelsels, op te bouwen uit gassen, verondersteld. De spiraalnevels zijn structuren zoals de Melkweg, die zich met snelheden tot 2.000 km/sec. naar voren bewegen; als een zwerm van zonnen, miljarden in getal. Maar waar dient het allemaal voor?

Dr. P. Stuker: "*Der Himmel im Bild*" (*De hemel in beeld*), een bekend werk, schrijft: "Vol ontzag en verbazing worden we geconfronteerd met de onvoorstelbare dimensies van de wereldopbouw en wereldgebeurtenissen."

We wilden deze korte details aanbieden ter vergelijking met de nieuwe Geokosmos, die deze ontsporing van de wetenschap in het eeuwig oeverloze zal corrigeren.

We zagen al de oorsprong van het kwaad, namelijk het meten van afstanden volgens de methode van de geometer (*landmeter*), de hoekmeting. De zon is alleen in het idee een monstrem. Waarschijnlijk zal de meerderheid van de mensen een andere mening hebben over een universum van leegte. We zijn ver verwijderd van het eisen van een doelgerichtheid van alles, zelfs van de constructie van de wereld, zoals de filosofen en de religie het eerst stelden. Maar zelfs vanuit het oogpunt van natuurlijke kennis lijkt zo'n wereldbouw een onmogelijkheid.

De auteur van het bovengenoemde boek spreekt de waarheid:

"Van oudsher zijn de ogen van denkende mensen naar boven gericht; in alle tijden van menselijke ontwikkeling zijn geest en ziel grondig bezig geweest met de sterrenhemel. De Ouden waren goed op de hoogte van het voortdurende komen en gaan van de hemellichten. De sterrenhemel was de zetel van de goden en van hieruit werd over het wel en wee van deze wereld beslist. Het was de klok," "Hoe anders vandaag! Diep beschaamd moeten we bekennen dat het grote publiek veel van zijn kennis van de sterren is kwijtgeraakt. Terwijl van een "geschoold" persoon wordt verwacht dat hij de fenomenen van de omgeving kent, hoeft hij niets over de sterren te weten. Omringd door een zee van kunstlicht, omgeven door lawaaierige, zenuwslopende bedrijvigheid, brengt de moderne cultuurmens zijn leven door."

Ja, dat klopt; de zogenaamde culturele mens is alleen geïnteresseerd in een primitief bestaan, hij kent alleen de zorgen over zijn voedsel, plezier, sport en zaken. Iedereen die observeert hoe de beste schoolkinderen zelfs hun eerste kennis van de natuur snel vergeten, hoe latere

volwassenen alleen hun "specialistische kennis" kennen en bijna geen interesse hebben in iets anders, is het helaas eens met Dr. Stucker.

Toch moeten we eraan toevoegen dat het totale gebrek aan interesse in de "bovenwereld" te wijten is aan de astronomen zelf, want wanneer ze zich verwonderen over en eer bewijzen aan zo'n "ongelooflijke wereld", dagen ze de moderne, kritisch denkende mens uit en beschouwt hij deze opvattingen als enigszins "vreemd" en absurd, zodat hij zich er "zonder nadenken" van afwendt.

3. ASTRONOMISCHE RARITEITEN

Zulke wonderen als die van de zon of de sterren en kometen maken geen indruk meer op de technicus van vandaag; hij wendt zich af. We ontkennen de effecten van zonne-energie die op aarde worden waargenomen niet, maar we noemen de vertrekenergie die aan de zon wordt toegeschreven een vergissing, omdat de zon niet de grootte en massa heeft die haar op basis van valse metingen worden toegeschreven.

Als de zonnewarmte die naar de aarde wordt uitgestraald jaarlijks ongeveer 660 biljoen ton water uit de oceanen verdampt, deze massa's als wolken over de landen leidt, ze als regen in stromen verzamelt, die vervolgens de elektrische stroom opwekken, d.w.z. de zonne-energie teruggeven, is dit verbazingwekkend, maar duidelijk. We weten ook dat we al duizenden jaren de energie van de zon gebruiken voor kolen, olie en chemicaliën. Maar er is geen reden om de zon als een "reusachtig monstrum" te beschouwen. Precies dezelfde werking wordt geproduceerd door een bol van de zon, die dienovereenkomstig dichterbij en kleiner is; het heeft dan het enorme voordeel van geloofwaardigheid met betrekking tot ons begrip van de natuur. Ook in de geokosmos bestraalt de "zon" de werkelijkheid van de aardkorst precies zoals waargenomen, dat is duidelijk, maar op een afstand van ca. 5.500 km is daarvoor een navenant kleinere kracht voldoende. Deze kleinere hoeveelheid energie is te bevatten, terwijl de astronomisch geclaimde hoeveelheden natuurkundige absurditeiten en mysteries zijn.

Volgens Copernicus' idee moet de zon 1.600 quadriljoen standaard kaarskracht ¹ aan licht uitstralen (een getal met 24 nullen), een hoeveelheid die gelijk is aan het gewicht van 13 aardbollen [stearine](#), die in één uur zouden moeten verbranden. Natuurlijk, als het grootste deel verloren gaat naar de ruimte, gaat ook de warmte van de zon verloren. Wij ontvangen slechts $\frac{1}{2700}$ miljoenste van die energie, die wordt uitgezonden in alle richtingen van de enorme "ruimte" die overeenkomt met de afstand van 150 miljoen km van de aarde, d.w.z. een bol met een diameter van 300 miljoen km. Nog afgezien van het feit dat de natuurkunde een "warmtegeleider" nodig heeft, die in de absoluut lege ruimte ontbreekt, doet de warmte er heel lang over om deze enorme afstand af te leggen en bruijst ze uit. Om dan niettemin de gemeten hoeveelheden warmte naar de aarde te kunnen sturen, moet men dergelijke bizarre concepten van de zon construeren, namelijk "atomaire desintegratie" als vervanging voor energie. Als we dit idee van bepaalde natuurkundigen aanvaarden, bevat elke gram materie een energie van ongeveer 22 miljard grote calorieën, wat overeenkomt met de verbrandingswarmte van ongeveer 3 miljoen kilogram harde steenkool. Als het mogelijk zou zijn om de "slapende energie" in materie vrij te maken, om materie om te zetten in kracht, dan zouden we fantastische prestaties leveren:

"Met drie gram steenkool sturen we een stoomboot van 40.000 ton naar Amerika, een handvol ijzererts voorziet de hele aarde tientallen jaren van licht, met een klontje suiker zinkt een stad in een explosie, met een snuffje zand ontketenen we energie, die gelijk is aan die van 18.000 kilogram dynamiet", en meer andere "wereldwonderen". Als men de zon zou willen verwarmen met steenkool, zou men 100 aardbolbriketten nodig hebben en toch heeft men berekend dat

¹ Redactie 2023: "Kaarskracht" is een verouderde eenheid van lichtintensiteit. Het werd in 1860 in Engeland als juridische eenheid geïntroduceerd en werd gedefinieerd door een spermaceti-kaars (*wasachtige stof uit schedel potvis*) met een nauwkeurig beschreven structuur. Het was ongeveer gelijk aan 0,981 [candela](#).

zelfs als de zonnekolos, die 1.300.000 aardbollen groot is, gemaakt zou zijn van steenkool, de warmte slechts 5.000 jaar zou duren; de leeftijd van de aarde wordt echter al geschat op triljoenen jaren, die van de zon dus nog veel meer!

Waar komt deze energie vandaan, die volgens berekeningen zo groot moet zijn dat een blok ijs van 3,5 kilometer dik en 150 miljoen kilometer lang (zon tot aarde) in één seconde smelt tot water, en in 8 seconden kan veranderen in stoom?! Ja, waar komt die energie vandaan, wie gelooft het? Is atomaire desintegratie geen schande?!

Alleen de Copernicaans opgeleide natuurkundigen en astronomen geloven zulke wereldwonderen, omdat ze de weg kwijt zijn in hun systeem, dat beweert en "meetbaar bewijst" dat de zon een bal is, met een diameter van 1.400.000 kilometer, op een afstand van 150 miljoen kilometer. De aarde ontvangt elke seconde een hoeveelheid warmte waarmee men een gewicht van 17.000 miljoen ton in één seconde naar een hoogte van een kilometer kan tillen. Maar zoals ik al zei, ontvangt de aarde slechts een fractie van de uitgestraalde krachten!

Waar komt de vervanging van krachten vandaan, sinds de triljoenen jaren? De natuurkunde kent alleen het instorten van meteor-massa's, chemische omzettingen of het samentrekken van de zon als bronnen. Maar deze mogelijkheden tellen op tot hooguit miljoenen jaren. Zo kwamen vindingrijke geesten op de proppen met "atomair verval", radioactiviteit met onbeperkte mogelijkheden.

Hoe eenvoudig en begrijpelijk blijkt de materie in de geokosmos te zijn! De gemeten hoeveelheid warmte is groot, maar we hoeven de zon alleen de energie te geven die nodig is voor die afstand; dat is fysisch heel duidelijk en niet mysterieus. Bovendien hebben we geen atomair verval nodig, want de zonnekrachten verdwijnen niet in een "wereldruimte" van immense uitgestrektheid en een "koude" van ongeveer -270 graden, maar deze energieën blijven ingesloten in de aardruimte en vormen de voorraad aardwarmte voor de koude nachten. De warmte van de zon cirkelt rond de aardkorst met het licht, het dringt de grond binnen, dient de groei, vormt leven, cellen, vergroot de aardbol door uitzetting, etcetera.

We kunnen nauwelijks begrijpen dat de astronoom Henseling in zijn boek "*Umstrittenes Weltbild*" (*Omstreden wereldbeeld*) geen beter tegenargument weet tegen de geokosmos dan: "Waar is die straling? Hoe kan het dat de hele ruimte van de wereld niet allang één hel is geworden?" Zou het niet veel verstandiger zijn als deze meneer eerst de "waarnemingen" als basis nam, namelijk de "werkelijke hoeveelheid warmte op aarde", om vervolgens te bedenken welk werkelijk klein zonnetje daarvoor nodig is in de geokosmos? Hij zou ook niet zuchten over de verklaring van de zogenaamde zonnevlekken als "sintel-brandhaarden", die 500.000 km doorsnede vertonen, of over de [protuberansen](#) van honderdduizend kilometer hoogte in enkele minuten, brandende gasstromen! Dit alles is zo klaar als een klontje in de geokosmos. Alleen de noodlottige "metingen" van de astronomen over de afstand van de zon, en dus van haar grootte, brachten zulke absurde ideeën, als logisch verkeerde concepten; en nu komen de critici en menen: "De zon heeft toch geen plaats in de geokosmos, en de energieën..." De zonnevlekken zijn niet langer een "onopgelost raadsel" en de protuberansen bereiken kleine, zeer natuurlijke hoogten in de geokosmos!

We zouden nog veel meer kunnen zeggen over de zon, maar dat heeft niets te maken met het "wereldbeeld" en bovendien houden we niet van "gezwets". Dezelfde wonderbaarlijke dingen worden verteld over de sterren en de "rampen in de ruimte", evenals over de nevels. Al deze verschijnselen liggen, als we de "afstanden" als overgeleverde ideeën weglaten, voor onze ogen als zeer begrijpelijke natuurlijke kennis. Zouden het niet juist de wonderbaarlijke dingen moeten zijn die het tegenovergestelde van "verbazing en bewondering" teweeg hadden moeten brengen? Zou de logica niet gedwongen zijn geweest om de ruimte en de afmetingen en afstanden te bekritisieren, in plaats van de geokosmos te bekritisieren?

In 1920 werd de ster [Betelgeuze](#) bepaald door een "nauwkeurige meting met 300 keer de diameter van de zon". Op basis van zijn helderheid kon men zijn afstand "berekenen". En uit dit idee leidde men deze indicatie van grootte af, volgens welke de zon als een dwerg staat, deze reuzenzon.

Het hele zonnestelsel lijkt als een parel in de ring van de Melkweg. De hele Melkweg, met een diameter van ongeveer een biljoen km, is slechts een klein vlekje van nevels in de ruimte, zoals er vele honderdduizenden bekend zijn.

En het is vaak gevaarlijk. Botsing van sterren? Het plotselinge verschijnen van de zogenaamde nieuwe sterren wordt toegeschreven aan het ineensstorten van twee afgekoelde sterren. Zware rampen in de ruimte; anderen noemen dit een kosmische verwekking. De gloed is zo groot dat sommige nieuwe sterren op klaarlichte dag zichtbaar waren, bijvoorbeeld de nieuwe ster in [Cassiopeia](#) die [Tycho Brahe](#) in 1572 zag. Tegenwoordig is deze kleine ster met grote telescopen nog maar net zichtbaar als een ster van elfde [magnitude](#).

Een nieuwe Ster [Nova](#) Piktoria was een 13e magnitude stip in januari 1925. Naar verluidt had hij een diameter van 1,4 miljoen km. Op 27 mei 1926 verscheen hij plotseling helder als een ster van 3de magnitude, met een diameter van 220 miljoen km. Op 9 juni bereikte hij zijn grootste helderheid als 1e magnitude ster op 550 miljoen km! "Een paar jaar geleden zouden we dat voor onmogelijk hebben gehouden."

Het sprookjesachtige rijk van de wereld bevat reuzen en dwergen als sterren, ook "Lilliputters", zoals de wetenschap ze noemt. Uit de spectra zijn 3 soorten gesorteerd. De witte, de heetste, worden gedomineerd door waterstoflijnen. De gele, de middel hete, worden gedomineerd door calcium- en ijzerlijnen. Het derde type, de rode sterren, de koele zonnen, vertonen banden. In alle typen, vooral in de rode, zijn er reuzen en dwergen. De reuzen hebben slechts een lage dichtheid, maar een enorme expansie; de dwergen hebben een kleine omvang, maar een zeer hoge dichtheid. Aangenomen wordt dat de ontwikkeling begint als een nevel, de massa warmt op door de zwaartekracht, de witte ster is er. Nu keert de evolutie om, de ster wordt koeler en uiteindelijk roder. Al deze "fabelachtige verhoudingen" als gevolg, de afstanden verdwijnen in de geokosmos naar eenvoudige processen).

Laten we eens kijken naar de methode waarmee de afstanden van sterren werden "bedacht" op basis van optische schattingen. Wanneer een lichtstraal door een glazen prisma gaat, valt deze uiteen in een reeks lijnen (spectrum). Aangezien de sterren uit allerlei stralende elementen bestaan, produceren ze meerdere spectra. Zo werden klassen verdeeld in "temperatuurgraden"

volgens de wetten van hoe gloeiende "gasspectra" werden onderzocht op de experimentele tafel. Dezelfde fout als bij metingen: Wat voor één kilometer geldt, geldt ook voor triljoenen, zonder er rekening mee te houden dat men hier alleen licht onderzoekt, dat echter totaal anders was bij zijn oorsprong, miljoenen jaren geleden! Golven veranderen ongetwijfeld. We bewijzen de onmogelijkheid van "intensiteiten" die zulke paden en tijden overbruggen zonder te veranderen.

Volgens de wetten van de "ervaring" gaven deze spectra de diameter van de ster van een veronderstelde oppervlaktestraling. Uit deze denkbeeldige "grootte" werden parallax en afstand berekend, dat na elkaar van het oppervlak van deze ster. Voor Betelgeuze werd de parallax bepaald op 0,05", wat overeenkomt met een diameter van 400 miljoen kilometer of 290 keer de diameter van de zon, een ruimte die plaats biedt aan 50 miljoen zonnen. Van de "reus" Antares in Schorpioen wordt gezegd dat hij 450 zonnediameters heeft! Als de dichtheid van water op 1 wordt gesteld, is de dichtheid van Betelgeuze slechts ongeveer half-miljoenste of minder dan een duizendste van lucht! Voor de zon berekent men 1,5, voor Sirius 0,5 van de waterdichtheid.

Deze "reuzen" van het niets zijn door condensaties "dwergen" geworden en daaruit zijn de "Lilliputters" voortgekomen. "Deze witte dwergen vormen de donkere vlek te midden van alle prachtige bevindingen van de astronomie," zegt het rapport. "Met een dichtheid die vele duizenden keren (!) groter is dan die van water en vele honderden keren groter dan die van platina, bestaan er in de Lilliputters omstandigheden van druk, dat die materie zich in fabelachtige omstandigheden bevindt!" Van de metgezel van Sirius wordt gezegd dat één kubieke centimeter 50 kilogram weegt! Hoe vreemd klinkt dit "sprookjesachtige koninkrijk van reuzen en dwergen!"

We bewijzen onweerlegbaar de volgende beweringen:

1. Een "universum" van de huidige omvang vanwege de onmogelijkheid dat lichtgolven afstanden van triljoenen kilometers overbruggen en vanwege de enorme elliptische banen, etc.
2. Een verkleining van de omvang is onmogelijk, omdat anders het Copernicaanse plaatje niet kan kloppen.
3. Maar als de sterren wel hun licht naar de aarde uitstralen, moeten ze wel heel dicht bij ons in de buurt zijn.

3-1. Een roep in de ruimte

Stel dat er in Berlijn een radiostation was met een onbeperkt bereik, en voor de microfoon van dit station kondigde een spreker een boodschap aan die van belang was voor het hele universum. Op de maan zou de boodschap aankomen in $1\frac{1}{4}$ seconde, op de zon in ongeveer 8 minuten, op de dichtstbijzijnde vaste ster Alpha Centauri in 4,3 jaar, op de ster Sirius in 8,7 jaar, op de vaste ster Atair in 15,2 jaar, op de ster Lambda Sagittarii in 30,2 jaar, in het sterrenbeeld van Orion in ongeveer 1.000 jaar, in het beeld van de Zwaan over 2.000 jaar, in de Magelhaense Wolken over ongeveer 100.000 jaar, in het sterrenbeeld Andromeda over ongeveer 1 miljoen jaar,

in de verste van de tot nu toe bekende nevels over ongeveer 200 miljoen jaar. Maar dat zou nog ver verwijderd zijn van de grens van het universum. Bestaat er überhaupt zo'n grens? Volgens schattingen van beroemde astronomen kennen we vandaag de dag slechts het miljardste deel van het heelal.

Nu willen we het hebben over de verste zogenaamde "wereldformaties", de nevels. Deze puntformaties in de telescoop worden verondersteld zich op afstanden van 100 tot 200 miljoen lichtjaar te bevinden, dus op een afstand van 2.000 biljoen km (21 nullen!) Een bericht in de pers zegt: "Zelfs als er geen details door de natuur kunnen worden onderscheiden, kan er gelukkig één vaststelling worden gedaan, namelijk of deze eilanden van de wereld naar ons toe of van ons af bewegen. Deze meting wordt gedaan door de verschuiving van de zogenaamde [Fraunhoferlijnen](#), die vergelijkbaar zijn met de stijging van een geluid wanneer het nadert, of de daling ervan wanneer het zich verwijderd van een geluidsbron.

Deze metingen hebben een heel vreemd resultaat.

Het bleek dat deze lijnen alleen naar het rode uiteinde van het spectrum bewogen, wat overeenkomt met een verlaging van de toon of een afstand tot de bron, d.w.z. het licht.

Maar het meest opmerkelijke was dat hoe groter de afstand, hoe sneller de beweging van ons vandaan leek te zijn. De overgrote meerderheid van de nevels vliegt van ons weg met snelheden die zijn gemeten tot wel 100.000 km/sec.

Dit is des te vreemder, omdat we niet kunnen aannemen dat uitgerekend wij, ons piepkleine stelsel, zo'n afstotend effect hebben op de meest afgelegen wereld. Als dit het geval zou zijn, dan zouden de entiteiten die het dichtst bij ons staan het snelst moeten worden afgestoten, en niet andersom de meest verre.

Hier zouden wiskundigen moeten helpen om een geschikt ruimtelijk beeld te creëren.

Dus uit een "verschuiving van lijnen van het spectrum" leidt men een dergelijke wijsheid af. En wat is een spectrum? Het licht van zo'n kleine ster gaat door een speciale telescoop en vervolgens door een glazen prisma, waardoor een regenboogband ontstaat waarin de donkere Fraunhoferlijnen, die bepaalde posities in de zon hebben, zichtbaar zijn.

Natuurlijk laten de sterren of "nevels" op de sterrenbol van de geocosmos deze lijnen ook zien, enzovoorts, maar wij leggen het anders uit, zonder verbazing. Vreemd genoeg met een snelheid die groter is naarmate de nevel verder weg staat.

Enkele spiraalnevels in Pegasus, waarvan de afstand wordt geschat op 25 miljoen. De nevels in de Grote Beer, op een afstand van 70 miljoen jaar, reizen ongeveer 12.000 kilometer per seconde; een nevel in de Tweelingen reist zelfs 24.000 kilometer per seconde! Of het universum op zo'n fabelachtige manier "uitdijt", of dat het slechts een "perspectivische illusie" is, moet door wiskundigen worden opgehelderd, aldus het rapport. Deze absurditeit blijkt zo klaar als een klontje: De denkfout van de oude voorstellingen.

We hoeven alleen maar te onderzoeken hoe deze "ideeën" over de vlucht van nevels tot stand zijn gekomen om meteen de oplossing van het raadsel te vinden. Deze "meting" wordt gedaan door de verschuiving van de "[spectraallijnen](#)" van een ster te interpreteren. Deze verschuiving treedt altijd op na het rode deel van het spectrum, dat wil zeggen dat de golven langer worden. Dit werd nu analoog aan geluid geïnterpreteerd als het "wegvliegen" van de nevel; volgens de huiskamerexperimenten!

Volgens voorstelling van de "aardse wereld" bestaat het raadsel niet. Wat zijn de veronderstelde "wegvluchten" van de verste nevels?

Alleen verschillen in de verschuiving van spectraallijnen, een verlenging van de "golflengte" van het licht, dat van de nevel naar ons komt. Maar dat betekent nooit "vlucht van de lichtbron". Het betekent alleen **dat een oorzaak de "golven" verlengt**.

Deze oorzaak is de penetratie door remmende massa's van de ruimte, ofwel de "vertraging" naar rood. De verste nevels bevinden zich dieper in de sterrenbol, de dichtstbijzijnde meer erbuiten. Daarom worden de lichten van de diepe nevels uitgerekt in het spectrum. De verandering in golflengte is al bewezen door het "[Zeeman-effect](#)"! Een natriumvlam produceert een gele lijn in het spectrum. Zeemann plaatste de vlam nu tussen 2 sterke magnetische polen: de natriumlijn werd gesplitst. Dit betekent dat de "golven" waren veranderd; de magneet veranderde de kleur van de vlam door zijn oscillaties toen het licht erdoorheen ging. Het is precies hetzelfde met de passage van het licht van de nevels door de ruimte, tot aan ons. Er is geen sprake van "wegvliegen" in alle richtingen, 50.000 km per seconde; het is allemaal optische illusie!

Nu moeten we nog bedenken dat - volgens de "spectra" - de nevels deels gasmassa's zouden zijn zoals waterstof, helium, deels dampen in hoogste gloed. Desondanks claimt men snelheden tot 50.000 km per seconde!

Op dezelfde manier wordt beweerd dat kometen in de kortst mogelijke tijd "staartdampen" uitwerpen over een lengte van zo'n 100.000 km, die met de komeetkern meevliegen, hoewel deze geen "zwaartekracht" zou kunnen uitoefenen, omdat bekend is dat deze zo fijn is dat kleine sterren door de kern heen zichtbaar zijn.

Nog afgezien van het geloof in deze afstanden van duizenden triljoenen kilometers en de voortplanting van licht over zo'n monsterlijke bolvormige ruimte, ligt de grootste absurditeit nog steeds in de aanname **dat licht zich miljoenen jaren lang volledig onveranderd in golflengte (kleuren) zou voortplanten**; want anders zouden de metingen aan het "spectraal apparaat" op zichzelf een open fout zijn. De mogelijkheid van onveranderde aankomst van de vroegere lichtgolf-groottes is uitgesloten! Dus alle conclusies die hierop gebaseerd zijn, zijn fouten. Maar gelukkig zijn de lichtbronnen in de geokosmos zo dichtbij, dat we de juistheid van de spectra in het nieuwe beeld onder bepaalde richtlijnen kunnen herkennen; alleen de "interpretaties" veranderen!

Eigenlijk hoeft een vanzelfsprekend feit, zoals de holle vorm van de aarde, niet verder bewezen te worden.

De holle vorm wordt logisch ontdekt door de absurditeit van het bolle beeld. Alleen het tegengestelde, de omkering, is de oplossing van het raadsel.

De holle vorm zou niet het begin van een reeks bevindingen moeten zijn, maar de conclusie, het einde van een logische keten van kennis; de kennis van de vele fouten.

Maar wetenschap is als de torenbouw tot Babel, de specialisten verliezen het contact met het geheel. In het werk "*Kultur der Gegenwart*" (*Cultuur van het heden*) zegt Prof. Diels dit op bladzijde 594:

"Overigens is voor een nieuwe constructie een [Aristotelisch](#) of [Leibniziaans](#) genie nodig, een geest die zich niet alleen vertrouwd heeft gemaakt met filosofie en afzonderlijke vakken, maar als baanbrekende ontdekker zowel de natuurwetenschappen als de geesteswetenschappen beheerst. Onze tijd heeft zulke mannen niet meer voortgebracht, omdat de buitensporige differentiatie van het onderzoek niet alleen samenwerking, maar zelfs begrip voor de methoden en doelen aan de andere kant van de globus intellectualis (*intellectuele groep*) onmogelijk heeft gemaakt, vooral onder de meest uitmuntende onderzoekers."

De geschiedenis van het onderzoek is een geschiedenis van menselijke fouten. De astronomie ging haar eigen weg, net als de natuurkunde, totdat men uiteindelijk probeerde de achterstand weer in te halen door theorieën aan te passen. Zo zijn deze opvattingen over de wereld ontstaan, alleen door het dwangmatige denken van de meetastronomen.

Sommige leken denken dat deze grote wonderen werden ontdekt door de reuzentelescopen, door "door te dringen tot de grootste diepten". Maar dit is verkeerd, zoals K. McKready schreef in "*Sternbuch für Anfänger*" (*Sterrenboek voor beginners*), bladzijde 106:

"Het is echter waar dat iedereen die een telescoop gebruikt min of meer wordt lastiggevallen met vragen als: "Hoe ver kun je ermee zien?" Hierop kan met recht geantwoord worden: "Je kunt er niet verder mee zien dan zonder." Dus wat doet de telescoop voor ons? Hij heeft inderdaad niet zozeer een doordringend als wel een vergrotend vermogen, maar zijn belangrijkste functie is het verzamelen van licht voor het oog."

"De praktische astronoom hanteert daarom het principe: de sterkste vergroting, die met voordeel kan worden gebruikt, is de kleinste vergroting die het object laat zien."

En inderdaad hebben we niets gehoord van de gehoopte gigantische successen over "het kennen van de wereld", sinds de reuzentelescoop op Mount Palomar Observatory in gebruik is genomen.

Een telescoop trekt geen objecten dichterbij, noch dringen we dieper de ruimte in, maar we vergroten alleen lichtpuntjes. We vergroten alleen het beeld van de sterrenbol die tot ons komt, zoals de microscopist zijn bacillen vergroot, maar niet verder ziet. Van welk nut is het voor de kennis van de structuur van de wereld als deze vergroting duizenden keren meer van de stippen

laat zien? Het is alsof je met een telescoop naar een huis kijkt en blij bent dat je steeds meer zandkorrels in de specie ziet. De hele bol van sterren is een massa "korrels" in het wereldhuis.

Zo kwam de astronomie tot de conclusie dat er slechts 30 miljard zonnen in het Melkwegstelsel zijn, en dat er duizenden grotere stelsels zijn. We moeten rekening houden met het bestaan van 3.500 "werelden", met ongeveer 30.000 biljoen zonnen met sterren. Maar alles blijft een chaos!

Als gevolg van zulke ideeën hebben mensen ook een verkeerd beeld van moeder aarde en zien ze haar als een ketel met een vlammeende inhoud van ijzer of als een gasbol met een enorme druk. De vulkanen worden gezien als kleppen in deze heksenketel, zodat deze niet ontploft. Men heeft ontdekt dat op ongeveer elke 40 meter diepte de hitte met 1 graad toeneemt, maar het diepste boorgat, dat van Schadebach bij Leipzig, is slechts 1.750 meter diep. Wat is dit getal vergeleken met de diameter van de aarde van 12.700.000 meter? Hoe kun je spreken van een onderzocht "binnenste van de aarde"!

Zwavel zou smelten op een diepte van 3.600 meter, antimoon op 15.500 meter, zilver op 40.000 meter, ijzer op 57.000 meter en platina op 93.000 meter. De hoogste hitte van onze hoogovens is 3.000 graden, wat zou overeenkomen met een diepte van 105.000 meter of 105 km. Daarom wordt aangenomen dat op een diepte van 150 km alles in de smeltstroom moet zitten. Wat zijn die 150 km? Niet meer dan een laag van 2 cm dik op een model van een aardbol met een diameter van 1 meter, terwijl de lucht slechts zo dik is als een stuk papier.

En van deze gasbol, onder fabelachtige druk van de gassen zo zacht als een zeepbel in verhouding tot zijn grootte, maar toch koud aan de buitenkant, om te bevriezen zonder de hitte van de zon, wordt aangenomen dat hij wordt weggeslingerd met zo'n kracht van 30 km/sec. zonder te vervormen, zonder zijn lucht te verliezen, gedurende triljoenen jaren altijd op dezelfde manier blijvend in een ellips rond de zon, die zelf slechts een gasadem is, een wonderformatie, die ontsnapt is aan de explosie.

En dat allemaal vanwege de "metingen"!

De lezer zal eerst willen weten hoe een fout in de metingen kan optreden, als al generaties lang de beste astronomen meten met de eerste de beste apparatuur.

Zulke fouten zijn zeker niet bedoeld. Als het wereldbeeld als geheel correct zou zijn, dan zouden de metingen ongetwijfeld onveranderlijk zijn. Maar deze eerdere meetmethode resulteerde in een onmogelijk wereldbeeld. Daarom moeten we de meetmethode onderzoeken.

Volgens het idee van de aardbol, die we aan de buitenkant bewonen, dacht men dat een omgeving zich absoluut rechtlijnig uitstrekte in die eindeloze uitgestrektheid van het universum. Het concept van ruimte was dat van [Euclides](#), dus dacht men dat de meetmethode van [Pythagoras](#) de "goniometrische" methode was. Deze methode is gebaseerd op het meten van rechtlijnige "driehoeken". De rechtheid van de lichtstraal is dus de basis van deze metingen van de astronomen.

Nu zal iedereen denken dat deze rechtheid van de lichtbanen vast boven alle twijfel verheven is, want een krom licht zou tegen alle ervaring ingaan. Maar nee! We kennen kromme lichtstralen, zelfs op de experimenteer-tafel, het hangt gewoon af van de omstandigheden. Deze nieuwe voorwaarden bestaan niet in de vorige ruimte "universum", maar ze kunnen niet worden ontkend in de nieuwe wereldruimte van de "geokosmos".

In de geokosmos beschrijven de lichtpaden bogen of delen van cirkels. Daardoor is de genoemde [trigonometrische](#) methode met de rechtlijnige driehoeken hier niet mogelijk.

De verdere gevolgen zijn andere resultaten van die metingen met hoeken of parallaxen. Met dezelfde hoeken liggen de snijpunten van de gebogen "driehoeken" zoveel dicht bij elkaar dat kleine afstanden het resultaat zijn. Deze afstanden resulteren dan in kleinere diameters van de hemellichamen, zoals de zon, de maan, enz. De natuurkundige eisen komen dan overeen met de normale waarneming van de natuur op aarde.

Toch blijven alle "waarnemingen" van natuurkundigen en sterrenkundigen hetzelfde, want de zogenaamde waarnemingen tot nu toe zijn geen waarnemingen! Het waren slechts valse logische "bevindingen".

De gemeten fantastische afstanden waren de basis waarop deze astrofysische eigenschappen werden toegeschreven, die slechts als curiositeiten moeten worden gewaardeerd.

Iedereen zal deze beweringen onmiddellijk inzien, zelfs als hij niet astronomisch geschoold is maar wel logisch kan nadenken. Op basis van [het Euclidische idee van ruimte](#), dat alle zichtbare objecten zich precies bevinden waar wij ze zien, dus het absoluut rechtlijnige idee van ruimte, meten astronomen, net als meetkundigen, de afstand van de zon trigonometrisch (met hoekdriehoeken) en komen uit op het resultaat van 150.000.000 kilometer, een grootte die elke verbeelding te boven gaat. Als deze "schijf" van de zon $\frac{1}{2}$ graad meet, dan geeft een eenvoudige berekening op zo'n afstand een werkelijke grootte van de bol van de zon van 1.400.000 kilometer. Wie het eerste gelooft, mag niet twijfelen aan deze grootte. Het gevolg van deze grootte is de [astrofysische](#) kijk, zoals we die hebben beschreven; een "zonnewonder".

Nu willen we de aardse wereld of de zogenaamde "geokosmos" leren kennen als een organisme, in tegenstelling tot de lege voorstelling van een stellaire chaos. Deze ruimte is gevuld met massa en kracht en energie en leven, het heeft een doel.

Het astronomische idee van het "universum" is zo onwaarschijnlijk dat dit nieuwe idee als een bevrijding uit een droombeeld lijkt. De onmetelijke uitgestrektheid van gigantische "sterren", zoals de natuurkundige raadsels om zulke lichtbanen van miljoenen jaren te verklaren, vallen nu weg om plaats te maken voor een universum, dat zelfs in zijn vorm al een beeld biedt in de ruimte van de hemelen, namelijk **de planeet Saturnus met ringen en manen**.

Dit ware universum wordt "geokosmos" genoemd.

De optische illusie, waardoor we een zichtbare "illusoire hemel" rond de aarde zien - maar geen "wereldgesternte" - wordt in dit werk uitgelegd, en wel op een manier die wetenschappelijk

onbetwistbaar is. Als gevolg van deze optische effecten wordt het echte beeld van de geokosmos vervormd gezien. We zien de sterrenbol met alle stippen erop niet zoals in de figuur, maar als een uitgestrekte "firmament-ruimte".

De "Melkweg", die ring aan het firmament (*hemelgewelf*), bevindt zich op de sterrenbol als een cluster van puntjes en een ring rond de bol; dit is het voormalige gebied van de hemelevenaar. De sterren staan het verst weg. Rond de bol draaien de kometen, de planeten Pluto, Neptunus, Uranus, Saturnus en Jupiter, als "binnenmanen van Saturnus".

Daarna wordt de ring van meer dan 1500 [planetoïden](#) zichtbaar, in de figuur zoals Saturnus. Dit is ook "universum", alleen eindeloos vervormd; daardoor zien we de planetoïden als "vrij verdeelde" lichtbollen in de ruimte.

Buiten de ringbaan Mars, de zon met Mercurius en Venus, dan onze maan. Dit is precies hoe de waarnemingen de volgorde in het voorgaande beeld van het heelal laten zien, alleen eindeloos ver.

We hoeven het oude beeld dus alleen maar naar binnen toe om te keren om de geokosmos te vinden.

De geokosmos is de samendrukking binnenin.

De versnippering in het eindeloze is vals. Er is geen scherpzinnigheid voor nodig om dat te zien.

De geokosmos is het "heelal" (universum), het geheel!

Er is niets meer dan "alles".

Nu echter, zoals we in het volgende zullen bewijzen, komen we logisch uit bij het idee van de geokosmos of de zogezegd "niet-euclidische" voorstelling van ruimte, bij de feitelijk "gekromde" aardruimte, wereldruimte. Hier is de zonneschijf, ook natuurlijk zichtbaar op $1/2$ graad, maar slechts op ongeveer 5.000 kilometer afstand. We hebben gezien dat deze zon astrofysisch vrij plausible eigenschappen heeft; zowel de energie is begrijpelijk, net als de hoogte van de waterstofpieken en de grootte van de zonnevlekken.

Voor ons bestaat de stellaire wereld niet als een "zonnewereld", want deze vlekken blijven alleen die vlekken op de sterrenbol, die op ongeveer 6.000 km afstand ligt.

Duizenden jaren lang is het universum in allerlei vormen opgevat. Alle vroegere wereldbeelden waren gebaseerd op het idee dat we de aardkorst bewonen en de hemel of het "firmament" boven ons waarnemen, of in het geval van de bol, "om ons heen". Het denken was "[exosferisch](#)".

De geokosmos is een "endosferische" (*binnenste*) vorm. Hoewel we ook op de aardkorst leven, net als voordat we er omheen reizen, bewonen we de "binnenkant van het aardschild", namelijk de holle bol aarde.

De hemel en alles wat "buiten" waarneembaar is, zweeft in het midden van deze aardruimte, ongeveer 6.000 kilometer hoog boven de aarde. Deze geokosmos is nog door geen enkele onderzoeker gepresenteerd en bewezen. Wanneer de auteur dit "wereldbeeld" beschrijft als een absolute onveranderlijke waarheid, beoordeelt hij alle andere ideeën als fouten, die hij niet wil weerleggen.

Van hetzelfde zijn er geen twee waarheden, maar slechts één:

De geokosmos blijft waarheid.

4. HET WERELDBEELD VAN DE TOEKOMST

4-1. De ontdekking van de geocosmos

Sinds mensenheugenis hebben alle filosofen diep nagedacht over hoe we ons de wereld als geheel voorstellen, hoe dit universum heeft kunnen ontstaan, welk lot het in de verste aeonen (*tijden*) te wachten staat en vooral wat de uiteindelijke betekenis en het doel van dit geheel is.

In de oudheid werd de aarde beschouwd als het belangrijkste, de hemel werd gezien als een bol rond de aarde, of de tent van de goden. Mensen voelden daarom het belang ervan.

Ondertussen gingen deze ideeën verloren, de ideeën werden vervangen door andere, uiteindelijk door de gedachten van Copernicus, volgens welke de aarde slechts een "planeet" was in het systeem van de zon, slechts een piepklein stofje in de ruimte. Dienovereenkomstig verdween de mens in belang, hij stelde niets voor, in vergelijking met het universum; hij was een doelloos wezen geworden, dat zich hooguit kon ontwikkelen, maar ooit, als gevolg van de krachtige aantrekkingskracht van de zon, samen met de aarde in de sintels van de zon zou storten; het einde!

Astronomen tellen zulke zonnen met triljoenen tegelijk, maar niemand weet of er nog andere aarden zijn; het is echter bekend dat leven in onze zin alleen op aarde mogelijk is, want de andere planeten vertonen niet de omstandigheden van klimaat, lucht, enzovoorts, die nodig zijn voor levende wezens.

Met zo'n kijk op de kosmos konden we alleen maar een vernietigend oordeel vellen over de waarde en het doel van de wereld. Waartoe die lege onmetelijke ruimte van de wereld, waartoe die ontelbare brandende reuzenzonnen, waartoe zo weinig mogelijkheden voor leven, waartoe die wrede onbeschrijflijke beproevingen van de "ontwikkeling" van wezens, aeonen lang tot aan de mens, als uiteindelijk alles, alles alleen maar dient om mechanisch, zonder begrip, rauw in de zon gegooid te worden, om weer uiteen te vallen in elementen, zodat het "spel" opnieuw kan beginnen? Zo somber leert de moderne voorstelling van de wereld het "universum"!

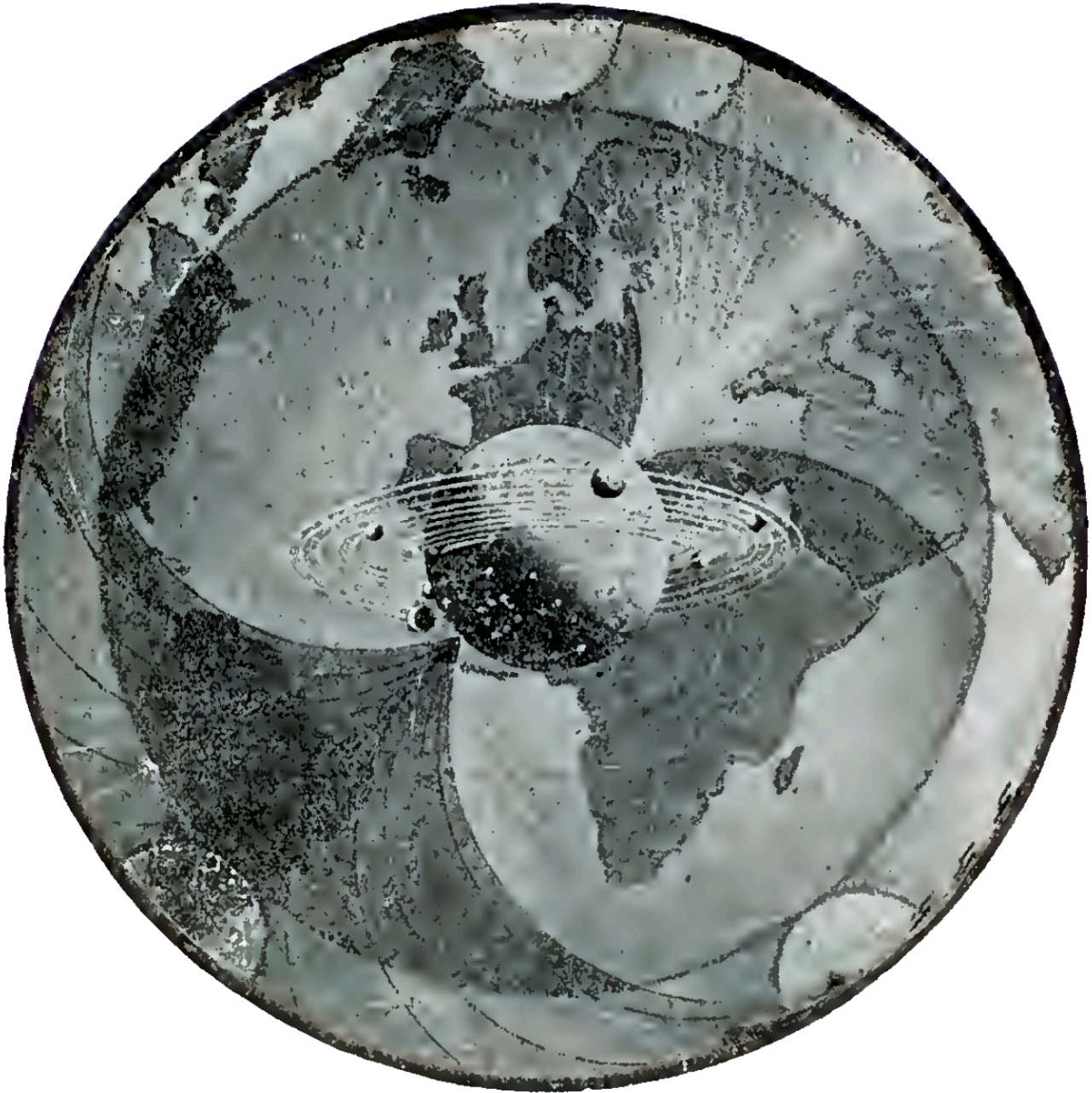
Gelukkig zijn dit fouten. We zullen een nieuw - correct - "wereldbeeld" geven, waarin de aarde en wij een hogere rol spelen. We zullen erkennen dat de aarde de belangrijkste bol van het universum is, niet alleen dat kleine stofje van de zon; de aarde is een organisme dat leven kan voortbrengen uit dode materie.

Wat wij "aarde" noemen, namelijk de aardkorst, die wij bewonen, is niet de hele aarde; de "hele aarde" bestaat eerder uit de aardruimte binnen de aardkorst, zodat wij het binnenste van deze aardbol bewonen. De hemel, het zogenaamde universum of de kosmos, wordt door ons beschouwd als een deel van de hele aarde, zoals het embryo binnen het organisme "Moeder Aarde".

Wat waar is, is eeuwig als ultieme waarheid:

Het universum, in de wereldbol! Het universum wordt "geokosmos" genoemd.

De Geokosmos of de aardewereld van de ontdekker Karl E. Neupert

De omtrek is de aardkorst, waarbinnen de hemelbol met planeten zweeft.

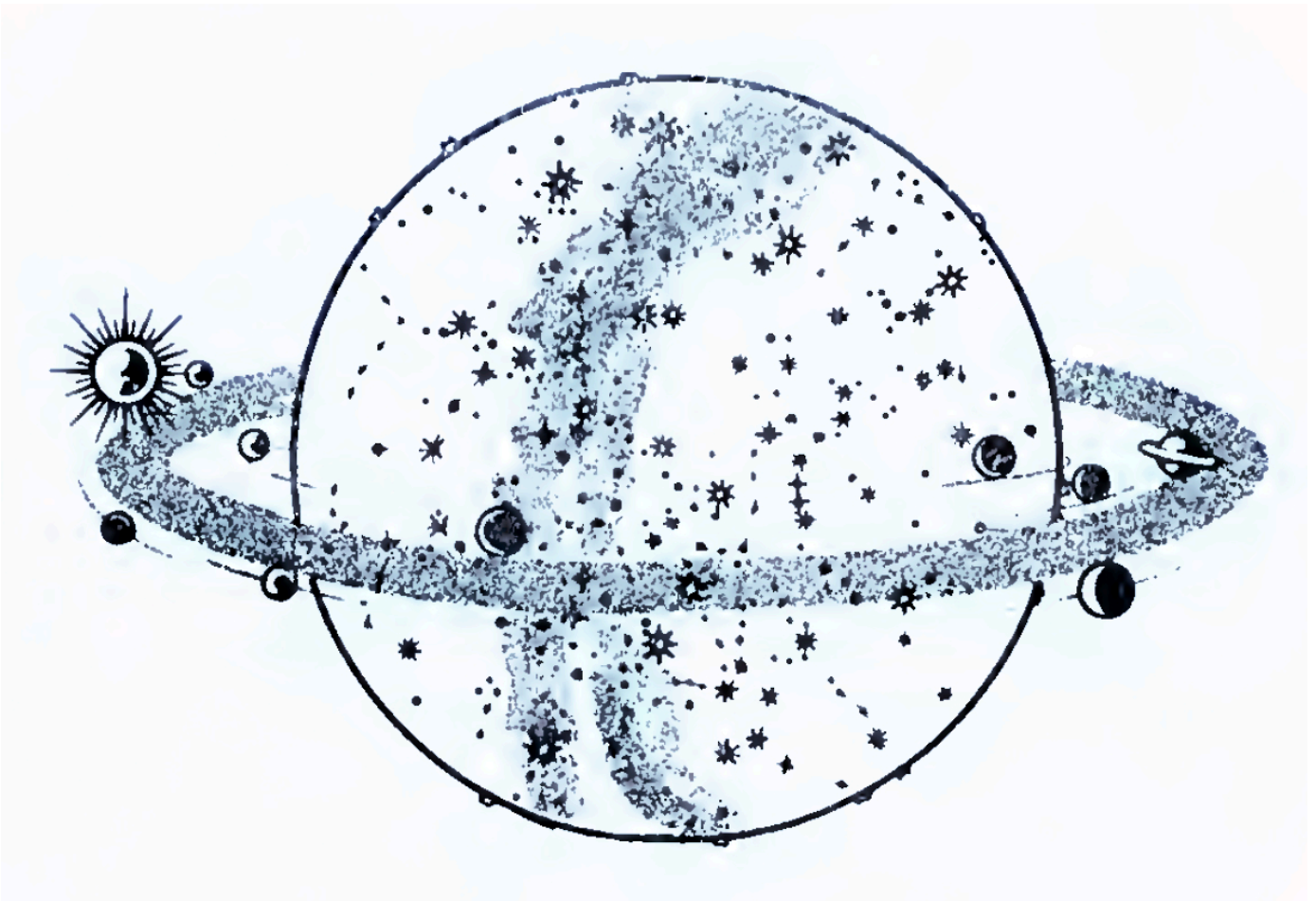
De illustratie toont de hemel als een Saturnus-model, als men de 1.000 kleine bolletjes van de planetoïden ziet als een ring rond de sterrenbol.

De zonnestrallen worden, zo goed als het kan, aangegeven door de lichtkrommen.

De sterrenbol moest heel overdreven getekend worden, ongeveer 10 keer te groot.

Deze geokosmos draait dagelijks, maar de aardkorst is in rust.

De heldere band rond de aarde geeft de luchtruimte aan, ook sterk overdreven. Het binnenste van de geokosmos bestaat uit materie.

De opstelling van de sterren in de geokosmische hemel

Het aardse universum blijft het ware wereldbeeld.

De term "hemel" is nog niet opgehelderd. Astronomen zien hun "universum" als een eindeloze absolute leegte gevuld met sterren, zodat het zonnestelsel slechts als een kleine ster verschijnt. Om een Godheid voor deze ruimte en een "schepping van de wereld" te veronderstellen zou nogal onwetenschappelijk zijn, want de snelste kracht - licht - heeft miljoenen jaren nodig om te werken, om zich door deze ruimte te haasten, zulke tijden zouden ook absoluut nodig zijn voor de "wil". Religie is echter gebaseerd op dit geloof in een persoonlijke godheid en gelooft daarom in een hemel die, bij wijze van spreken, slechts een kleine "omgeving" van de aarde is. Dit idee is ook onwetenschappelijk.

Tot nu toe weet dus niemand iets over het woord hemel, dat zo vaak wordt gebruikt. Wat is het? We houden ons alleen bezig met de fysieke hemel, het wereldgebouw.

De huidige [kosmogonie](#) onderwijst het Kantiaanse idee ([Immanuel Kant](#)) dat een bal uit de oernevel condenseerde en de planeten in ringen vormde. Dit beeld verklaart alleen het "zonnestelsel"; er wordt aangenomen dat alle andere sterren ook op deze manier als zonnen zijn ontstaan. Er wordt verder gedacht dat de sterren als gevolg van aantrekkingskracht op de een of andere manier samenkwamen tot een "kolos van de ruimte", die uiteindelijk weer oploste in nevels. We hebben geen belang bij een verdere beschrijving van deze presentatie.

In elk geval is deze kosmogonie een wetenschappelijk onhoudbare curiositeit. Volgens berekeningen zou deze oernevel zo dun zijn als ongeveer een triljoenste van de dichtheid van lucht, dus "niets" waaruit zich nooit "zonnestof" zou verzamelen. Het tegenovergestelde, het samenpersen van alle materie en het uitwerpen van de sterren, leidt ook tot niets. We laten zien dat zulke ideeën over de wereld vals zijn, alleen een gevolg van fundamenteel onjuiste astronomische ideeën! De wetenschap zou nooit alleen uit eigen denken voor zulke doctrines gevallen zijn; ze is alleen uit dwang slachtoffer geworden van deze logica.

De hele wereld is de "geokosmos", zoals we in het volgende zullen beschrijven en bewijzen.

Deze geokosmos is al eeuwig zo en zal eeuwig zo blijven; hij heeft begin noch einde; hij verandert alleen voortdurend als een perpetuum mobile. Alleen de delen worden en gaan voorbij, maar het "universum" blijft altijd de "geokosmos". De geokosmos blijft het Eeuwige Alwezen.

Het begrip "hemel" wordt bevrijd van astronomische romantiek en kerkelijke verwondering. We willen een idee van realisme bieden voor helder denkende geesten en een einde maken aan de sprookjes die pasten bij die oude tijden.

Een wereld van astronomen, die verondersteld wordt te bestaan uit een lege ruimte, zelfs niet gevuld met de "ether", die nooit een einde zou hebben, blijft een fysische absurditeit, zelfs als de grootste filosofen er een "verklaring" voor geven. Zo'n wereld, die bewoond zou zijn door reuzensterren, maar die zo ver uit elkaar staan dat ze niet botsen, zelfs niet tijdens vluchten, die "gemeten" worden met snelheden van meer dan 50.000 kilometer per seconde, is logische onzin, die alleen is ontstaan uit de valse astronomische ideeën over "metingen". De wetenschap zelf zou dit nooit hebben geloofd!

Realisme geeft ons een nuchter beeld.

In wat volgt, ontdekken we dat de aarde een holle bal is, precies het soort bol dat we vandaag de dag geloven te zijn, een bal met een diameter van 12.750 km, waarvan we de korst bewonen. Maar hier komen we al bij de basisideeën van de "geokosmische wereldvoorstellingen". Wij bewonen deze bol niet buiten, maar binnen, d.w.z. deze bol is een holle bal. We weten dus niets van een "buitenwereld zoals vroeger"! Maar omdat we een hemel zien, moet die binnen deze bol zweven, als een sterrenbol, in het centrum van de aarde, verticaal boven alle waarnemers. Natuurlijk zien we hierboven geen bol, maar een "hemelruimte" die tot nu toe bekend stond als het "uitspansel". Maar dit is slechts het gevolg van de nieuwe optische omstandigheden, die hierna perfect worden uitgelegd. De wereldbol vormt dus de "grensmuur van de wereld".

Ons bestaan als levende wezens geeft ons het duidelijkste, meest overtuigende, bewijs van deze vorm van de wereld als een "wereldcel", zowel de macrokosmos als de microkosmos. We erkennen de aarde als de "wereldmoeder aarde", als het Alles. De oorsprong van leven en levende wezens, een probleem dat tot nu toe onopgelost was door de wetenschap, wordt een erkenning van het hoogste belang voor ons.

Daarom willen we ons op deze vragen richten om later de fysische problemen op te lossen.

De geokosmos toont de basisvorm "ei".

Het nieuwe wereldbeeld toont de kosmos in het midden van de ruimte van de aarde; we noemen dit wereldbeeld daarom

het kosmocentrische wereldsysteem of de "geokosmos".

Een wereldsysteem was tot dan toe onbekend, want het Copernicaanse heliocentrische systeem is slechts het "zonnestelsel", slechts één kleine ster tussen de miljarden aan het firmament.

De geokosmos is in de eerste instantie een logische ontdekking. Pas daarna werden de fysische bewijzen gezocht en gevonden. De ontdekking is niet gebaseerd op de nieuwe wetenschappen; ze had net zo goed in de oudheid gedaan kunnen worden, als men de ideeën van Euclides en Pythagoras had achtergelaten. Laten we eens kijken naar de wetten van de logica!

De eerste wet is de gelijkheid van premissen (vooronderstellingen, principes). We zien de hemel als een panoramisch beeld. De basis is een beeld "firmament".

De tweede wet is die van tegenspraak of oppositie. Als iets juist is, moet het tegenovergestelde onjuist zijn. Zeker! Als de omgeving of "buitenwereld" verkeerd is, moet de geokosmos van de "binnenwereld" juist zijn. We bewijzen dat de omgeving fout is.

De derde wet is de uitsluiting van een derde. Van twee tegenstellingen is de ene waar, de andere onwaar, maar een zogenaamde derde mogelijkheid is onmogelijk. Er is geen midden tussen binnen en buiten.

De uiteenzetting van de ontdekking van geokosmos houdt zich precies aan deze wetten en de logische wet van het bewijs als een "gesloten geheel" wordt in acht genomen.

Laat kritiek ook deze logische wetten in acht nemen en niet een derde "mogelijkheid" als niet uitgesloten beschouwen. Er is hier alleen een óf-óf! Een wijziging van het Copernicaanse beeld is absoluut onmogelijk en moet daarom volgens de tweede wet verlaten worden.

We moeten het hier ook hebben over getallen, die het wonderkind van astronomen zijn; onbegrijpelijke berekeningen en fantasieën met inflatiegetallen van 20 nullen, een fantasiewereld die niet in staat is om te leven, vormen de basis.

Geen mens kan zich grote getallen voorstellen, wat heel gemakkelijk te bewijzen is door snelle vragen te moeten beantwoorden. Hier krijgt men ronduit verbazingwekkende antwoorden. Alleen door te rekenen komen we tot "resultaten". De basis voor elk begrip en elke evaluatie is echter visualisatie en daar ontbreekt het ons volledig aan bij grote getallen, hetgeen elke rekenkundige weet.

Als we een goede kenner vragen: Hoeveel kilometer legt het licht per uur af, hoeveel oscillaties maakt het licht per jaar? Dan krijgen we het bewijs voor het bovenstaande. Elke seconde legt licht 300.000 kilometer af, de dag heeft 86.400 seconden, licht legt 26 miljard kilometer af en

maakt 60 biljoen oscillaties (vermoedelijk 700 biljoen golven per seconde), een getal waarbij niemand ook maar in de buurt kan komen van een "schatting". Zo gaat het ook met de afstanden van sterren en de miljoenen lichtjaren. Elk jaar maakt het licht 22.000 biljoen oscillaties, van de nevels tot ons ca. 22.000 quadriljoen oscillaties, waarbij wordt beweerd dat dit aantal oscillaties tot in het kleinste detail wordt waargenomen, omdat anders het onderzoek van de "spectraallijnen" geen zin meer zou hebben!!! Elke verandering in de golven wordt dus ontkend. Dit is waar de resultaten vandaan komen, een weg van 100.000 km per seconde voor deze nevels; iets heel onvoorstelbaars.

We kunnen ons niet eens een biljoen voorstellen, omgerekend na inflatie, 4 biljoen voor een Deutsche Mark! Een wisselmachine om één biljoen uit te betalen, die elke seconde 3 mark zou hebben uitgeworpen, zou dag en nacht 10.000 jaar nodig hebben gehad; 5 keer de tijd sinds Christus. En dit getal. Elke seconde 500 keer schommelt "zogenaamd" het licht!!? En dat miljoenen jaren lang!

Een klok met 2 slagen per seconde maakt 630 miljoen tikken in 20 jaar, een wonderbaarlijke prestatie voor het materiaal.

Het kleine is ook verbazingwekkend.

Splijtzwammen vervallen in meer dan 500 biljoen zwammen in een dag. Miljarden van hen bevinden zich in de kleinste ruimte van de lucht, een kubus van 1 mm bevat er een miljard. De hoeveelheid bloed in een mens is ongeveer 25 biljoen bloedlichaampjes, een 70-jarige persoon heeft 2% miljard hartslagen doorstaan. Een waterstofatoom is naar schatting 20 miljoenste millimeter groot en bestaat uit ontelbare elektronen.

Een andere vraag levert de meest grillige antwoorden op in rekenkundig ongeïnformeerde kringen:

Als je 30 km toevoegt aan de 40.000 km lengte van de evenaar, hoe hoog komt de cirkel dan boven het huidige niveau uit? Het antwoord zal heel klein zijn, een paar honderd meter. Maar de evenaar zou ongeveer 5.000 meter hoger worden ($30.000 : 6,3$), tot in de hoogte van de bergreuzen.

Hoeveel meter moet je erbij doen om de evenaar 2 meter te laten stijgen? Het antwoord zal veel te groot zijn. Want 12,5 meter is al genoeg.

Als elke meter maar ongeveer $\frac{1}{3000}$ van een millimeter uitrekt, dan is dat zo, maar daar merken we niets van; nu is er zeker een enorme uitrekking van de atomen in de loop van eeuwen of millennia, zodat de aarde onmerkbaar van grootte verandert, ja, het is zelfs denkbaar dat de meetinstrumenten mee veranderen, in welk geval het vaststellen voor ons zelfs onmogelijk is. Dat was de langzame uitbreiding van de aardkorst.

De fijnheid van materie is waarschijnlijk het eerste wonder van de natuur, een chemische stof met een walgelijke geur is [mercaptaan](#). Bij een verdunning van 1:400 miljard kun je het ruiken. Het is alsof een milligram wordt opgeblazen tot 400 miljoen delen en je het ruikt. Er zijn bacillen

die een miljoenste millimeter meten, waarvan er een totaal van 6 miljard maar weegbaar zijn, zo licht zijn ze.

Ook de wolken zijn kleine wonderen. Zo'n wolk, 200 meter lang en 8 miljoen kubieke meter groot, bevat 8.000 biljoen kubieke millimeter, elk een dampdruppel. Maar slechts 250 miljoen druppeltjes wegen ongeveer 1 gram. Daarom zweven deze wolken zo vrolijk in de zomer; maar als de druppeltjes 0,1 mm worden, vallen ze. De wolk weegt 32 ton en blijft drijven! Bij 0,9 mm valt de echte regen.

Laat de lezer er nu eens over nadenken!

4-2. De voorgaande wereldbeelden

Sinds mensenheugenis hebben denkende geesten ernaar gestreefd de wereld te kennen. Hoe stellen we ons de wereld als geheel voor, welk doel hebben we? Een mensheid geboren uit een apensoort, geëvolueerd op een betekenisloze en doelloze vliegende aarde, zwoegend en stervend, is doelloos. De wereldbeelden schommelden daarom heen en weer tussen de uitersten van atheïsme en religies. Wij willen helderheid en waarheid brengen aan die nadenkende mensen, die zelfs het traditionele, het alledaagse, niet klakkeloos accepteren. Iedereen zou de basis van alle bestaan moeten kennen.

Als er over een "wereldbeeld" wordt gesproken, denken de meeste lezers dat kritiek "een zaak voor astronomen" is, omdat zij over "de nodige waarnemingen en ervaring" beschikken. Sterrenkijken is hier echter zinloos. Algemene kennis is voldoende. Sindsdien heeft de mensheid, tastend als een blinde, duizenden jaren gezocht naar de waarheid op alle kennisgebieden; het blijft dus tot in de eeuwigheid een strijd om het hogere!

"Het oude valt, ... nieuw leven bloeit op uit de ruïnes."

Helaas klampt de mensheid zich te veel vast aan wat ze heeft geleerd en verdedigt ze eeuwenoude fouten hardnekkiger dan nieuwe waarheden. Veel slimme mensen zijn beledigd als iemand durft aan te tonen dat standpunten die ze op school "geleerd" hebben onjuist zijn.

Onze grote dichter [Goethe](#) zei:

"Ben je beperkt, dat nieuwe woord stoort je,
Wil je alleen horen wat je al lang gehoord hebt?"

4-2. Moeder aarde en de vorming van leven

Deze realistische lijn van bewijs kan niet omgaan met filosofische bewijzen en overwegingen die de ontdekker logischerwijs onvermijdelijk in de richting van het idee van "aarde-wereld" duwden, omdat in het vorige idee van de wereld deze vragen raadsels blijven. Maar nooit zou een astronoom de wereld "observerend" hebben kunnen ontdekken.

Geen sterveling heeft ooit een menswording verklaard! De aanname dat wormen etc. ontstaan uit aardmodder uit de oertijd, waaruit alle wezens en zelfs de mens zich "ontwikkelde", is primitieve geest. Waar "oerkiemen" vandaan kwamen weet niemand, in ieder geval vlogen ze nooit naar de aarde vanuit gloeiende zonnen, maar ze konden ook nooit uit de absoluut lege ruimte komen. De leer van het "scheppingsverhaal" is geen verklaring, die voldoet aan de natuurwetenschap.

Hier is alleen de enige verklaring, alleen in de aardwereld "geokosmos."

Het centrum van de wereld als organisme is scheppend. Van daaruit gaan de kiemwerelden over in de gasvormige ruimte en van hieruit naar de aardkorst. De "ontwikkeling" volgens de theorie van Darwin is verkeerd. Theoretisch kan geen enkele planeet daarbuiten levend zijn! In de ruimte van een vacuüm van -270 graden buiten, is zelfs het blijven leven onmogelijk.

Alleen beschermd in de ruimte is leven mogelijk. Dit wordt precies bewezen door de aardwereld!

Daarom zijn alle hemellichamen aan de buitenkant zonder tekenen van leven, maar aan de binnenkant zijn ze levend. Als er leven op de planeten zou bestaan, zouden de reuzentelescopen de kenmerken moeten laten zien.

Zou het niet al eeuwen duidelijk moeten zijn dat alleen deze kleine planeet aarde bewoonbaar kan zijn? We kunnen met zekerheid zeggen: het kan! Want de planeten die dicht bij de zon staan, Mercurius en Venus, zijn te heet voor leven, omdat leven alleen temperaturen tot 50 graden Celsius kan verdragen; zoals we weten, begint koorts bij 40 graden. Maar planeten die verder weg staan, zoals Jupiter en Pluto, genieten helemaal geen zonnewarmte meer, zodat hun oppervlak in een ijzige ruimte zweeft; als dit oppervlak nog steeds heet zou zijn, zou er nooit leven kunnen gedijen. Dan blijven alleen Mars en de maan over. De laatste is zeker levenloos, dat kun je zien; Mars is tot nu toe het astronomische wonder geweest, maar wordt zeker als levenloos beschouwd.

En waarom deze aarde in het bijzonder?

Deze bal van geluk met zijn 2 miljard hoogst godgelijkende mensenkinderen?!

Is het bewijs niet recht voor je neus dat de aarde het universum is, het "belangrijkste deel" van het geheel. Kosmos? De aarde is geen planeet! Als het een planeet was, zou ze in 1910 vergiftigd zijn, toen de [komeet Halley](#) voorbij kwam, of ze zou allang geen lucht meer krijgen in de absoluut lege ijzige ruimte van de wereld, tijdens de miljarden jaren van haar race rond de zon!

Welnu, hoe kon de geokosmos zich vormen, wanneer gebeurde het, wat zal er later gebeuren?

In elk geval geeft realisme geen aanleiding tot fantasieën. Een materiële wereld kan alleen worden opgebouwd uit materie; het loze woord "energie" of kracht is slechts een uitvlucht. Alleen een "iets" kan bewegen of kracht uitdrukken; dit laatste "iets" is materie!

Materie is deelbaar, we zien het als een bol van ultieme fijnheid, zonder eigenschappen, dus het ogenschijnlijk "niets". Natuurlijk heeft dát nooit bestaan, we bedenken het alleen zo:

*Materie is al sinds de eeuwigheid in beweging.
De geokosmos bestaat al eeuwig.*

4-3a. De prehistorie van het universum

Daarom ging ik uit van de oeroorzaak van een "schepping van de wereld" door te denken dat alle dode oermaterie verzameld was en dat zulke dode massa zonder eigenschappen nu in het bestaan geroepen werd, wat alleen door "beweging" mogelijk zou zijn. De oorspronkelijke uitspraak betekent: "God schiep de wereld door zijn woord." Onder woord wordt de "kracht" verstaan (inslag, oscillaties van de elastische massa). In den beginne was de daad!!!

Zo breidde kracht materie uit, atoom stootte atoom af; zo vond de materialisatie van "massa" plaats. Hoe verder deze atomen van elkaar verwijderd raakten, hoe dichter de materie werd, zoals bewezen in de atoomgewichten van de scheikunde. Zo werd aan de buitenste rand van de oerbol een "muur" van dichte materie gevormd, terwijl daarbinnen de materie fijner bleef. Deze ordening van materie kunnen we vandaag de dag nog steeds zien in de holle wereld van de aarde, want binnenin bevindt zich lucht, gasruimte.

Met andere woorden: een wereld omgeven door een muur.

Maar deze muur kon niet zo onmetelijk groot zijn als de astronomen beweren dat het heelal is, dus moest de hele wereld, het heelal, veel kleiner worden verondersteld.

Wij herkennen deze muur van de wereld als de "aardkorst".

Deze wereld is de aarde, de geokosmos.

Binnen deze wereld worden aantoonbaar van binnenuit nieuwe "wereldbollen" gevormd, zoals we laten zien, als planeten, zonnen, manen, meteoren. Al deze bollen worden op dezelfde manier gecreëerd, hol van binnen, van binnen levend gemaakt op de korst, d.w.z. micro-aardes. Binnen deze planeten worden nieuwe micro-hemels en planeten gecreëerd, en binnen deze weer nog kleinere "werelden". Deze "onderverdeling" gaat zo door, tot het microscopisch fijnst denkbare, totdat we uiteindelijk de zogenaamde "levenskiemen" tegenkomen, "micro-wereldlichamen", "beelden van de kosmos", mobiele cellen, tot in het fijnste gedifferentieerde bollen.

Nu hebben we eindelijk het leven ontdekt.

Het leven was er niet "zomaar"! Nee, het komt voort uit de ruwe oermaterie! Het leven verschijnt voor ons als gecentraliseerde energie.

De scheppende kracht is de geokosmos. Als we het beeld van de holle wereld vergelijken met het beeld van de levende dierlijke cel, zien we dat de hoofdvorm hetzelfde is.

Zoals de dierlijke cel zich ontwikkelt en nooit rust, zo werkt ook de geokosmos eeuwig-bouwend, de energieën rusten nooit; er is helemaal geen "rust" in de substantie.

Zo groeit de cel door substantie op te nemen, dus moet zich in het midden ervan een nieuwe microcel vormen, die de eigenschappen van de moedercel overneemt; ook die groeit, en weer ontstaat er een jonge cel, die nog nieuwere eigenschappen overneemt, enzovoorts.

Natuurlijk kan de geokosmos als geheel niet meer groeien, want hij kan nergens materiaal opnemen; hij blijft dus altijd hetzelfde; het is de gedeeltelijke formatie die verandert, zoals we zullen zien.

De geokosmos is het "Eeuwige Wezen".

De volgende bewijsverklaringen bevestigen deze kosmogonie, dat de werldebol de aardbol is. Natuurlijk is de wereld altijd zo'n bal geweest; een "veronderstelde" verzameling van materie is er nooit geweest en zal er ook nooit zijn; goed begrepen niet voor het geheel.

Deze muur van de wereld werkte op elkaar in als gevolg van elektrische krachten, wat opnieuw bewijst dat de afstand matig groot was, zoals in de wereld van de aarde; het zou nooit in het "universum" aan de orde komen.

Zoals we bewijzen in het gedeelte over "De ontwikkeling van holle bollen", vormen de chemische elementen wetmatig in het midden van de ruimte en vormen hier ringen in het centrum van de wereld, die zich dan samenvoegen om de holle bol te vormen.

Zulke holle bolletjes zijn de zon, de planeten en manen, die zich van het centrum verwijderden als gevolg van de rotatie van de totale materie.

Een grote bol ontwikkelde zich uiteindelijk bij het tot rust komen van de processen van eerste formatiestormen in het midden van de wereldmuur, die we vandaag de dag herkennen als "sterrenbol" en hemel noemen, maar zien als "uitspansel". Er is dus ongetwijfeld sprake van een verkeerd beeld, een optische illusie, een fysisch eenvoudig probleem, dat we later zullen uitleggen.

De chemische formaties worden weergegeven in de tabel van de vorming van de elementen. Alle stoffen, zoals gassen, metalen, aarden, broom, zwavel, enzovoorts, dan de chemische verbindingen, zoals zuren, oxiden, carbonaten, vetten, proteïnen, suikers, enzovoort, zijn dode materie, die hooguit fysisch en chemisch werkt en zijn bestaan aangeeft door krachten die verhoogd worden tot explosies en natuurrampen. Maar we mogen deze materie mengen en vormen zoals we willen, geen enkele onderzoeker heeft er ooit leven in gebracht. Waar het ook leek alsof het probleem was opgelost, het bleek altijd bedrog te zijn, omdat ergens "levenskiemen" als bacteriën het mengsel waren binnengedrongen. Alle pogingen om leven te produceren met kunstmatige "eiwitten" zijn mislukkingen, want we kunnen inderdaad kunstmatige eiwitvormen reproduceren, maar nooit "leven", zelfs niet het allerlaagste. En toch is leven altijd ontstaan uit dode materie, want eerst was er materie. Alleen wanhopige filosofen die dit willen verklaren nemen hun toevlucht tot de uitvlucht van spirituele materie of een godheid

met de levensadem. En toch is voor het realisme de verklaring van al dit soort processen heel eenvoudig.

Eerst zien we de wereldmuur ontstaan, letterlijk een "wereld-ei" als kosmos, in het midden waarvan zich nu de hemel vormt als een dooier. Tot nu toe is alles nog een dode bal materie. In wilde chemische processen en explosies groepeerden de elementen zich tot ze tot rust kwamen.

In de bal van het centrum begint dezelfde nieuwe vorming van een kleinere bal opnieuw. Nadat de processen tot rust zijn gekomen, wordt in het midden van de kleine bal een nieuwe kleinere holle bal gevormd; zo gaat de onderverdeling steeds verder. Er is nog steeds dode materie, maar geen leven! De "bolvorm" alleen verklaart de materie niet; want bollen kunnen ook door onze onderzoekers gemaakt worden.

Maar als gevolg van de kosmische onderverdeling tot op het allerfijnste microscopische niveau ontstaan er enorme hoeveelheden ingewikkeld geconstrueerde bollen, die we "cellen" noemen, een ongunstige term. Deze bolletjes zijn er in allerlei vormen en maten, zodat er biologisch (niet chemisch!) een mengsel ontstaat, een ei, een microsfeer van celsferen. Laten we het overzicht op dit punt niet verstoren met kleinigheden! Alles volgt nog.

Als het mengsel van chemische stoffen dood was, dan is dit mengsel van biologische cellen nu "levend". Wat aldaar de chemisch-fysische zichtbare reacties zijn, hier is de centrale beweging van "organen", kracht, wil, geest! In principe hetzelfde, alleen in zijn uitwerking blijkbaar een wonderwerk van de ziel. We hebben geen ziel nodig om de levensprocessen te begrijpen en te verklaren, want ze kunnen uiteindelijk zelf alleen verklaard worden als een product van "oermaterie", omdat een perfecte verklaring van de wereld alleen kan plaatsvinden zoals hierboven beschreven. Een oermaterie moest er zijn, niets wordt niets!

Als we met dit iets willen denken, en begrippen willen vormen en verklaren, moeten we materiële "voorstellingen" kunnen construeren. Daarom was voor alle realistische filosofen de laatste vorm het "atoom", d.w.z. ondeelbaar. We weten dat dit theoretisch niet bestaat, maar in de praktijk houdt het laatste "delen" op te bestaan. In ieder geval verbazen we ons over de oneindige fijnheid in de natuur.

Onze "celvorm" vormt een bol, zoals we die zien in de geokosmos. We gaan niet, zoals de chemici of biologen doen, uit van alleen een cel die bestaat uit "protoplasma" met daarin een celkern en chromosomen, allemaal in water gedrenkte eiwitlichamen. Dat is niet waar het leven om draait, alleen dit "eiwitblaasje".

Deze levenscel is veeleer een zeer verfijnde uitwerking van het bolletje, echt een evenbeeld van de kosmos. Want zelfs de grote bollen in de geokosmos zijn beelden, en alles wat ze van binnen opnieuw vormen, ontvangt deze kenmerken en daarnaast de nieuwe formaties. Als we nu denken aan deze kleinste "microbolletjes" als cellen, realiseren we ons dat ze als erfelijk materiaal zulke onbegrijpelijk fijne eigenschappen hebben gekregen, dat we ons verbazen over deze feiten, die we elke dag zien als bepaalde dieren en mensen met opvallende gelijkenissen worden gevormd uit microscopische zaden.

Zulke kiemcellen zijn zo fijn gedifferentieerd, dus de materie moet zo fijn verdeeld zijn dat zo'n overvloed aan verschillen in de ruimte nog steeds mogelijk is.

Het leven zelf heeft niets te maken met de eiwitten, maar is afhankelijk van de vorm als een bol samen met de inwendige formatie, en als gevolg daarvan de elektrische effecten en krachten die verdelingen vormen, maar deze delen binnen houden, hergroeperen en bolvormig maken, en zo weer in het binnenste nieuw bouwen. Deze druk van binnenuit, de nieuwe formaties dwingen de toevoer van voeding, beweging, prikkels, dus leven af.

De cellen leven zoals de geokosmos leeft.

Leven is niets anders dan ronde bewegingen van delen en gedeeltelijke delen rond centra, zoals de geokosmos laat zien.

4-3b. De geokosmos als organisme

De celvormen werken elektrisch tegen elkaar zoals hun chemische stoffen, die we zien als functies of beweging en leven.

Zo kunnen we de sterrenbol begrijpen als "een cel" of als een organisme, dat de ideale vorm van een bol heeft. Als wij mensen niet zouden opgroeien onder invloed van de zwaartekracht van de aarde, zouden we ons ook ontwikkelen als een bol zonder daardoor inferieur te zijn, tenminste wat betreft willen en denken. Ons belangrijkste vermogen is het denken van de hersenen, waarna de armen e.d. actief worden. De kosmos heeft deze "werken" niet nodig, de bolvorm is er voldoende voor. De kosmos stuurt door de krachten van het willen.

We weten heel goed hoe wezens zich ontwikkelen vanuit het ei, hoe de cellen zich splitsen, zich hergroeperen, zich vermenigvuldigen en dan organen vormen. Dit alles is niet wonderbaarlijk voor ons, hetzelfde proces als de delingen in het universum, zoals uitgelegd in de Geokosmos. Dit is hoe "lichamen" met organen ontstaan, armen, benen, takken, enz. gevormd volgens de wetten van de zwaartekracht van de aarde. Elke prikkel verspreidt zich en raakt de prikkelbare organen, die beginnen te trillen. Wat verbazingwekkend is, is niet het principe, maar het enorme massa-effect en de fijnheid van de microscopische bolletjes in het lichaam.

Wat wij denken en geest noemen is eveneens een eenvoudige kracht, die op de hersenen inwerkt en van hieruit op de lichaamsbouw. Fouten of bewerkingen vernietigen het denken.

Als we de wereldstructuur ook beschouwen als een wereldorganisme dat denkt en stuurt, herkennen we onszelf levende wezens als "medewerkers" op het aardse omhulsel die hun denkkrachten de ruimte of naar de hemel sturen en daar dus "effecten en krachten" teweegbrengen, zoals we ons net voorstelden met de hersenen. Filosofisch gezien is het dus helemaal niet onverschillig hoe we denken, welke krachten we naar de hemel van het organisme uitstralen, want net als in de hersenen gaan deze reacties steeds verder tot daden van "werelds lot", en daar lijden we onder!

Maar nog meer! Onze effecten van kracht naar de hemel bouwen zich daar met ons op, want blijkbaar is de hemel voortdurend in ontwikkeling, net als elke boom, elk dier, kortom alles. Het universum kent geen rust, want de krachten wervelen, zoals bekend, met enorme lichtsnelheden van plaats naar plaats. Onze invloeden hebben een krachtig effect in de sterrenbol, en van daaruit ontvangen we noch eens repercussies als "wereldlot". We zijn niet geïnteresseerd in occulte details, want we willen alleen het universum en de geokosmos weergeven.

Hoe fijner en meervoudiger de effecten uitstralen naar het centrum van de wereld, des te fijner zal deze wereldcel zich vormen en zo betere hogere vormen in ontwikkeling voortbrengen. Het is duidelijk dat in de oertijd, toen de aardkorst nog leefde met primitieve wezens, toen de aardkorst kleiner en minder levend was, alleen inferieure effecten naar het hefcentrum stroomden, zodat de nieuwe wezens dienovereenkomstig van weinig waarde bleken te zijn. Maar in de loop van miljoenen jaren groeide de aarde, de wezens vermenigvuldigden zich, de cellen werden hogere wezens, de krachten naar het centrum namen toe in geest; het is dus zo klaar als een klontje dat zich daar betere dieren, hogere wezens, uiteindelijk lagere "mensen" moesten vormen, die opnieuw naar de aarde kwamen en opnieuw de kracht naar binnen verbeterden.

Zo werd de uitgestrektheid van de aardkorst wat hij nu is; de rassen werden hoger, maar niet door "ontwikkeling", voortplanting, maar door het werk van de Geokosmos!!! Al zijn wezens werkten samen om die hoogste entiteit, de mens, voort te brengen - een som van de energieën van aeonen van wereldprestaties. De kiemcel van de mens bevat deze verworvenheden van de aeonen opgeslagen in microscopische vorm en gegroepeerd op zo'n ingewikkelde manier dat in het proces van ontvouwing die "mens" ontstaat.

De rassen zijn producten van de kosmos.

De hoogste rassen zijn de nieuwste producten.

Al-Moeder Aarde en Embryo Hemel vormen de Wereld-Alles.

Het universum is een kosmisch ei.

De aardkorst vormt de grens, hierop leven alle aardse formaties; binnen de ruimte bevindt zich de sterrenbol, zoals de celkern of eierdooier, het vormende centrum van de cel; de chromosomen vinden we als zon etc. ook in de wereld-cel; de ruimte is niet leeg, maar gevuld met gasvormige materie, zoals de cel ook vloeibaar eiwit bevat tussen dooier en celhuid. De vergelijking is op deze manier compleet, de wereld is een organisme, een levende cel van primaire vorm. Een cel is niet alleen een "blaasje", maar een fijngebouwde "microwereld", beeld van de "kosmos". Hoe ingewikkelder deze celconstructie, hoe "hoger" het wezen. Dat is het "doel van de wereld": Hogere bouw, verfijning, intelligentie, geest!

Hoe zijn deze wezens op de aardkorst terechtgekomen als ze van planeten afkomstig zijn? De oplossing is eenvoudig. De planeten naderen de aardkorst in aeonen in steeds wijdere cirkels van de aardkorst. (Maan!) Uiteindelijk is zijn baan zo dichtbij dat hij zachtjes ergens op de aarde neerstrijkt, natuurlijk niet als een "instorting"! De woestijnen bewijzen dit nog steeds.

Nu, in machtige tijden, gaat het omhulsel open, materie daalt afbrokkelend neer op aarde. De wezens kwamen naar de aarde en begonnen zich te mengen, te vermenigvuldigen, aan te passen.

Dus later kwamen andere microkosmosen aan land, ze brengen allemaal "andere wezens" mee, er ontstaat een veelheid aan variëteiten. Alleen op deze manier is het gebrek aan "overgangen" begrijpelijk.

Dit is de basis van de vorming van leven.

Alleen een organisme kan organismen voortbrengen. Ons bestaan bewijst exact de "geokosmos".

4-3b. De geokosmos van de eeuwigheid

Hoe denken we over de sterrenbol?

Ontstaan in de geokosmos, zoals het kind in de moeder, moet ook deze hol en bezielde zijn aan de binnenkant. De afmetingen spelen geen rol in de waarden. In aeonen wordt deze bol groter, de massa van de gassen en de aardkorst leveren de bouwstoffen. Zo wordt de aardkorst uiteindelijk dunner, verdwijnt uiteindelijk als een zeepbel van de wereld ten gunste van het embryo van het centrum. Dan zal op een dag deze sterrenbol-korst door de innerlijke wezens "aarde" worden genoemd, en daarin zal zich allang een nieuwe hemel hebben gevormd. "Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde!"

Zo gaat dit proces eeuwig door, zoals ook met levende wezens, zoals moeder en kind, zoals kip en ei, een eeuwige circulatie; het ei wordt de kip, in de kip, wordt het ei, het ei wordt de kip met het ei. De kip zelf is onsterfelijk, alleen het "omhulsel" is sterfelijk. Als het ei in de kip zou blijven, als de kip geen voedsel zou krijgen, zou de jonge kip groeien, de moeder zou sterven. De jongen komen voort uit de "oude feniks". Zo is de mens als ras ook onsterfelijk. Het kind is de moeder (en vader), de moeder wordt kind, het kind wordt moeder. De "mensheid" als geheel is onsterfelijk.

De geokosmos bewijst haar eeuwigheid.

Het is duidelijk dat we de wereldstructuur "geokosmos" realistisch herkennen als een volmaakt alles-perpetuum-mobile waarin niets van energie verloren kan gaan, zelfs geen atoom in aeonen; niets verdwijnt in een "ruimte" van de verbeelding, alle materie hangt voor eeuwig tijden aan elkaar; het kan alleen maar uitdijen en condenseren, dwalen als wolken in de wind.

De geokosmos wordt altijd op dezelfde manier opgebouwd, eeuwig:

Binnen het worden, buiten het sterven!

Alleen het leven en de vormen van levende wezens worden verfijnd en ontwikkeld. Ook dit is natuurlijk beperkt door de tijd waarbinnen de sterrenbol zich ontwikkelt en de aardkorst oplost,

dat wil zeggen het worden-versterven. Zo rolt de ontwikkeling van de wereld en van het leven, als een stroom naar de zee, van de zee naar de wolken, als een regenstroom naar de bron, als een stroom in de zee, steeds verder. Kracht en materie draaien rond.

De geokosmos blijft een eindeloze, atomistische, fijnste "zandloper van aeonen".

Van binnenuit stroomt de substantie naar buiten, van buitenaf stroomt de verdampende substantie terug, in het rond in aeonen, als de eeuwige zee van energieën.

We hebben het volgende resultaat gevonden. De basisvorm van al het leven is het ei of de cel in eivorm. Het ei is een beeld van het universum, een microkosmos.

Alleen een organisme kan eieren bouwen, daarom moet de kosmos een levend wezen zijn. Het levende wezen hoeft geen lichaam te zijn, zoals we gewend zijn van de planten en dieren van de aardkorst, maar een ei of geokosmos is ook levend en denkend. Wij herkennen de geocosmische hemel als een levend "denkend wezen" dat in sommige wezens beïeld is, net zoals wij mensen ook vroegere formaties van planeten waren en nu vrij op aarde leven.

*

Deze bevindingen staan in schril contrast met de beweringen van de oude kosmogonie, volgens welke het "universum" een oneindig grote ruimte is waarin een paar miljoen sterzonnen verspreid liggen. Tot nu toe zouden metingen van de nevels afstanden van ongeveer 100 miljoen lichtjaar, oftewel triljoenen kilometers, aan het licht hebben gebracht.

Omdat zo'n chaos nergens op slaat, kunnen we alleen maar het tegenovergestelde veronderstellen. Tot nu toe werd gedacht dat we aan de buitenkant van de aardkorst leven en zo'n chaotische hemel waarnemen. Aangezien het onmogelijk is om dit idee te herleiden, omdat er onmiddellijk valse astronomische beelden zouden verschijnen, moet het universum zo fantastisch blijven als het is of helemaal wegvallen. We hebben de geokosmos voorgesteld, die een "inversie" vereist, zodat we binnenin leven. Elke buitenwereld moet vallen!

Dit nieuwe idee valt samen met biologische concepten, verklaart het leven, is een fysiek bewijsbare waarheid. In de eieren van dieren presenteert de natuur het bewijs in ontelbare exemplaren dat ze eieren produceert, omdat het alles een ei-geokosmos is en blijft; het ei is haar "beeld".

Wat is geloofwaardiger? De chaos-sterren met eindeloze niets-ruimte of de zichtbare wereld-celvorm, het al-ruimte "geokosmos" als een organisme?!

Nu dienen zich superslimme critici aan, voor wie deze geokosmos te klein was, die zichzelf gevangen hielden in een "grot" of die hun religieuze oude opvattingen niet konden inpassen, maar eerder eisten dat "moderne mensen absoluut dat universum met onbegrensde mogelijkheden nodig hebben en bezitten". Hebben ze een oneindig "niets" nodig?

Deze mensen geloven dat ze nog steeds met "ruimteraketten" naar de maan, Mars etc. kunnen vliegen en daar nieuwe "mogelijkheden" van leven kunnen bereiken, in plaats van de aarde tot hun paradijs te maken, waarop ze voor altijd zullen moeten leven.

Anderen beschouwen het als een tekortkoming van de geokosmische wereldopvatting dat deze geen "externe wereld" kan verklaren. In de volgende paragraaf leg ik uit dat deze externe wereld helemaal niet bestaat. Als de geokosmos het geheel is, is er geen tweede geheel en geen omgeving. Maar om aan te nemen dat er nog triljoenen van zulke geokosmosen zijn, leidt tot onzin, want men betreedt de grijze oneindigheid.

Trouwens, waarom zijn deze alles-gelovigen tevreden met het universum? Ook hier legt de astronomie uit dat de ruimte geen einde heeft en dus blijft de vraag des te opener: Wat is daarbuiten? Wat is het nut van zo'n eindeloze leegte?

Spreken over een grot getuigt van geestelijke zwakte. In de geokosmos leven we op precies dezelfde aardkorst als tot nu toe en hebben we dezelfde luchtruimte rondom deze korst, een laag als relatief een papier op een hele grote aardbol. De mensheid heeft het eeuwenlang met deze lucht gered, alleen onze moderneren met "onbegrensde" mogelijkheden denken dat ze zonder lucht komen te zitten; etc.

Deze mensen missen het begrip van juiste ideeën, ze klampen zich vast aan wat ze geleerd hebben als kleine kinderen aan hun sprookjes. Wie zulke sprookjes verstoort, daar zijn ze boos op. Maar realisme zal onverbiddelijk een ontwaken brengen, en nieuwe mogelijkheden!

4-4. Wat is er buiten de geokosmos?

Wat buiten is kan nooit gezien worden. Niets.

De aarde is het "geheel". Er is geen andere "buitenkant". Dit lijkt vreemd! Maar anders komen we nooit tot een conclusie van denken over "ruimte". We mogen nooit aannemen dat onze aarde slechts een kleine sterrenbol of planeet is in een "grotere" bol. Want dan zou iedereen meteen weer vragen: "Maar wat is daarbuiten?" En weer zouden we moeten aannemen: Deze wereld is slechts één planeet in een veel grotere omgeving. We zouden nooit tot de oplossing van het buiten komen, want de mens kan nooit denken aan een "lege" ruimte die tot in de eeuwigheid doorgaat zonder conclusie. De mens stelt zich de ruimte alleen voor met een conclusie, hij zoekt met alle middelen naar een "einde" van de ruimte.

Maar als ruimte naar buiten toe "gedacht" zou worden als leeg niets, dan zou het niet mogelijk zijn om na dit niets opnieuw het niets te zoeken of te denken als een einde!

Een niets is echter ondenkbaar; het is een fictie van het denken, een misleiding. De denker beeldde zich een "iets" in, want anders zou hij het einde ervan niet zoeken! Een niets heeft noch uitbreiding noch einde! Zo erkennen we dat "niets" ondenkbaar bedrog is, een zelfbedrog.

Met het ophouden van de materie van de aardkorst, bij de stralende corona, begint het niets van onze "verbeelding". Dit niets kan niet bestaan. Alleen ons idee van contrasten legt ons deze "gedachte" op. We kennen hitte en kou, groot en klein, kort en eeuwig, nul en oneindig, materie en geest, dag en nacht, begin en einde, en dus denken we ook dat we een iets en een niets kunnen "denken".

Buiten de materie van de aardkorst bestaat er niets; het einde van de materie is het einde van de ruimte, van de wereld. Een mens daarbuiten zou onmiddellijk oplossen in elektronen. Echte ruimte is alleen de ruimte van de aarde, die begrensd wordt door de schors; alleen "binnen de materie" bestaat ruimte; we herkennen de verandering van ruimte als een opeenvolging van tijd, als het ene achter het andere. De delen van de wereld kennen begin en einde, maar het Al, het geheel, de som van materie van de laatste voorstelling, is altijd hetzelfde, alleen eeuwig in wisseling.

De geokosmos is denkbaar, maar het "universum" niet.

4-5. Wetenschappelijk overgeleverde ideeën

We leven in de holle aardbol "geokosmos".

De meetbewijzen voor de kromming van het aardoppervlak zijn te gevoelig en te klein vanwege de immense cirkel, zodat ze gemakkelijk worden bestreden door de tegenstanders. Voor de andere bewijzen worden eenvoudig andere "verklaringen" ingesteld, vooral het geval met de golf-echo's, waarbij de zogenaamde vorige ideeën met geweld "aangepast" vindt. Dit is ["stratosfeer"](#) en een aantal andere bollen "aanneemt", de radiogolven krom buigt en "gedacht" langs de bol te lopen; verder bij de magnetische naalden, of de absurde aardmagneet, verder met het slingerexperiment, waar men in plaats van de slingeruitslag eenvoudigweg de aarde-uitslag "bedenkt", enzovoorts. Verder bewijst de opslag van materie (aardkorst en lucht) onfeilbaar de holle wereld, als de beweerde "wereldmuur".

Hier is het niet "uitleg tegen uitleg" zonder te kunnen "beslissen", maar hier vecht duidelijkheid van de aarde-wereld tegen absurditeiten van het idee "universum". Zelfs als er alleen filosofische redenen bestonden, zouden deze overweldigende waarheden moeten zegevieren over zulke ongelooflijke onwaarschijnlijkheden als deze van een "lege" wereld, een verzameling van oermaterie in zonnen, waarvan de verdamping weer een "ruimte" van de miljardste dichtheid van lucht zou moeten opleveren! Geen enkele theorie verklaart hoe "zonnen" worden gevormd uit deze ijlheid.

De natuurkunde laat zien hoe water in een vacuüm verdampt, maar de astronomie leert dat zonedampen of sterren zich vormen en miljoenen jaren lang in een totaal vacuüm blijven bestaan, en zelfs wegvliegen. Zodat de planeten rond de zon vliegen en er niet tegenaan botsen, ten westen van de vermeende aantrekkingskracht, bedenkt men het "krachten-evenwicht" tussen werpen en trekken, d.w.z. men verzint de noodzakelijke numerieke grootheden (massa's!) uit de "baan" die men in zijn hoofd verzint, en inderdaad, vanwege de

"afstand" die men in zijn hoofd verzint tot het Euclidische rechte lijnige "idee" van de ruimte, d.w.z. de buitenwereld. Deze optische illusie is de basisfout.

Vanuit zulke ideeën zocht men bewijs voor de "weg van het licht" en de snelheid, maar bij de manen van Jupiter ligt de zaak heel anders. Zeker, de waarneming in het panorama, aan de fotohemel blijft, maar de oorzaak van de tijden bij de verduisteringen rechtvaardigen we anders.

Lichtgolven bewegen het geleidende (ontbrekende!) medium zo snel, maar nooit zo lang; dat is een verschil! Fysisch-wiskundige trucs helpen niet om dit te omzeilen. Bovendien is er geen "vacuüm" zonder weerstand in de wereld, vooral geen dat licht zou kunnen "geleiden", want zonder geleiding zouden we geen ster kunnen zien, noch warmte van de zon kunnen ontvangen. Als echter de dunste materie voor dit doel wordt aangenomen, worden de bewegingen van de sterren en de banen van de planeten onmogelijk, zoals de astronomen zelf beweren. Daarom is het wonderbaarlijke ding dat ether wordt genoemd afgeschaft! En toch wordt het vacuümspook van het universum beschouwd als "onweerlegbare wijsheid"!?

Ik erken de experimenten van de natuurkundigen, maar ik betwist echter hun interpretatie als "bewijzen", bijvoorbeeld voor de bol van de aarde of haar rotatie, voor de snelheid van het licht, voor afstanden van planeten of sterren, voor bewegingen van sterren ([Doppler-principe](#)), etc.

Experiment en de uitleg daarvan zijn twee verschillende dingen!

4-5a. Het ontstaan van de wereldbeelden

De wereldbeelden ontwikkelden zich, steeds groter wordend, tot nu toe in 3 fasen:

I. De hemel wordt een "onmetelijkheid". De aarde daalt af naar nul.

1. In de oudheid was de aarde een schijf die in de [oceanos](#) zweefde. De hemel boog er overheen.
2. Nu kwam de "geocentrische wereldvorm". De bolvorm van de aarde wordt erkend. De hemel draait om deze bolvormige aarde als het centrum van de wereld, zoals die zichtbaar is. (Ptolemaeus 150 v. Chr.)
3. Deze vorm wordt als onjuist erkend. De "heliocentrische wereldvorm" komt ervoor in de plaats. De zon wordt het middelpunt van een "zonnestelsel", de aarde wordt tot planeet verklaard; de sterrenhemel breidt zich uit tot oneindige afstanden; het zonnestelsel is een ster! (Copernicus 1543.)

Na deze golf verschijnt een 4e fase als "omkering".

II. De aarde wordt nu het grootste, het "hoofdlichaam" van het universum, de ruimte van de sterren is slechts een klein centraal binnenste van de bol, het "firmament" een optische illusie... Het is niet de aarde die draait, maar de binnenhemel die dagelijks draait.

Dit wereldbeeld wordt genoemd: het kosmocentrische "Systeem Geokosmos".

Zoals bekend was het eerste wereldbeeld het geocentrische systeem. De aarde stond in het centrum, daaromheen draaide de hemel dagelijks, zoals nu nog zichtbaar is. De aarde bleef onbeweeglijk, de zon, maan en sterren waren kleine nabije entiteiten.

De oude Egyptenaren beschouwden de hemel als de mantel of tent van de godheid. Als we het goed vertalen met mantel of woning, komt het overeen met "sterrenbol". De Bijbel spreekt ook van een uitspansel tussen de dampen als "hemel", waarbij er lichten zijn aan het uitspansel (zon, maan, sterren).

Maar toen leerde de wijze Pythagoras de berekening van driehoeken. Men "erkende" dat de zon en de maan enorm ver weg stonden, de zon werd nu logischerwijs een "reuzenbol". Nu kwam het idee van de dagelijkse baan van de "reuzenhemel" rond de kleine aarde, let wel, alleen maar door de ideeën van driehoeken! Want niemand kon ze bewijzen! Dus de zon werd in het centrum geplaatst (heliocentrisch), nu werd de aarde eruit gegooid; een kleine planeet!

4-5b. Astronomische "voorstellingen"

We denken dat alle objecten staan waar wij ze zien, zelfs de meest verre sterren, die miljoenen jaren van licht voortrazen. We denken dit vanwege parallaxen, die fouten zijn. Hieruit leiden we de afstand tot de zon en haar grootte af.

We denken dat de kleine aarde nooit het middelpunt van de wereld kan zijn. De draaiing van de hemel zou "de draaiing van de aarde" zijn.

We denken dat de zon het centrum van het systeem is; de aarde als planeet cirkelt rond de zon in de "aardbaan".

We denken dat de maan maandelijks rond de aarde cirkelt en dat de planeten in ellipsen rond de zon cirkelen.

Dat is wat we denken, maar we zien het anders! Wat is waar?

We nemen eigenlijk alleen "verschuivingen" waar in het beeld van de hemel, maar nooit deze "banen".

In werkelijkheid draait de hemel; de zon beweegt echt langs de [ecliptica](#). We zien werkelijk de loop van de maan en de planeten op de dierenriem. De rotatie van de aarde werd alleen verondersteld om de rotatie van de hemel te "verklaren".

Het "zonnestelsel" is geen waarneming of zelfs maar een "waarheid", maar slechts een gedachteproduct, gecreëerd uit de "metingen". Zodra de afstand werd verondersteld 150 miljoen km te zijn, moest de zonneshijf een diameter van 1.300.000 km krijgen, zodat hij in het

zichtbare formaat verscheen. Deze grootte maakte de zon (in de gedachten) de regent van het systeem.

Hoewel de zon dagelijks aan de hemel draait, terwijl de aarde zichtbaar op geen enkele manier beweegt, werd de verandering van de zon aan de sterrenhemel (elke dag 1 graad oost) niet als waar erkend, maar toegeschreven aan de "kleine" aarde, die zo zou bewegen dat het lijkt alsof de zon beweegt! Net zoals wanneer men uit het raam kijkt door met het raamkozijn op een huis te richten; als men naar rechts draait, loopt het kozijn van het huis naar links, hoewel het onbeweeglijk staat.

Op dezelfde manier gelooft men in de "beweging van de aarde" aan de rechterkant, waarbij het "raamkozijn" de zon voorstelt. Men wil deze beweging bewijzen door middel van de [epicykels](#).

De holle wereld daarentegen bewijst de fundamentele onmogelijkheid van het systeem en de bewijzen. We zien de ware bewegingen van de zon in de sterrenbol (vergroot als uitspannel). Ook daar beweegt hij elke dag 1 graad in oostelijke richting, waardoor hij in een jaar de dierenriem omcirkelt; evenzo bewegen de planeten volgens hun baanperioden. Alle "banen" zijn echter producten van gedachten, logische fouten, illusoire banen rond een "reuzenzon".

Dat de "aardbaan" niet bestaat, werd bewezen door de komeet Halley in 1910, die de "aardbaan" zo gevaarlijk zou doorsnijden, dat we door zijn giftige staart zouden zijn gedwaald als dat was gebeurd! Maar... de ecliptica is slechts de "balsem van de zon", ongeveer 6.000 km boven de aarde! Het waren astronomen die deze ecliptica of balsem van de aarde hebben gemaakt! De komeet was 6.000 km ver. Zo vallen de fantasieën over "kometen".

Op dezelfde manier zou je kunnen zeggen: De aarde gaat elke maand rond de maan, want ook de maan verandert van positie, net als de zon. Maar de maan is "te klein" als middelpunt; dus alleen deze onheilspellende metingen zijn de oorzaak van de grootste fout aller tijden over de "voorstelling van de wereld".

De banen en berekeningen zijn dwalingen van de logica.

Het kosmocentrische wereldbeeld bestaat al sinds 1900, allereerst werd in 1901 de brochure "*Mechanik des Äthers, Gegen die Irrlehren des kopernikus*" (*Mechanica van de ether, tegen de ketterijen van Copernicus*) gepubliceerd.

Het "universum"-wereldbeeld is een optische fout!

Ons wereldbeeld kan nooit worden herkend door de astronomie, zij nemen "luchtspiegelingen" waar in plaats van waarheden.

Het onderzoek is een zaak voor filosofen.

Zelfs Copernicus schreef: "Laat niemand iets als absoluut correct van de astronomie verwachten. De aanname van de beweging van de aarde, is slechts een aanname en mag niet als absolute waarheid worden beschouwd." Bovendien zei hij op een gegeven moment dat de

beweging van de aarde absurd was en dat hij het alleen had aangenomen, omdat anderen vóór hem dat ook hadden gedaan, etc.

Alle voorgaande wereldbeelden waren zogenaamde "uiterlijke wereldbeelden", d.w.z. men waande zich op een werldebol en van hieruit zag men een soort "hemel" rond de buitenkant van de aarde liggen, als een "panoramische hemel".

Filosofische redenen leiden onvermijdelijk tot het verwerpen van deze voorstellingen, omdat een dergelijke wereldvorm onmogelijk zou zijn. Volgens astronomische berekeningen zouden de sterren als speldenknopjes op afstanden van ongeveer 60.000 meter van elkaar moeten staan; dus die triljoenen sterretjes van 60 kilometer zijn echt vele triljoenen kilometers! Maar de "tussenruimte" is niet gevuld met lucht of gassen of de fabelachtige ether, maar moet absoluut leeg zijn, omdat de "planetaire bewegingen" deze onweerstaanbare leegte conditioneren, zoals de wetenschap zegt. Deze verlaten leegte wordt bewonderd als een "wonder van de schepping" en een "universum"!

Astronoom Littrow: "*Wunder des Himmels*" (*Wonderen van de hemel*) blz. 128 legt uit: "Wat we weten van de wereld verwijst naar een kleine kolonie, die zich rond de zon heeft gebouwd. Deze kolonie is een kleine cirkel van 63 biljoen vierkante kilometer, waarvan het centrum de zon is en aan de rand waarvan, op 4.500 miljoen km afstand, Neptunus zich heeft vastgehecht. Zelfs de dichtstbijzijnde buur, de dichtstbijzijnde van de sterren die ons omringen, ziet deze cirkel slechts onder een hoek van 15°, zoals Jupiter voor ons lijkt. Tussen de zon en de dichtstbijzijnde ster bevindt zich een onberekenbare woestijn, een lege zone die het systeem omringt, 60 biljoen km breed, dat wil zeggen 20.000 keer breder dan de straal van de kolonie! Hoe dit zo is gekomen zal altijd een mysterie blijven."

Deze "kleine" kolonie wordt een "zonnestelsel" genoemd en betekent slechts één ster in de ruimte, die nauwelijks zichtbaar zou zijn als we van veraf zouden kijken. De heldere sterren zijn dus grote kolonies. Volgens astronomen is deze kolonie "zon" het centrum van een nevel die ze "Melkwegstelsel" noemen. Zulke nevels zijn op hun beurt weer talrijk. De meerderheid van de zichtbare sterren behoort tot deze nevel, die een lenticulaire vorm (*lensvormig*) zou hebben. De sterren zijn ongeveer 20.000-30.000 lichtjaar van onze "kolonie" verwijderd, elk lichtjaar moet worden gerekend met 10 biljoen km; dit resulteert in een 18-cijferig aantal kilometers!!! Maar elke nevel is slechts een klein deel van het "universum", niet rustend, maar voortschrijdend met nogal "nevelachtige snelheden", die zijn "gemeten" tot 100.000 km per seconde!

Is het niet wonderbaarlijk dat onze kolonie het centrum van de nevel vormt! Toeval? Nee!

Dit toeval bewijst ons idee van de "geokosmos" of de sterrenbol binnenin. De Melkweg vormt een ring rond de bol, die we vergroot zien op de afbeelding van het firmament. Wij waarnemers staan in het midden van dit firmament-beeld, dus ook van de Melkweg!!! Als de astronomen deze Melkweg in deze oneindigheid tevoorschijn toveren, dan is het natuurlijk de bedoeling dat de aarde in het midden staat!!! Want al die sterren staan onmetelijk ver van ons af, er zijn geen parallaxen meer.

Zo bewijst de Melkweg de aardewereld!

4-6. Het nieuwe binnen-wereldbeeld "geokosmos".

Nu komt het kosmocentrische wereldsysteem, de laatste wereld.

Astronomen observeren de sterpunten met telescopen, ze meten de paden en verplaatsingen van de rondzwerfende planeten op deze figuratieve sterrensfere. De "werkelijkheid" in de ruimte kan niet worden waargenomen, maar het "ene achter het andere" of de afstanden van de punten worden alleen als logische overwegingen erkend.

Het kosmocentrische wereldbeeld is een "omkering" van deze buitenwereld naar de "binnen-wereldvorm". De aarde is niet bewoond aan de buitenkant, maar we leven aan de oppervlakte van de aardlaag binnenin, omdat de aarde een "holle bal" is.

Wij zijn innerlijke bewoners van de holle aarde.

We kunnen het ons gemakkelijk voorstellen als een glazen bol met kleine bacillen die op de binnenwand kruipen. De hemel bevindt zich binnenin, denkbaar als een kleine bol in het midden van de glazen bol.

De oorsprong van dit idee is - onvermijdelijk - als volgt te bedenken.

4-6a. De omkering van de buiten-wereld

Als we om dwingende filosofische redenen tot de conclusie komen dat een superfantastische wereld niet mogelijk is, moeten we de sterrenhemel mentaal steeds dichterbij de aarde toe bewegen. Maar al snel beginnen foute waarnemingen van de hemel (parallaxen) als gevolg, zo werkt het niet. We bewegen echter naar binnen, tot aan de aarde, onvermijdelijk nog verder, het binnenste in; als waarnemers volgen we deze "binnenkorst" en bewegen we de hemel tot aan de laatste grens in het binnenste van de aarde, dat is het centrum, waar we nu denken aan een "sterrenbol".

De kosmos bevindt zich in het centrum, "kosmocentrisch". Deze "binnen-kosmos" beweegt één keer per dag rond.

De veronderstelde "draaiing van de aarde om haar as" wordt zo verklaard. Ook de planeten bewegen daarboven aan de binnenkant op precies dezelfde manier als astronomen deze banen aan de buitenkant waarnemen. Onze aarde blijft echter een onbeweeglijke muur van de wereld.

Astronomen denken dat ons wereldbeeld kan worden weerlegd door de uitgebreide "baanberekeningen". Maar deze ideeën zijn absoluut niet gebaseerd op "waarnemingen" in de ruimte; het zijn eerder hersenspinsels, onhoudbare ideeën.

Wat is de basis van deze schijnbare logica?

De meest "begrijpelijke" opvatting voor de mens is dat hij alles wat zichtbaar is kan bevatten daar waar hij het ziet. Zeker waar, op de korte paden van het dagelijks leven: "De paden van het licht zijn recht". Maar als we de sterren en de hemel ook als rechte lijnen zien, komen we bij de fantasiewereld van het "universum". De lijnen van het oog naar de ster zouden "verlengd" moeten worden tot triljoenen, triljoenen kilometers, altijd in een rechte lijn. Dit rechte lijnige primitieve "idee" resulteerde in enorme afstanden, volgens trigonometrische berekeningen, en uit de veronderstelde afstanden "logischerwijs" dan deze monsterlijke afmetingen van de sterzonnen, dus de nog monsterlijker vliegsnelheden van de sterren.

Voor degenen die het niet weten, moet worden benadrukt dat "zulke" onmetelijke afstanden een absolute voorwaarde zijn voor een externe wereld, want anders zouden de parallax-waarnemingen niet kloppen; een "reductie" is onmogelijk. De logica dwingt tot de "omkering".

Eén enkel feit leidt tot de beslissing: de vorm van de aarde! De holle vorm van de korst. De aarde is een holle bal. Deze vorm is empirisch (*gebaseerd op eigen waarneming en ervaring*) bewezen door bewijs. We komen tot een inversie van de vorm van de wereld om de volgende redenen.

1. De noodzakelijke enorme verkleining van de wereld is buiten onmogelijk, omdat de parallax-waarnemingen dit onmiddellijk zouden tegenspreken. Bijgevolg moet de wereld logischerwijs binnen zijn, want logischerwijs is er nooit een "middelste ding".
2. Als de wereld een holle bal is, dan is de hemel ook binnen, daarom zijn de reuzenzonnen illusies. Deze hemel met "vaste punten" moet een massieve bol zijn. Deze "vaste sterren" zijn helemaal geen bollen.
3. Aangezien we de bol van sterren boven ons niet zien als een schijf, maar als een uitgerekte hemelbol met stippen in de verte, moet dit beeld logischerwijs vergroot lijken, en dus een illusie zijn. Volgens de basiswetten van de natuurkunde kan deze illusie alleen ontstaan als de lichtbanen van de sterrenbol naar ons toe gebogen zijn; de rechte lijnige "metingen" van de astronomen zijn dus optische fouten. Deze getallen zijn het resultaat van deze fouten.
4. Als het beeld van het firmament hetzelfde laat zien als de bewegingen daarbinnen, alleen uitvergroot, dan zijn de banen en veranderingen van de planeten, zon, etc. alleen echt bij de sterrenbol boven, maar de astronomische ideeën bij het "firmament" zijn valse omzettingen van het idee. De aarde hoeft niet te bewegen om dag en nacht of de seizoenen te laten zien, maar deze verschijningen ontstaan ook in de rustende aardse wereld en werkelijk daarbinnen. Alle astronomische ideeën over ruimte zijn vals.

In de waarneming is er dus geen verschil tussen buiten en binnen. Alleen al de absurditeit van het buitenbeeld legt het idee van de binnen-wereld-vorm op, omdat iets anders niet mogelijk is, volgens logische wetten.

Wat buiten absurd is, kan alleen binnen waar zijn.

4-6b. Lichtbanen, sterrenbol en uitspannel

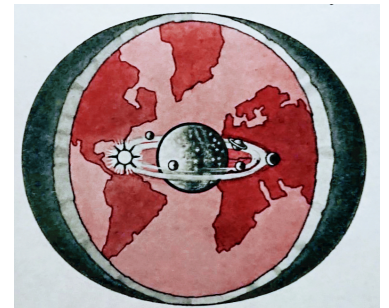
Onze blik verbindt ons blijkbaar met het beeld van de sterren, maar alleen voor die kleine afstand waarover zicht überhaupt mogelijk is. In feite "zien" we in het oog op het netvlies! Astronomen nemen deze "richting" als de ware locatie, ze verlengen het "oogbeeld" in een rechte lijn tot in het oneindige, ze "vergroten" het beeld tot in een "wereldruimte".

In werkelijkheid echter buigt deze lichtlijn langzaam af, achter het visuele beeld cirkelt het duizenden kilometers lang, zodat de echte plaats of het "beginpunt" van de straal onzichtbaar ergens anders ligt! Het firmament is een luchtspiegeling.

De Euclidische opvatting is fout; de niet-Euclidische kijk op de innerlijke wereld is van toepassing. Op deze manier wordt de duidelijke "illusie" van de panoramische hemel ons helder.

De logische conclusie vanuit de aardse wereld is de hemel als een sterrenbol met satellieten.

Buiten op deze sterrenbol van vandaag zien we sterren, punten. De meeste daarvan schijnen op een zone die de Melkweg wordt genoemd. We moeten aannemen dat de donkere sterren ook schijnen. Maar het licht is te zwak. Als we de zichtbare Melkweg omkeren, naar boven buigen en kleiner maken, dan zien we in onze geest de strook bovenaan rond de sterrenbol. Onze omslagfoto toont deze ideeën.

Op dezelfde manier is elke planeet bovenaan te vinden; door het om te draaien zien we de echte plaats. Daarboven bewegen de planeten echt, in het klein, zoals we de grote planeten aan de hemel zien. We hoeven alleen maar over alles na te denken zonder iets te veranderen; we zien boven de jaarlijnen van de planeten, we zien de loop van de zon en de baan van de maan correct, we herkennen de verduisteringen daarboven, alles wat de astronomie bewondert in "schijnbare banen" wordt daarboven waarheid.

Ik heb geen reden meer om te redetwisten over het absurde "universum", maar voor de gedetailleerde uitleg van de holle wereld, zal ik kort aantonen om welke natuurkundige redenen de "banen", het stokpaardje van de astronomie, onmogelijk zijn.

Ik benadruk: onmogelijk!

De bezwaren die tot nu toe naar voren zijn gebracht betreffen absurde dingen, puur astronomische ideeën die onbewijsbaar blijven. Het blijven fantasieën, want niemand kan verder komen dan de aarde.

Alleen de "kwestie van de ruimte" is het probleem.

Hier strijden overduidelijke onmogelijkheden van de kant van astronomen tegen vanzelfsprekende waarschijnlijkheden, alleen omdat het "systeem" met alle middelen in stand moet

worden gehouden. Een criticus zei in het openbaar: "Dat Copernicus, Kepler, Newton, Gauss en de andere astronomen veel slimmer waren". Alsof "slimheid" er in dit geval toe doet.

Ik wil alleen duidelijkheid! ("*Das Werk*", Düsseldorf, april 1922).

Natuurlijk heb ik geprobeerd om alle astronomische vragen te presenteren, wat met gemak ging, omdat alles zich in de ruimte afspeelt, precies zoals de werkelijkheid laat zien.

Daarom moet deze "ruimtevrage" worden opgelost. Is de aarde een holle bol, zitten wij erin?

Dan is de hemel een "binnendeel" van de aardbol. Zo vallen alle astronomische geschillen weg.

De aarde-wereld blijft de onveranderlijke werkelijkheid.

De geokosmos is het universum van de toekomst.

4-6c. Het visuele bewijs voor de sterrenbol

Er is een fenomeen dat astronomen goed kennen als het "[Gegenschein](#)", dat werd ontdekt door [Brosen](#). Zoals in het volgende aanschouwelijke gedeelte zal worden aangetoond, draait het zonlicht aan de nachtzijde rond de bovenste ruimte en raakt zo ook de sterrenbol. Dit bovenlicht wordt veroorzaakt door het feit dat, volgens de officiële helderheidsmetingen, de nacht 12 keer te helder is dan het resultaat zou moeten zijn als je alle helderheden die de sterren vertonen bij elkaar optelt. Copernicaans raadselachtig!

De nachtzijde van de sterrenbol wordt dus verlicht door het achterliggende zonlicht; deze reflectie wordt waargenomen als het "Gegenschein" van de zon.

De observatie van een astronoom zei: "Deze fantoomzon is ongeveer 20 keer zo groot als de zonneschijf, ongeveer 10 graden aan de hemel; hij ziet eruit als een rond stuk van de Melkweg, nog een beetje doffer, en hij loopt met de zon mee. De wetenschap verklaart dat het myriaden deeltjes in het zonnestelsel zijn die licht weerkaatsen." Deze laatste verklaring is kosmopolitisch volledig onhoudbaar.

Kosmocentrisch gezien is het fenomeen duidelijk. De reflectie van het zonlicht op de sterrenbol verschijnt precies tegenovergesteld aan de positie van de zon; als de zon rondzwerft, reist de reflectie of "Gegenschein" mee, zichtbaar aan de donkere sterrenhemel, als een doffe schijf.

Natuurlijk kun je niet de hele sterrenbol scherp zien, maar alleen het centrale reflecterende deel van de bol. De Gegenschein zwerft dus elke dag rond de aardbol, altijd in tegengestelde richting van de stand van de zon.

De sterrenbol is daardoor astronomisch bewezen.

5. RUIMTE, METINGEN EN WERELDOPTIEK

5-1. Nieuwe natuurkundige theorieën

De astronomische kijk op de wereld is gebaseerd op volstrekt onhoudbare ideeën.

1. Licht reist vanuit onmetelijke verten vanaf de sterren miljoenen lichtjaren naar de aarde als golven.
2. De zonnen hebben een aantrekkende kracht, de zogenaamde gravitatie, waardoor ze de planeten dwingen om in ellipsen rond het krachtcentrum te bewegen,
3. Deze banen om de zon vinden plaats in een "absoluut lege" ruimte, ook geen wereld-ether zou acceptabel zijn, want alleen zonder enige weerstand zouden omlooptijden van triljoenen jaren denkbaar zijn. Daarom werd de "wet van volharding of traagheid" opgesteld.

Zonder geleidende materie, die de ruimte vult, stroomt er echter geen licht, geen warmte, geen aantrekkingskracht door de ruimte! Met materie zijn er echter geen banen! Wat nu?

5-1a. De nieuwe "atomistische" theorie van licht

Er is geen duidelijkheid onder natuurkundigen over de aard van licht. Dit is heel begrijpelijk. Want de geldige opvatting is geen zelfstandig inzicht, onafhankelijk bedacht vanuit de "ervaringen van de natuurkunde", maar deze theorieën zijn conclusies en gevolgtrekkingen van de verkeerde ideeën van astronomen over de grootte van het "heelal", als gevolg van verkeerde ideeën over metingen.

Voor deze ideeën werden de licht-theorieën bedacht. De emissie-theorie was onhoudbaar, dus werd de golf-theorie aangenomen. Volgens deze theorie zou licht een golfbeweging zijn. Maar beweging van wat? Hm, laten we zeggen niets, want de "wereldruimte" zou absoluut leeg zijn. Dat kwam niet in de hersenen op.

Daarom bedachten natuurkundigen een iets, de ether. Het was een niets, zonder eigenschappen; een iets waarvan je alleen maar kon zeggen wat het niet was; niet fysiek, niet zwaar, niet hard, niet zacht, niet dit en niet dat! Een fantoom, een product van vertwijfeling; maar je kon er op wonderbaarlijke wijze alles mee verklaren. Net als nul en oneindig in de wiskunde, een denkbeeldig houvast.

Deze ether moest oscilleren (*slingeren*), miljoenen jaren lang de kleinste golfjes geleiden in de eindeloze ruimte die hij "vulde"; hoe, dat blijft het eeuwige geheim van de scheppers (van de theorie!).

Om van deze beangstigende ether af te komen, bedacht men de "elektromagnetische" verklaring, volgens welke het licht als trilling gewoon over deze wereldruimten springt, zonder enige geleider. Vermoedelijk oscilleert violet licht ongeveer 800.000.000.000 keer (800 miljard keer) per seconde. Dit overspringen van zulke verlen zou inderdaad absurd zijn. Maar?

Is het mogelijk om je voor te stellen dat de fijne zachte cellen van het oog bestand zijn tegen zulke "trillingen"? Hebben ze de ether niet gewoon laten vallen, omdat alleen een extreem hard en elastisch materiaal in staat zou zijn tot zulke trillingen? En het oog is zo zacht! Worden kleine dieren niet al gedood door de "onhoorbare" geluidsgolven, omdat ze niet tegen deze "trillingen" kunnen!

Licht bestaat niet uit golven en triljoenen oscillaties, oscillaties van een hardste niets!

Dit zijn allemaal fantasieën, net als zwaartekracht en banen, net als het universum en de ruimte.

Wij verklaren licht als een "rotatie" van atomen, een afremming van de rotatie van de wereldkracht.

Deze theorie breekt met de ideeën van "wereldruimte" en "sterzonnen", fabelachtige intensiteiten en lichtjaren, het overslaan van ruimtes is volledig uit.

De vorige "lege" ruimte was een verzinsel van astronomen. Om het te "vullen" als leidraad, voegden natuurkundigen het geschenk van de ether toe, dat werd weggegooid. Maar, geen ruimte kan ooit leeg zijn, ook geen "vacuüm" is leeg, maar in deze ruimte staan de vibrerende atomen dunner. Maar "wereldruimte" zou een miljard keer dunner moeten zijn dan welk vacuüm dan ook! Het bestaat niet.

De echte ruimte wordt "aardruimte" genoemd. Het wordt gevuld met beweging door de "vibrerende" atomen van de wereld. Deze atomen kunnen worden voorgesteld als trillende draadjes van "materie", als extreem snelle spiralen. Alle draden van de ruimte zijn polair, ze draaien parallel aan de wereldas, noord-zuid. Als gevolg van deze enorm snelle rotatie en constante afstotingen aan de omtrekken, vullen deze elastische atomaire spiralen de hele ruimte als "wereldkracht", zonder leegte!

Ruimte is materieel, tastbaar iets.

Deze wereldkracht betekent dus de kracht van het universum, het is de "rotatie" van alle atomen, allemaal in dezelfde zin, namelijk in dezelfde richting als de hemel roteert. Dezelfde rotatie van de hemelbol en de sterren is slechts het gevolg van deze atoomrotaties.

Zo herkennen we deze eeuwige "wereldkracht" als de snelste oerbeweging van de atomen, ongeremd in rotatie. Als de rotatie wordt geremd, dan herkennen we fysiek alle fenomenen die "krachten" worden genoemd, het zijn. Al het zijn in de wereld komt voort uit remmingen van de uniforme oerbeweging.

Dit brengt ons bij het onderwerp "licht". De gloeibron van licht bevindt zich namelijk in "oscillaties", zoals de zender in de radio. Maar, dit is waar het om gaat, deze "oscillaties" worden nooit als zodanig meegevoerd de ruimte in, anders zouden de levende wezens allang gedood zijn.

In plaats daarvan vindt "voortplanting" plaats door de omringende atomen, door het afremmen van de wereldkracht. De oscillaties van de lichtbron raken eerst de atomen (als warmte), waarbij ze in hun rotatie worden geremd door druk, die onmiddellijk wordt overgedragen op de hele atomaire beweging als een remmend effect, zoals bij klokraderen, in de bekende "snelheid" van 300.000 km/sec. en verder, maar nooit voor seconden of zelfs jaren! In de aardse ruimte is een dertigste van een seconde voldoende voor de langste weg, van de sterrenbol naar de aarde. Het oog ontvangt dus geen "schokken" in de vorm van oscillaties of golven, maar de atomen van de cellen worden slechts een beetje afgeremd in hun rotatie; slechts een beetje wrijving van de cellen is "licht in het oog!"

Licht is een afremming van de rotatie van de atomen.

Dit verklaart de materiële voortplanting over relatief korte afstanden en tijden, evenals de afname in intensiteit in het kwadraat van de afstand. Een "universum" is materieel ondenkbaar; de afmetingen en lichtjaren zijn onhoudbare fantasie, de bewegingen van planeten en kometen dulden geen spoor van materie in de ruimte van de astronomische verbeelding.

5-1b. Gravitatie en de zwaartekrachttheorie

Tot nu toe werd zwaartekracht gelijkgesteld aan gravitatie. Men dacht dat het "gewicht" van materie de "aantrekkingskracht" van de aarde was. De overdracht van dit "idee" naar de maan en de zon resulteerde vervolgens in gravitatie, banen, massa's, wetten van de astronomie en berekeningen daarvoor.

De aardewereld laat twee hoofdmassa's zien, die elkaar wederzijds "elektrisch" beïnvloeden: sterrenbol tegen aardbol. De sterke elektrische krachten zijn bekend als bliksem, noorderlicht, enzovoorts.

In het kort: De twee "stralingen" resulteren in een wederzijdse oscillatie van de massa's, zoals bij een radiozender. Aan de ene kant drukken de oscillaties vanaf de aarde tegen de sterrenbol, worden daar ingesnoerd en dus ruimtelijk ingedrukt, zodat ze terugkaatsen naar de aarde. Dit veroorzaakt die mysterieuze "zuigkracht" op de "aardkorst", die we meten als "gewicht". Het werkt van atoom tot atoom en daarom geeft het gewicht de hoeveelheid materie aan.

Dit duweffect gaat ook naar de sterrenbol en produceert daar zwaartekracht, zodat de materie daar naar het centrum valt, een schijnbare "aantrekking" naar het centrum.

De zwaartekracht is een gevolg van de constructie van de wereld. De oorzaak van zwaartekracht ligt in atomaire botsingen.

In de tot nu toe lege wereld-ruimte van het niets zou een dergelijke interactie niet kunnen plaatsvinden, er zou geen "zwaartekracht" op aarde zijn. Dit zou elke samenhang van een aardse planeet, die wordt geïnterpreteerd als aantrekkingskracht, onmogelijk maken. Het is werkelijk de samenhang van de atomen die de aardbol, geokosmos bij elkaar houdt.

5-1c. De wet van de persistentie is een misvatting

De exacte banen aan de hemel in spiralen vereisen iets dat constant "hetzelfde blijft" als een kracht. Tot nu toe werd deze kracht toegeschreven aan de uitwerping van de zon. De uitgeworpen planeten vliegen zogenaamd "aanhoudend in de leegte, zonder weerstand", continu weg, zoals al triljoenen jaren het geval is, zoals wordt aangenomen op basis van de leeftijd van de aarde. Een absoluut lege "ruimte", zoals genoemd in de licht-theorie, is hiervoor een voorwaarde. Deze bestaat theoretisch nooit!

Maar zelfs als deze ruimte zou bestaan, zijn vluchten die persisteren (*lang aanhouden*), van honderden jaren, uitgesloten, zelfs bij gebrek aan de minste weerstand.

Namelijk: een worp of vlucht wordt geconditioneerd door een impuls of krachtdruk, zoals in kanonnen. Deze druk "heeft een drukkend effect op de atomen van de planeet, veroorzaakt een "atomaire oscillatie", die kan worden geïnterpreteerd als warmte. Zoals bekend stroomt warmte weg, omdat het een "verstoring" is tegen de omgeving (wereldkracht). De omgeving is sterker dan de delen. Warmte kan nooit worden verzameld zonder verlies.

Daarom past de atomaire rotatie van de verstoorde planeet zich noodzakelijkerwijs aan de rotatie van de wereldkracht aan. Op deze manier komt echter de normale atomaire toestand van de planeet weer terug, d.w.z. het vluchteffect dat als rem is "opgelegd" moet absoluut snel ophouden. De vlucht was een gedwongen toestand in de omwenteling van de atomen; als het ophoudt door de normale omwenteling die plaatsvindt, dan houdt de vlucht ook op, zelfs zonder de geringste externe "weerstand". Dit is duidelijk. Het zijn de interne weerstanden die elke "volharding" tegenspreken.

Dit maakt de banen en tijden van Copernicaanse bewegingen ondenkbaar.

Een "zonnestelsel" blijft een overleefd idee.

5-2. Metingen of alleen "berekeningen"?

Zelfs in de telescoop zien we niets anders dan "ontelbare" fijne puntjes, sterren genaamd. Door zulke waarnemingen vinden we geen enkele aanwijzing voor de afstanden. Ook een goed planetarium simuleert een reusachtige hemel.

Leken geloven dat de afstanden van de zon, de maan en de planeten, zelfs die van de sterren, worden bepaald door steeds betere telescopen. Dit is een grote fout, omdat elke astronoom het tegenovergestelde beweert.

Het feit dat in deskundigen kringen eindelijk de dageraad van een nieuwe dag aanbreekt, blijkt uit het werk van de astronoom [prof. Sir Arthur Eddington](#), getiteld: "*Dehnt sich das Weltall aus?*" (*Is het universum uitdijend?*) Stuttgart 1933, pagina 25:

"Het is beter om eerlijk toe te geven dat theorie een belangrijke rol speelt bij de vorming van de overtuiging en dat is terecht. Voor een lezer die vastbesloten is om aan elke theorie te ontsnappen, en alleen duidelijke waarnemingsfeiten toe te laten, zouden alle astronomische boeken op de index moeten staan. Want er bestaan geen puur observationele feiten over de hemellichamen. Astronomische metingen zijn zonder uitzondering metingen van verschijnselen die plaatsvinden in een aards observatorium; alleen theorie vertaalt het in kennis van een universum daarbuiten. ... De waarnemer gaf zijn metingen een theoretische interpretatie door om theoretische redenen aan te nemen dat licht zich nagenoeg in een rechte lijn door de ruimte voortbeweegt. Misschien zal hij betogen dat zijn aanname van een rechte lijnige voortplanting van licht niets met welke theorie dan ook te maken heeft, maar alleen gebaseerd is op een feit dat rechtstreeks door experimenten is aangetoond. Dit roept de vraag op in hoeverre de geldigheid van een experiment onder aardse omstandigheden kan worden overgedragen naar de stellaire ruimte. Zeker, een beredeneerde theorie verdient de voorkeur boven blinde [extrapolatie](#). Maar de waarnemer vergist zich ten eerste als hij aanneemt dat de rechtheid van de lichtstralen, zoals de astronomie veronderstelt, door experimenten op aarde is geverifieerd.

Alle metingen zijn, zonder enige uitzondering, gebaseerd op het foutieve axioma (*onbewezen aanname*) van een rechte lichtlijn. Er worden "driehoeken" gemeten; deze meting wordt trigonometrie genoemd. Driehoeken bestaan alleen onder de veronderstelling van een exosferische ruimte.

Astronomen kunnen nooit afstanden meten, zoals ze ten onrechte beweren. Ze kunnen alleen een keten van "logische berekeningen" en conclusies opstellen, uitgaande van het axioma van licht en de hypothese van de "kogel". Als de basis van deze logica niet klopt, klopt de hele keten ook niet; dit is het geval bij het "systeem"!!

Het is natuurlijk onmogelijk om een fout in de "observatie" aan te tonen, alles is logisch opgebouwd, maar alleen op basis van observaties van het "firmament-beeld". Het is duidelijk dat de talloze onderzoekers gedurende 400 jaar dergelijke "fouten" al lang geleden hebben ontdekt, maar alles is gebaseerd op foutieve basisideeën, namelijk het idee van "zien en de werkelijkheid van de ruimte".

Natuurlijk bekritisieren astronomen liever vanuit het standpunt van hun banen, wetten en theorieën, die zogenaamd hun systeem onweerlegbaar "bewijzen"; ze roemen over voorberekeningen van de posities van de planeten of de maan en beweren dat de nieuwe methode "een briljante prestatie van dezelfde soort" zal bereiken en zo bewijzen zal wat beter is. Natuurlijk verwerp ik deze methode, omdat het nooit over berekeningen gaat, maar over de kwestie van de ruimte, over de optische illusie, over het aardprobleem alleen. Net zoals de microscopist geen "berekeningen" hoeft te maken, maar eenvoudigweg uitlegt dat de bacil vergroot is, zo verklaren wij de inversie, de illusie van de optica, de vergroting "firmament".

Deze "berekeningen" zijn namelijk niet geweldig als je de documenten kent. Hoe zou het zijn als de aardewereld-theorie de boventoon voert, met deze banen en berekeningen? Deze wiskundige "wetten" en banen zouden in een mum van tijd verdwijnen; ze zouden voor andere astronomische doeleinden kunnen worden gebruikt, alsof dat zo zou zijn! Deze banen zijn nooit waargenomen, omdat alleen die "illusoire banen" aan de hemel, de hoeken, lijnen en lussen in de panoramische hemel, worden waargenomen. Niemand ziet "ruimtebanen"! Deze konden alleen "ontworpen" worden vanuit ideeën en theorieën. De basistheorie was echter het Euclidische idee, d.w.z: "Alles bevindt zich werkelijk waar het zichtbaar is, in een rechte lijn, zelfs als deze lijn biljoenen kilometers lang zou zijn!" Dit basisidee is verkeerd. Licht reist niet door wegen van een biljoen kilometer.

De ruimte werd Euclidisch-oneindig!

Vanuit dit basisidee van een "buitenwereld" produceerden de berekeningen van de "afmetingen van de driehoeken" de "afstanden" van de planeten, enz., en hieruit, als resultaat van de afstanden, de enorme afmetingen van de zon en sterren, zodat uiteindelijk deze "gigantische zon" in het midden werd geplaatst, waarna de "kleine aarde" nu een planeet werd, 150 miljoen km verderop. Nu werd de eerste "baan" ontdekt, bedacht en gemaakt! Omdat de materie nu overeenkwam met de feitelijke waarnemingen aan de bolvormige hemel, werden de andere "banen" gemaakt, als het nodig werd om ruimte en panorama samen te laten vallen, en dit is hoe de lastige "planeetbanen", de epicycli, de neigingen van de "ellipsen" ontstonden, de snelheden van de paden volgens de zogenaamde omlooptijden, daarna de "wetten" over aantrekkingen, zwaartekracht, doorzettingsvermogen, enzovoorts.

Als het oppervlak correct wordt geherinterpreteerd in de ruimte, moeten deze "illusoire trajecten" uiteraard weer correcte "berekeningen" mogelijk maken, dat is duidelijk. Maar de oude Chaldeeën maakten al correcte berekeningen, zonder "zonnestelsel", zonder afstanden en afmetingen. Deze berekeningen zijn afhankelijk van de zichtbare bewegingen. We kunnen de planeetlijnen ook vooraf berekenen, rekening houdend met de werkelijke oorzaken van de afwijkingen, maar dit heeft niets met de wereld te maken; wat we zoeken is pure "Waarheid", "de ontdekking van de wereld!"

Hopelijk halen deze uitspraken de pers! Hopelijk nemen de natuurkundigen de waarheid aan!

De onwaarschijnlijkheden van het Copernicaanse systeem en het universum zijn zo verwoestend dat iedere onbevooroordeelde denker de significante waarschijnlijkheden van het aardwereldsysteem aanvaardt.

Juiste ideeën over ruimte

Bovenal moet de lezer een duidelijke voorstelling hebben van de werkelijkheid. "Critici" spreken over de ruimte op aarde als een grot die te klein is voor ons moderne mensen. Ze praten over de "zon", die geen ruimte heeft, ze dromen over het gebrek aan "lucht", over de energieën van de zon, die alles lang geleden zonder verliezen zou hebben verbrand. Ze praten over de maan, die zichtbaar is als aan de ene kant wassende en aan de andere kant afnemende. Ze verwarren kilometers en meters, de hoogste berg is al 8.000 meter, maar tot de sterrenbol maar 6.000

(kilometer!). Sommigen denken dat ze ondersteboven aan de andere kant van de aarde hangen, anderen denken dat de rivieren bergopwaarts moeten stromen, dat de bovenzeeën erop zouden vallen; anderen kunnen niet geloven dat de sterrenbol zonder touw boven zweeft; enz.

De aardkorst blijft dat enorme gebied, precies zoals voorheen; hij heeft een omtrek van ongeveer 40.000 km op de evenaar en daarom is de helft van de diameter van deze binnenste bol ongeveer 6.400 km, wat de afstand is tot de sterrenbol erboven; met een lift zou het ongeveer een half jaar duren; is dat niets? Onze tegenhangers bevinden zich 12.750 km hoog boven ons. Natuurlijk leven ze net als voorheen op hun oppervlak, omdat alles blijft plakken en op de grond valt. De sterrenbol zweeft erboven, omdat hij nergens kan trekken of vallen, hij zweeft als een ballon in de ruimte.

Een verstandig mens kan niet van een grot spreken, want wat voor nut zou het eindeloze ijskoude, lege niets rond de Copernicaanse rommelaarde hebben voor zulke grote geesten! Maar de luchtlaag is zo dun als een vel papier op een machtige wereldbol, en blijft dus binnenin. Deze luchtlaag was tot nu toe nog voldoende. Binnen is hij zelfs beschermd tegen het verlies dat bij zo'n worp buiten onvermijdelijk zou optreden.

Hoe iemand zelfs maar zoveel liefde kan hebben voor dit "universum"-fantom, dat bestaat uit een paar biljoen sterrenzonnen en niets. Liefde is blind, ze gelooft alles en tolereert geen enkele uitleg.

Deze publicatie bereikt ook kringen die weinig op de hoogte zijn van "metingen". We schetsen daarom kort de basis.

Stel dat we in het bos staan voor een hoge boom, die een duidelijke schaduw werpt. Hoe hoog schat je hem, vragen mensen mij.

Ik pak mijn stok en steek hem in de grond, zodat hij een meter hoog uitsteekt. De schaduw is nu twee meter, tweemaal de lengte van de stok; bijgevolg is de boom half zo lang als zijn schaduw hoog. Ik loop de lengte af of meet met een meter-maat en vind 20 meter. De boom is 10 meter hoog. De verhouding verandert met het pad van de zon.

In principe meten meetkundigen en astronomen op precies dezelfde manier, met driehoeken.

De astronomen kunnen de afstanden (schaduwlengte!) niet meten, zoals ze beweren. Ze kunnen alleen afstanden op aarde meten. Uit geometrische metingen is gebleken dat de omtrek van de aardbol op de evenaar 40.000 km bedraagt, wat buiten twijfel staat. Het prachtige getal is geen toeval, maar "gemaakt". De "metermaat" werd ooit zo groot gemaakt als het 10 miljoenste deel van het kwadrant van de aarde. Vandaag is er een afwijking geconstateerd.

Omdat de diameter van elke cirkel ongeveer hetzelfde is als de omtrek gedeeld door 3,1416, is de diameter van onze aarde zeker 12.750 kilometer. Dat is zeker! Overigens, maar belangrijk: dit is in de holle-aarde-geokosmos niet anders, omdat we precies dezelfde ruimte bewonen als een bal, die voorheen als een volle aarde werd gezien. Er waren critici die niet begrepen dat we

slechts één idee omkerden en al het andere terzijde lieten. De bol-aarde met eigenschappen blijft zoals altijd.

Deze afstand van 2 astronomen werd gekozen als de "basis" voor een driehoek, of een specifiek deel ervan. We willen hier alleen het "basisidee" vermelden, niet de methode. Elke waarnemer richt nu tegelijkertijd op de maan en meet de hoek die zijn richtapparaat tegen die basis maakt. De lezer zal de driehoek nu hebben herkend, omdat de doellijnen elkaar snijden bij de maan in de verte buiten. Astronomen vinden door eenvoudige berekeningen waar dit punt ligt. Dat is de afstand. Als, zoals vermoed, de doelrichting absoluut recht is, d.w.z. als de lichtstraal van de maan naar de telescoop werkelijk geen spoor van buiging vertoont. Laten we niet vergeten dat het 380.000 kilometer naar de maan en 150 miljoen kilometer naar de zon is! De kleinste curve maakt het resultaat ernstig verkeerd. Maar laten we het voor één keer geloven.

Die hoek daar op de maan of de zon wordt de "horizontale parallax" genoemd. Als iemand daar zou staan, zou hij de straal van de aardbol zien als ongeveer één graad van de maan en ongeveer 9" ([boogseconden](#)) van de zon.

Maar omdat de diameter van de aarde te klein wordt voor nog grotere afstanden, kozen de astronomen voor de zogenaamde aardbaan als basis, d.w.z. men meet de hoeken met een interval van een half jaar en vinden om bepaalde redenen verschillen.

Net als de hoogte van de boom vinden we de diameter van de schijven van de maan en de zon door vergelijking. Even als voorbeeld:

Tijdens volle maan plakken we een rond stuk papier met een diameter van 38 millimeter op een raam. Nu gaan we terug totdat de schijf precies de maanschijf bedekt, die op 420 cm staat. De afstand tot de maan wordt geschat op 380.000 km; dat is ongeveer 92.000.000 maal zo ver als 420 cm. Bijgevolg is de maan 92 miljoen keer groter dan de schijf van papier en heeft hij een diameter van 3.500 km. De zon staat ongeveer 390 keer zo ver weg als de maan, dus de diameter is ongeveer 1.400.000 km. Zo wordt het "gemeten". En met behulp van de baancirkel-ideeën wordt, door middel van aantrekking, verder "gewogen" etcetera meer "observaties".

Astronomen gebruiken hetzelfde recept om de "sterbreedtes" te vinden, d.w.z. "Parallax" van 1". Als we kijken naar waar de "baan van de aarde" zichtbaar zou zijn onder 2", zou de omtrek van een cirkel 648.000 keer de diameter van de baan van de aarde zijn (300 miljoen km). De cirkel heeft een omtrek van 1.296.000", gedeeld door 2" = 648.000, vermenigvuldigd met 300 = ongeveer 195 biljoen kilometer.

Omdat de straal het 6,3-de deel van de omtrek bedraagt, is dat de afstand tot de ster, die een "parallax" van 1" aangeeft, 31 biljoen kilometer, maar de dichtstbijzijnde ster bevindt zich slechts op 45 biljoen of 1,5" hoek. Het duurt ongeveer 50 miljoen jaar om er met een snelle trein te komen. Dit kleine hoekje werd pas in 1873 door Bessel ontdekt; er werden slechts enkele parallaxen gemeten.

De parallaxen zijn dus geen wonder, zoals veel leken denken. Als de twee hoeken gemeten aan de basis zeker zijn, wordt de hoek in de ruimte op de ster automatisch gevonden (onmeetbaar!),

omdat in elke driehoek de som van alle 3 de hoeken 180 graden is. Als je de twee basishoeken van 180 graden met ongeveer 179 graden aftrekt, krijg je bijvoorbeeld de maanparallax, 1°. Zoals men ziet, zijn de doelbundels bijna evenwijdig. Het spreken over "driehoeken" is theorie.

Ook zonder wiskunde is het gemakkelijk om een berekening van de afstand te maken, bijvoorbeeld nemen kortweg aan dat de maan 1 graad rond is.

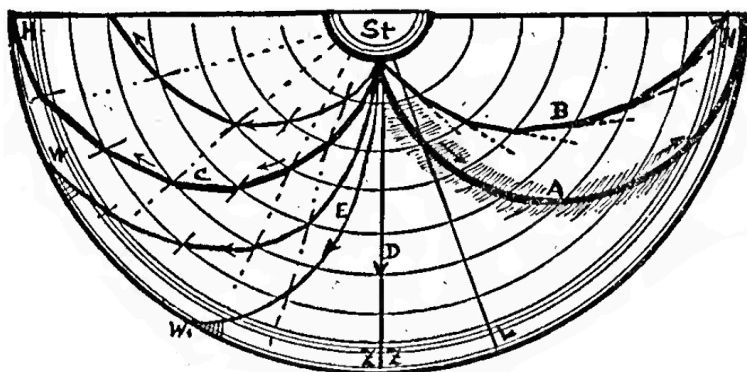
We staan op de maan en zien de straal van de aarde als 1° of de diameter als 2 graden. Deze 2 graden zijn de 180. Deel van een cirkel met de straal maan tot aarde waarnaar we op zoek zijn. Deze 2 graden meten de diameter van de aarde op 12.750 km, dus de omtrek van de cirkel is 180 keer zo groot, ongeveer 2.300.000 km. De straal is het 6,3 deel ervan, ongeveer 370.000 km verwijderd van de maan de aarde vanaf de maan. We wilden alleen een rond voorbeeld laten zien. Zo kan de afstand tot de zon worden geschat. Parallax 8,8" is het 147.000-ste deel van een cirkel eromheen, de aarde is aan de periferie geacht. Voor de 8,8" bedraagt de aardstraal 6.375 km. De omtrek van de cirkel bedraagt 930 miljoen km, en aangezien de straal hiervan het 6,28 deel bedraagt, is dat ongeveer 148 miljoen km van de zon. Dat is het principe: cijfers doen er niet toe. Maar zodra de lijnen krom worden, komen alle berekeningen tot een einde. De resultaten van de lineaire metingen hadden onderzoekers in de oudheid ertoe moeten brengen aan een dergelijke methode te twifelen. Deze meting kan nog steeds geldig zijn voor de relatief kleine afstanden van meteoren of noorderlicht, omdat deze niet zo nauwkeurig is.

De geokosmos leidt tot overtuigend bewijs van gebogen lichtpaden in de ruimte.

Alles wat nieuw is, vindt tegenstanders. De meerderheid van de astronomen lijkt het te begrijpen, maar ik hoor dat de tegenstanders de kwestie op een dood spoor proberen te brengen door te zeggen: alles staat of valt met de "lichtcurven". Dat is onjuist. De basis is de vorm van de AARDE, namelijk de "holle aardevorm". Die is bewezen. Het GEVOLG hiervan toont de optische illusie van het "firmament-beeld". Maar de astronomen meten in rechte lijnen en rekenen met driehoeken, dus komen ze met een wereldbeeld dat optisch onhoudbaar wordt, omdat licht nooit zulke "afstanden" kan afleggen. Er is ook een totaal gebrek aan enig leidend medium! Ik verwijs u naar bladzijde 45 in GEOKOSMOS.

De tegenstanders willen optica – die in de ruimte onbewijsbaar is – als basis gebruiken, zodat er tientallen jaren in het dispuut kunnen verstrijken. Maar de grondslag is de vorm van de aarde. Alleen vanuit deze kennis vinden we logischerwijs lichte curven als conclusie. Deze kennis dient

alleen om de optische illusie te verklaren, maar het is uiterst onbelangrijk om dit te "verklaren". Ook zonder enige verklaring is dit bedrog een onmiskenbare "erkenning". Natuurlijk zijn dergelijke lichtcurven onmogelijk in de huidige ruimte, maar ze zijn duidelijk zichtbaar in de "gekromde" aardse ruimte, gevuld met materie, zoals is bewezen. (Zie plaatje links)

Het zou verkeerd zijn om een bewijs op tafel te leggen - zoals dat van prof. Lummer - als bewijs, omdat in de ruimte van de aarde de enorme padlengte een brekend effect heeft, vergelijkbaar met hoe deze breking wordt geforceerd bij dichte vloeistoffen op korte afstand. De ruimte van de aarde is gevuld met gasvormige materie in talloze "lagen", die biljoenen keren ronddraaien tot de curve die de illusie creëert. Dit kan op geen enkele manier worden waargenomen of zelfs maar worden nagebootst!

De tegenstanders verdraaien opzettelijk het onderwerp en willen conclusies trekken over de vorm van de aarde uit de onbewijsbare "wereldoptica". Logischerwijs is de wereldoptica voor elke natuurkundige bewezen.

Het nieuwe beeld "Geokosmos" is de waarheid.

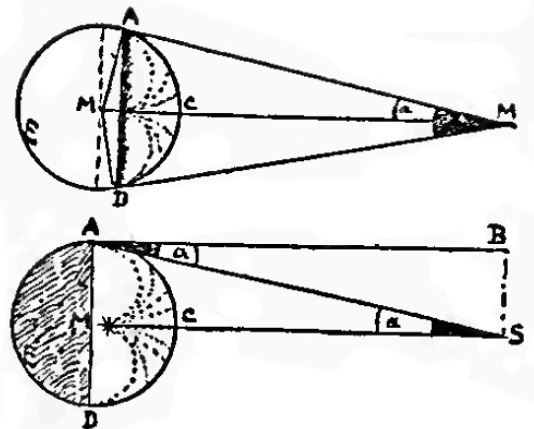
5-3. Metingen en ruimtebegrippen

Sinds onheuglijke tijden heeft niemand ooit de afstanden in de ruimte ruimtelijk "gemeten", omdat niemand verder kan gaan dan kleine afstanden. Wat is 30.000 meter!? Alleen als we duizenden kilometers verderop bakens lanceren en de tijden meten, kunnen we in de ruimte "meten".

Alle wereldmetingen zijn slechts ideeën!

5-3a. Parallaxen en afstanden

We kunnen eigenlijk alleen de omtrek van de aarde meten; die is 40.000 kilometer, d.w.z.: de lengte van de meter werd op deze manier bepaald. De diameter van de cirkel wordt berekend op basis van deze maat: $AD = 12.750$ kilometer. Vanaf beide eindpunten richt je nu op de zon S en meet je de hoeken naar de basis AD . Ervan uitgaande dat je rechtlijnig zicht hebt, krijg je een "driehoek" tot aan de zon AMS . Het is wiskundig eenvoudig om de hoek van de driehoek met de zon S te bepalen; de parallax $\Rightarrow 8,8''$ boogseconden. (Som van de hoeken 180°) Maan M is veel dichterbij, hoek a is nog groter, zijn licht bedekt hem alleen het bolvormige deel $A C D$.

Alles werd dus "gemeten" vanuit parallaxen!! Maar het is duidelijk dat een parallax nooit daadwerkelijk is gemeten. Deze berekeningen zijn dus gebaseerd op foutieve aannames over parallaxen. Alleen de hoeken op aarde werden gemeten, maar nooit een hoek a bij de ster!!

De "afstand" wordt berekend met behulp van de formule: $H = B \times \tan a$, d.w.z. MS (afstand vanaf S) = $MA \times \tan a$. Hoek a (logaritme-tabellen) afstand $S = 150$ miljoen km, afstand $M = 360.000$ km.

De figuur toont ruimtelijk als een bol:

Het cluster van stralen, de fontein van de zon, het idee van buiten en de hoeken binnenin, met de lichtcurvestralen, de kijkruimtes voor de oorden B en C, de nachtruimte BDC.

Voor sommige stralen EAF werden de zichthoeken buiten op de grond getekend om aan te geven: de hoeken zowel concaaf als convex zijn hetzelfde.

Afmetingen

BC is de diameter van de ruimte op aarde A B C D. De hoeken zijn binnen en buiten hetzelfde. De zijkanten B E en C aan de buitenkant zijn gemeten op bijna 90 graden.

In bochten bevindt de snijlocatie zich op X. De hoeken geven de hoogte van de zon aan. De nacht is in de ruimte B D C.

De hoeken betekenen de "zonnehoogten". Deze nemen toe van C aan het begin tot A rond het middaguur en nemen vervolgens weer af tot B bij zonsondergang; eveneens alle sterhoogten.

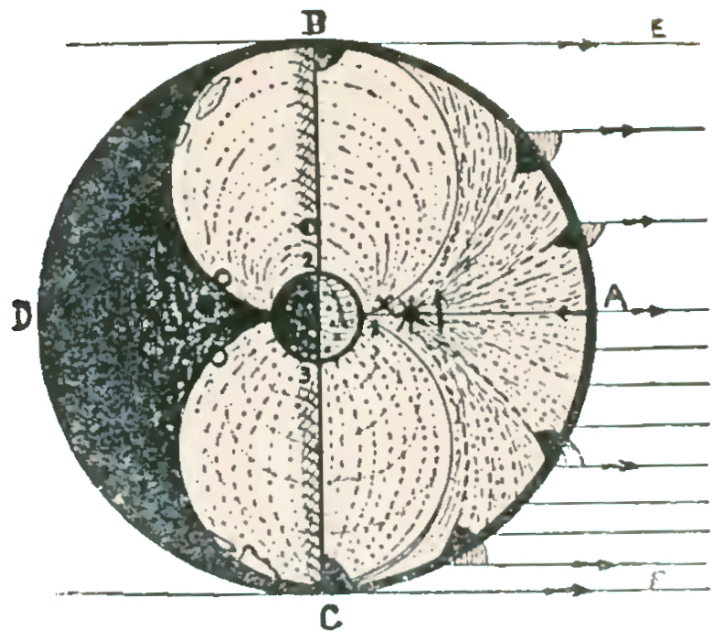
Beide locaties B en C zien de zon aan de horizon. De twee hoeken met de basis CB zijn bijna 90 graden.

Maar aangezien alle drie de hoeken in een "driehoek" zonder uitzondering 180 graden zijn, zijn de twee zijden BE en CE evenwijdig en snijden ze elkaar, volgens de "aannames" van astronomen, op zo'n ongelooflijke "afstand".

Voor de zon bedraagt deze afstand 150 miljoen kilometer. Voor de sterren is ze op deze manier onmetelijk ver. Het "verschil", dat wordt afgetrokken van de som van de hoeken B en C van 180 graden, wordt parallax genoemd.

Het "wereld-idee" is gebaseerd op hoeken!!

Hoe dichter de sterren bij ons in de buurt zijn en een halfrond niet kunnen verlichten, hoe kleiner het verlichte deel van de bol wordt.

De figuur toont de nacht in de ruimte, met enkele bergtoppen en wolken, alpengloed en ochtendgloed. Bovendien duidt dit, overdreven getekend!, op een maansverduistering aan de linkerkant.

Ruimtelijk gezien lijkt de bestralingsvorm van de zon op een hart. Dit aanzicht kan worden gezien als een doorsnede door de evenaar, waarbij de as verticaal door de sterrenbol gaat (door het papier).

De rotatie is naar links op het papier, d.w.z. zoals de pijl aanduidt binnen. Het firmament draait dan naar rechts of, zoals gezien bij A, van oost C naar west B. Het zicht is dus richting het zuiden, zoals altijd op de noordelijke helft van de aarde.

5-3b. De ideeën van de horizon

Sommige oppervlakkige critici dachten dat als de zee een bocht zou maken, er helemaal geen horizon zou zijn om deze af te bakenen. We leggen deze fout zonder veel woorden uit via het plaatje.

Ten eerste zijn de hoogten van waaruit we kunnen "waarnemen" bijna nul ten opzichte van de aarde en de kijkbogen, ten tweede zien we in "krommingen", afhankelijk van de omstandigheden in de ruimte.

Voor de kijker op hoogte A is de horizon AH dus veel groter, maar voor de kijker op hoogte B is deze BH. De waarnemers kunnen niet verder kijken dan deze afstanden, omdat de horizontale kijkrichting daar naar binnen afbuigt, d.w.z. naar de hemel of het luchtruim leidt. Daarom is er aldaar een scheiding tussen bodem en lucht, de vlakke "horizon".

Wat "achter" de horizon ligt (AH of BH) blijft onzichtbaar en wordt in het naïeve denken "onder de horizon" gezocht, omdat dat tot nu toe zo is geleerd.

Dit is het ongewone, maar toch het ware!

We zien alleen wat zich in de visuele ruimte bevindt, ook alleen bij zonlicht de horizon, in bochten. Sommige mensen kunnen moeilijk in beelden denken. De tekeningen moeten overtekend gemaakt worden. Er is geen model mogelijk voor correcte afmetingen en verhoudingen.

Laten we denken aan een holle werelddbol met een diameter van 2 meter. We kunnen nauwelijks 100 km zien, dat is op de werelddbol 1,5 cm. Niemand hier zal zeggen dat je "curven" ziet. Een bocht is pas duidelijk over de enorme afstand van 1 meter (ofwel 7.000 km). De lichtlijn aan de hemel aan de horizon is ongeveer 9.000 km lang en is een halve cirkel.

5-4. "Sterrenbal" of "Firmament-beeld"

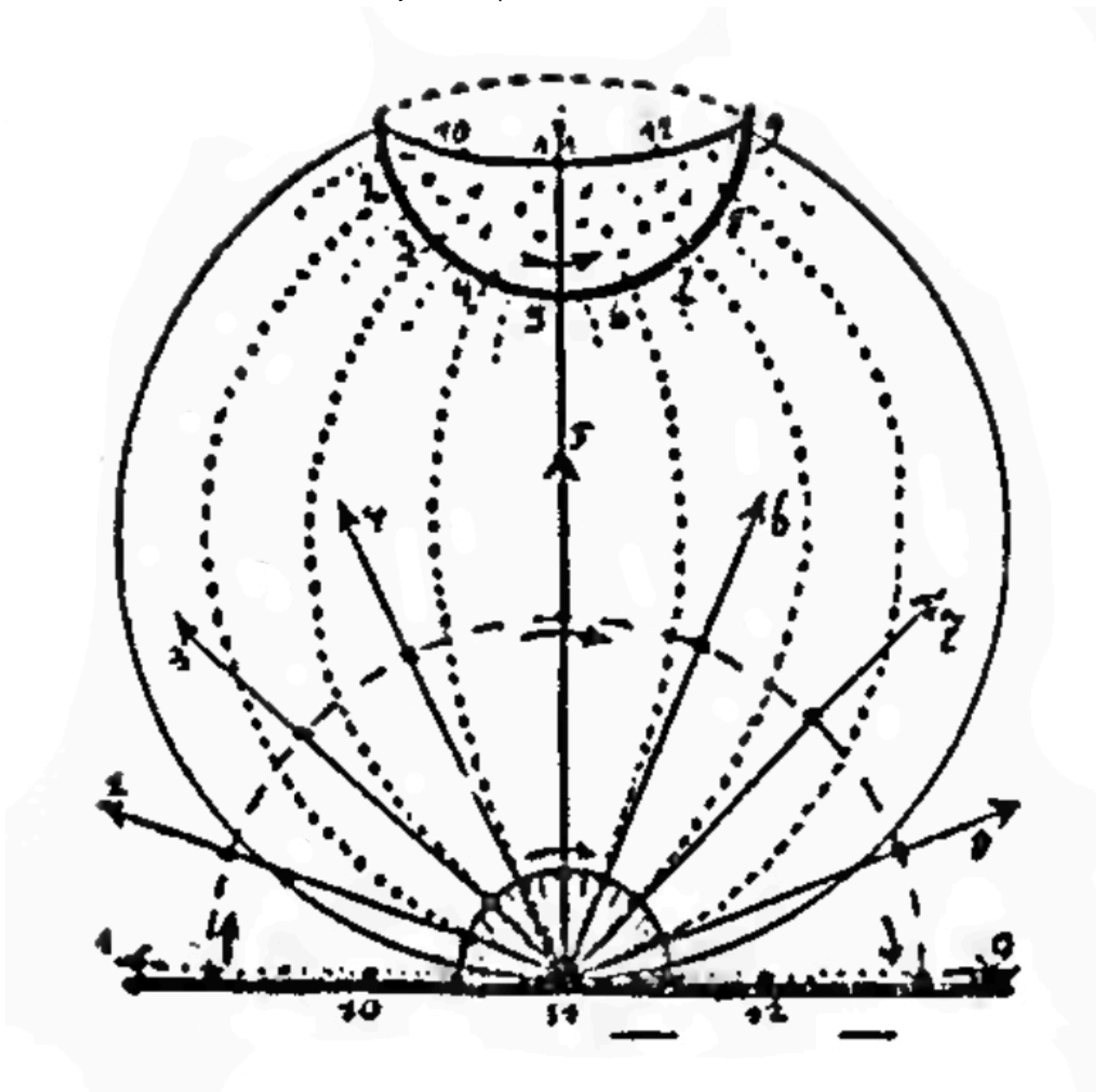
Door de lichte rondingen zien we de sterrenbol vergroot als een uitspannel. Dit is wat de tekening op de volgende bladzijde laat zien.

Boven is de sterrenbal aangegeven met de sterren 1 tot en met 12. Dit is (in sferische termen) de "onderste helft" die naar de kijker kijkt (beneden op aarde), d.w.z. zijn helft van de hemel. Zoals bekend toont elke plaats zijn bijzondere helft van de hemel. De kijker, op het niveau daaronder, op 11, ziet een ruimtehemel, zoals de kleine cirkel om hem heen, die ruimtelijk kan worden gedacht, suggereert. Hij denkt nu op eindeloze afstanden aan dit beeld en denkt dat hij de lucht hoog ziet op de afstanden aangegeven door de pijlen 1-9. Dus stelt hij zich een hemel rond de aarde voor, miljarden kilometers verderop, als "zonnesterren".

De bovenste andere helft van de sterbal was niet getekend; het zou aan de andere kant van de aarde zichtbaar zijn als een "helft van de hemel".

Als de sterbal hierboven linksom draait, in de richting van de pijl, draait het spiegelbeeld ook naar beneden, van oost naar west, net als de pijl, naar rechts. De horizon van de kijker is de "horizontale" lijn, het oppervlak. Wij begrijpen de kennis: de ware horizon is een bolvormig oppervlak dat naar de sterrenbol leidt.

Boven deze horizon, waarvan de kijker slechts een "stukje" als een speldenprik kan zien, buigt de hemel zich, als beeld. Beelden zijn steunpilaren voor het denken!

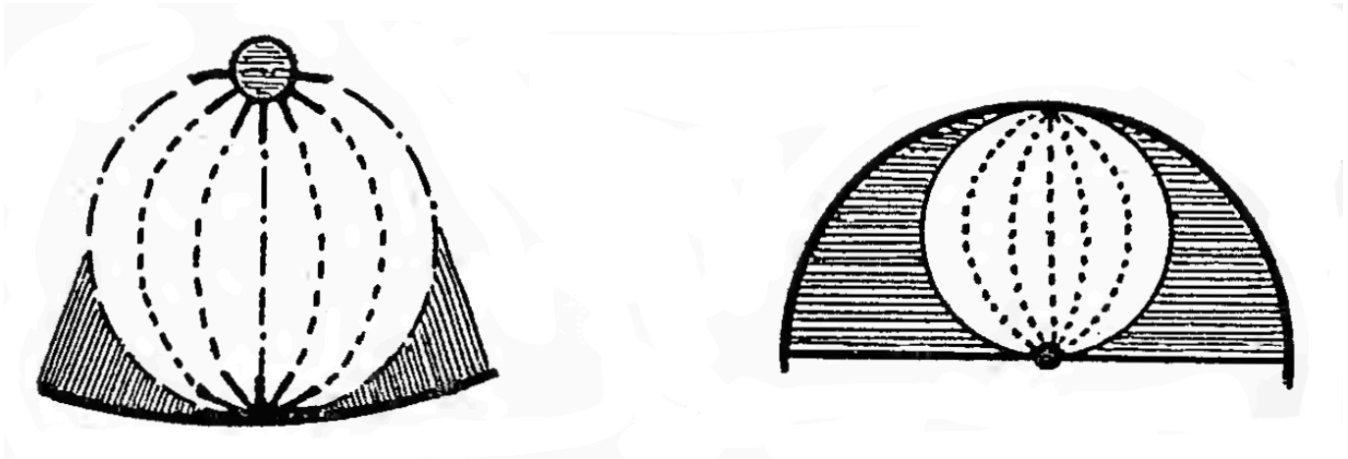

De kijker ziet de bal 1 t/m 12 niet in een rechte lijn, maar eerder de vergroting eromheen op een kromlijnige manier, zoals de halve cirkel rond 11 hieronder laat zien.

De rechte lijn op 11 (eigenlijk een grote cirkel van de wereldbol) is de onderste horizon, die de kijker alleen ziet als de grootte van een speldenprik.

We "denken" dat de invallende stralen in een rechte lijn lopen, zoals de pijlen 1-9 laten zien. Als de bal bovenaan naar links draait, van oost naar west, draait het "firmament-beeld" hieronder bij 11, rechts, van oost naar west.

Figuur rechts is hetzelfde vergroot: boven, bal, onder de hemel. De sterrenbeelden als "spiegelbeelden".

Op de afbeelding zien we de aarde als een boog aan de onderkant en de kleine sterrenbol, de ruimtehemel genoemd, bovenaan.

Nu tekenen we enkele binnenkomende stralen als lichtlijnen of zichtstralen onder de waarnemer (om ruimtelijk in talloze lijnen te denken).

Dergelijke uitgaande lijnen tekenen we ook op de sterrenbol, omdat de sterren ook licht sturen.

We "denken" de eerste progressie hierboven in een rechte lijn, maar we zien het beeld "firmament" onder.

Er zit dus niets anders op dan de vertrekpunten en de aankomstpunten met "curve-lijnen" te verbinden.

De gestippelde ruimte wordt "zichtruimte" genoemd.

5-4a. Visueel beeld en lichte rondingen

Ster 5 bevindt zich in het [zenit](#), boven het hoofd; het blijft correct omdat wanneer de lagen in verticale richting worden belicht, volgens bekende optische wetten, er geen breking optreedt. Hoe schuiner het licht op de lagen valt, hoe groter de bocht, oftewel het cirkelvormige pad, wordt.

Vanwege deze optisch onbetwistbare reden zien we dat de curven groter worden naarmate de sterren verder van het zenit verwijderd zijn. 4 en 6 bereiken de kijker in een lichte bocht; bij 3 en 2, net als bij 7 en 8 wordt de kromming sterk. De sterren 1 en 9, en de ruimtelijk evenzo daar aanwezige 10, 11, 12 komen horizontaal in halve cirkels bij de kijker aan. De cirkel wordt zo een optische bol, vol met talloze lichtstralen. Het oog neemt er slechts een klein innerlijk beeldje van op; de hersenen stellen zich de verste hemel van "reuzenzonnen" voor in een rechte lijn, het oog creëert de luchtspiegeling firmament.

De uitstraling van de hele hemel gedurende de dag is een verspreiding van de zon als diffuus "daglicht", vergelijkbaar met de verspreiding van de sterrenbol als een "firmament" boven ons.

5-4b. Daguimte en nachtruimte

In deze schets is een enkele lijn van elke ster weergegeven, de lijn die de waarnemer bereikt door de lagen van de ruimte. Een waarnemer die 1.000 km verderop staat, ziet een bepaalde ster ook, maar in een andere richting of "hoogte". Elke ster zendt een bal van golven uit in alle richtingen, d.w.z. hij is overal zichtbaar, op alle plaatsen van een halfrond van de aarde, die hij beschijnt als een fontein. Copernicaans gezien is dit geen haar anders! Alleen verkeerd, uiterlijk, gedacht! Het verschil is alleen de kromming!

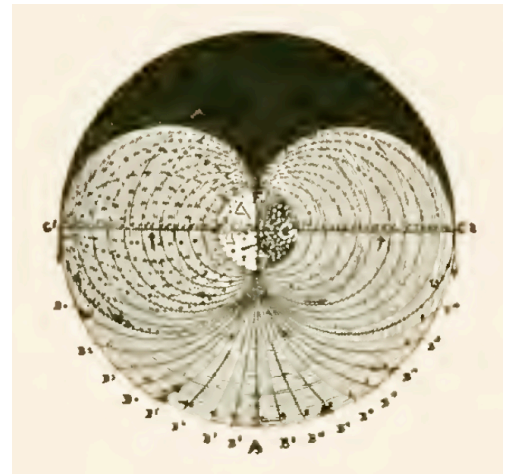
De tekening toont de zo bestraalde helft van de aardbol. Ook hier zijn weer ontelbare lichtlijnen, ruimtelijk in de bol (of bal), te bedenken. Ster F staat op het zenit bij A, maar aan de horizon bij C en C¹. De vele andere posities B in de omtrek tonen de invalshoeken van de stralen, dat wil zeggen de "sterrenhoogten" vanaf de grond. Het oog verlengt deze invalshoeken in een rechte lijn tot in de wijde "ruimte". Op deze manier doordringen ontelbare golf-fonteinen elkaar; want elk van de miljoenen sterpunten zendt een fontein uit. Dit is niet nieuw, maar een bekende natuurkundige verklaring voor alle gevallen, zelfs daarbuiten.

Als de waarnemer in A denkt aan de zon hoog boven op F, dan is de bovenste donkere ruimte de nachtruimte, de nachtkant van de aarde, een "schaduw" zogezegd.

Het linkerdeel van de tekening plaatst de waarnemer op C¹. De stralen tonen de vorming van zijn firmament CFF¹, terwijl het andere deel daar onzichtbaar is, maar zichtbaar voor de waarnemer C², als het andere deel van de hemel. Als je rond de aarde reist, zie je op elke plaats andere zenit-sterren. Aan de buitenkant is het hetzelfde.

De golfboog van elke ster, of van de zon, draait rond de sterrenbol en omsluit hem. Daarom vormt de lichtkracht een hartvorm, zoals de tekening ruimtelijk laat zien. De stralen die de aarde raken blijven geabsorbeerde zonnewarmte voor het leven, maar de zijstralen cirkelen door de ruimte en keren terug naar de bron op de tegenoverliggende pool. Deze voorstelling is natuurkundig gegrond.

Deze sterrenbol als firmament is optisch eenvoudig te begrijpen. Elke vergroting is het resultaat van een verbreding van de gezichtshoek, zoals bij een microscoop. De omstandigheden in de ruimte rekken ook het rechtlijnige zicht uit tot kromlijinig zicht; zo wordt de gezichtshoek vergroot van ongeveer 10° rechtlijnig zicht tot 180° kromlijinig zicht. Een proces dat vergelijkbaar is met dat van een microscoop.

Zon, sterhoogte, lichtbanen. Het geheel moet worden gezien als een wereldbol. De waarnemer staat bij A. Het centrum is de sterrenbol. Ster F (zon) verlicht de ruimte C¹, A, C² als een bol van licht. De lijnen vanaf plaats B tonen de lichtlijnen. Dit zijn de sterhoogten in het rechte verlengde, zoals uitgelegd. Vanaf C¹ ziet de waarnemer een uitspansel, omdat het heldere deel de sterrenbol laat zien; het donkere deel is bijvoorbeeld de nachtzijde. Het zwarte deel is de nachtzijde voor A, de "schaduw" van de zon.

5-5. Optische grondslagen in de geocosmos

5-5a. De oorzaak van de cirkelende lichtpaden

De holle aardse wereld is niet alleen "geloofwaardiger" dan de eindeloze wereld van reuzenzonnen met lichtjaren, het wordt ook ondersteund door bewijs; alle "raadsels" vallen weg.

Het enige dat nog begrepen moet worden is de optische illusie waarom we die "sterrenbol" in het midden van de aarde niet als een schijf boven ons zien, maar als een enorme bel boven de horizon, d.w.z. uitvergroot. Niemand kan het uitvergroete "firmament" anders verklaren dan met lichtbrekingen. Deze zijn er, dus media voor kromming zijn er ook. De aardse ruimte kan niet leeg zijn, zoals van de "wereldruimte" moet worden beweerd, want anders zouden de weerstandsloze razende bewegingen van de planeten nooit te begrijpen zijn.

De holle-wereld-ruimte is gevuld met gasmaterie.

1. Een laag van lucht, stikstof, helium en waterstof, ± 100 km hoog, zet zich af in de richting van de aardkorst, als gevolg van de zwaartekracht en wordt naar boven toe oneindig dun. Op 30 km hoogte is de druk 9 mm, op 100 km slechts 0,001 mm.
2. Maar in de aardruimte bevindt zich de massa van de sterrenbol.

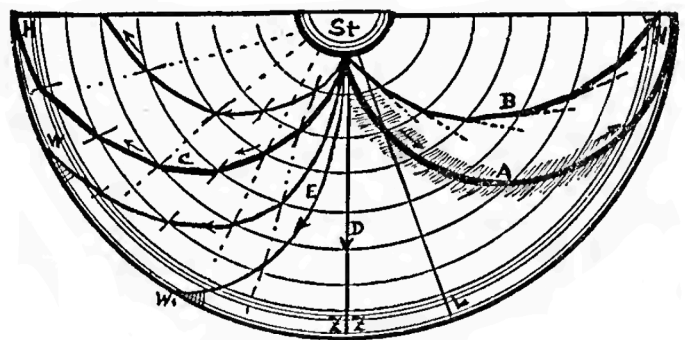
Deze massa veroorzaakt een zwaartekracht naar binnen toe. Als gevolg daarvan graveert de gasmassa van de wereld tegen de sterrenbol. Deze massa is het grootste deel van de totale ruimtematerie. Het meest correcte idee is dat alle materie ooit een gasbal was; als gevolg van de expansie van de aardkorst is er nu een dunne gasarme scheidingslaag ontstaan tussen de twee zwaartekrachtmassa's, de "stratosfeer".

De materie van de wereld is dus het dichtste bij de sterrenbol en het dunste bij de stratosfeer.

Optische illusies vereisen lichtbrekingen.

Bij biljoenen brekingen ontstaan lichtkrommingen. In het oog zien we alleen het laatste deel van de boog, dus nemen we begrijpelijkerwijs aan dat de andere delen "recht" in het verlengde liggen. Dat is de illusie!

Het "endosferische" idee (*endosfeer* = *microbiologie*) voldoet aan alle voorwaarden en stelt de natuurkundigen tevreden. Er worden geen nieuwe hypothesen geïntroduceerd, maar de verklaring is gebaseerd op bekende ervaringen en natuurwetten.

Licht buigt in de ruimte in krommingen. Omtrek aardbol, de zon bij St. erboven. St. sterrenbol. De fijne cirkels zijn lagen en dichtheden, miljarden te bedenken. Lijnen = breking weg van de loodlijn.

Zoals bekend wordt elke lichtstraal van de loodlijn afgebogen wanneer hij van een dicht medium in een fijner medium valt. De dichtheid neemt af (door de druk) van de sterrenbol naar de buitenkant! Dus elke lichtstraal wordt afgebogen door de loodlijn. Als dit in de dunste lagen gebeurt, is het resultaat niet de hoekige "breking", maar de cirkelvormige kromming van het lichtpad.

Geen enkele natuurkundig denkende logicus kan de kosmische "buiging van licht" ontkennen en tot nu toe is er geen enkel geval bekend; de zaak is vrij duidelijk. Het enige dat onduidelijk is, is het stilzwijgen van de natuurkundigen vanwege de "sferische ruimte" van de aarde.

Overigens toonde professor Lummer in Breslau lichtcurven experimenteel aan door verschillende vloeistoffen van verschillende soorten gewichten (druk!) op elkaar te leggen en er nu licht doorheen te sturen. (Zie "*Handwörterbuch der Naturwissenschaften*" 1912, bladzijde 250 e.v.).

5-5b. De zichtruimte en de aardruimte

In deze al eerder getoonde tekening is de gestippelde ruimte de "zichtruimte". We zien alleen de lichtpunten binnenin de zichtruimte.

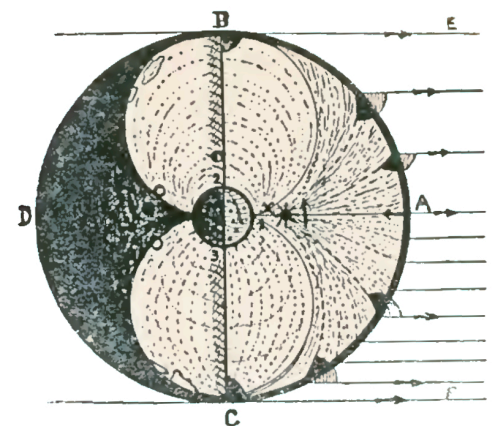
Het donkere deel is absoluut onzichtbaar.

Zodra de planeten buiten de zichtruimte komen, denken we dat ze onder de zichtbare cirkel zakken. Zo begrijpt u meteen het opkomen en ondergaan van de zon, achtereenvolgens gedacht, hoe de schijf loopt, hoe hij bovenaan de visuele ruimte induikt, er doorheen gaat en hem dan 's avonds verlaat om 12 uur lang in de nachtruimte weg te dwalen, naar de nieuwe "opkomst" in de ochtend.

Laten we eens kijken naar de "zichtruimte" waarbinnen alles zichtbaar wordt zodra het binnenkomt, en in de mate waarin het langzaam verschijnt en gaat. Als een schip nadert, verschijnt als eerste de punt van de mast; bij het verdwijnen "zinkt" de mast dus als laatste weg. Op deze manier begrijpen we ook hoe een vliegtuig hoog boven de zichtruimte vliegt, binnenkomt en verdwijnt, hoewel hij altijd aanwezig is in de "ruimte".

Voor een beter begrip kiezen we een overduidelijk, maar onmogelijk voorbeeld. Laten we aannemen dat de gezichtslijn (lichtstralen) zo sterk omhoog buigt, dat deze al op een afstand van 200 meter omhoog buigt. (Omtrek van 400 meter visueel horizon-beeld.) Ook bij het helderste weer niet verder! Je zou zeggen dat de aardkorst zo sterk buigt. Als we horizontaal zouden schieten, zou het schot de leegte in moeten gaan, de "ruimte" in.

Maar volgens het bovenstaande zou een schot nog steeds schepen in gevaar brengen op een afstand van kilometers, we zouden de zogenaamde "4e dimensie" van de wereld hebben. Tot nu toe is dit vreemd en mysterieus voor ons, omdat we het overduidelijke geval niet kunnen nabootsen vanwege de enorme afmetingen, maar de radio-grondgolven bewijzen het.

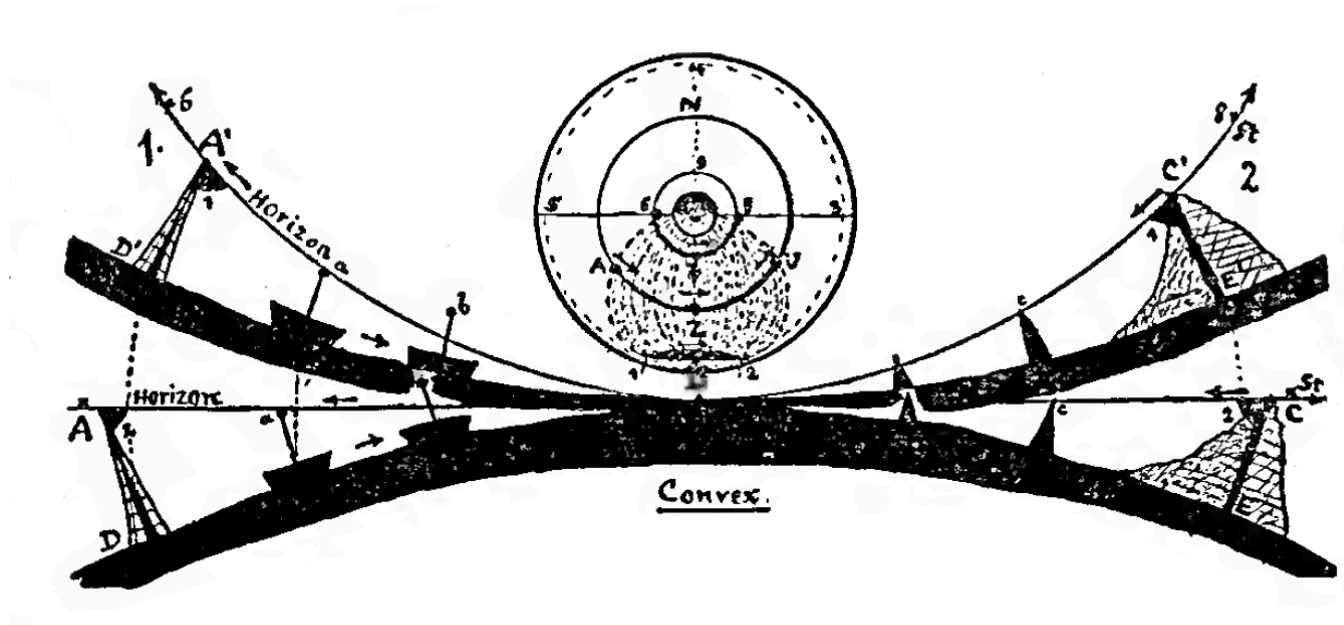

De voormalige mechanische ontdekking van de hemel toonde de curven. Dat deze bogen op deze manier gekromd zijn (en niet willekeurig anders) komt door de huidige aard van de ruimte, die de oorzaak is van de curven. Vroeger was het anders en in de verre toekomst zal het anders zijn. Vandaag zien we ook iets meer dan de helft van de sterrenbol. De uniforme verdeling van het oppervlak van de bol van het firmament laat ons zien dat de bogen gelijkmatig onderscheiden moeten zijn, zoals in de tekening. Deze krommen alleen maar bekritisieren als een "willekeurige aanname", verradt een gebrek aan denkvermogen, want de feiten bewijzen het zichtbaar.

5-6. Vorm van de aarde, horizon en het schip-bewijs

Het enige bewijs van de Copernicanen voor hun "bol" is de zogenaamde waarneming dat bergen of schepen in de verte zinken. Onder de primitieve aanname van de rechte lijn, kon dit alleen worden geïnterpreteerd als een verlaging van het aardoppervlak, wat aanleiding gaf tot de "planetaire bol". De andere zogenaamde bewijzen, bijvoorbeeld de ronde schaduw van de aarde tijdens de maansverduistering, zijn slechts ideeën, trucjes om het systeem te ondersteunen.

We komen ook op de holle aarde met mechanische middelen, net zoals we de hemel hebben ontdekt. Laten we ons een schip en de zichtlijnen voorstellen.

Laten we aannemen dat de aarde een plat vlak is. Maar we kunnen alleen de masthoofden van verre schepen zien, dus de gezichtslijn moet naar boven gekromd zijn.

De aarde is echter een bol, een holle bal, hol.

Als we de masten van twee schepen verbinden met een curve, die door onze locatie gaat, dan is het probleem waarom we nu de toppen zien opgelost. Waarom zou alleen de naïeve "rechtlijnige" vorm wetenschappelijk zijn? Alleen maar omdat die gemakkelijker te verklaren is? Waarom zou de zichtlijn niet buigen, maar bij de grond blijven?! Op een afstand van 5.000 m is

de kromming 1,7 m, op 10.000 meter slechts 7 meter tegen de schijnbare "horizontaal". Men gelooft toch ook de "luchtbrekingen"!

Tot nu toe bedenkt men de onderste boog van de aarde als "convex", als "bol".

Nu beschouwen we de bovenste boog als "hol", maar de gezichtslijn is gekromd. Alleen de objecten boven de horizon $A^1 BC^1$ zijn zichtbaar. De kleine cirkel toont de zichtbare ruimte gestippeld als een diagram, al het andere blijft onzichtbaar voor B. Een ster zou alleen zichtbaar zijn vanaf 6, 7, 8 in B, een vliegtuig alleen vanaf 1 tot 2, hoewel de vliegenier de hele cirkel (aarde) rond kan vliegen. Als de maan van A naar U zou cirkelen, zou hij maar ongeveer 8 uur aan de "hemel" blijven; maar hij blijft 12 uur, dus moet hij wel heel dicht bij de sterrenbol zijn! De "hemel" is relatief klein.

De zaak was eenvoudig. Gedwongen door het inzicht dat iets nieuws de plaats van het absurde moest innemen, bedachten we de "omgekeerde bol-aarde". Logischerwijs vonden we de hemel in het midden, en weer logisch en mechanisch kwamen we uit bij de vorm van de lichtkromme en de boogafmetingen.

Het firmament is dus niets anders dan een uitvergroot beeld, want de bol van het centrum, die ongeveer 10 graden meet, verschijnt uitgevouwen tot 180 graden.

De werkelijke afmetingen van de sterren

Waarom zijn de zon en de maan hier zichtbaar als schijven van een halve graad, terwijl een grootte van ongeveer 10 graden wordt beweerd voor de sterrenbol, zodat deze slechts 20 keer zo groot zou zijn als de maan?

We hebben om andere redenen erkend dat de wereldvorm een geokosmos is en dat we de sterrenbol zien als een "firmament-ruimte", d.w.z. we zien deze 10 graden op 180 graden.

Maar nu, en dit verwisselt de vraag, zien we de maan met 0,5 graden aan het "firmament", niet direct (in een rechte lijn) aan de sterrenbol. De maanschijf is daarom slechts het 360e deel van het "schijnbare beeld" van de hemel. Zoals we al meerdere keren hebben uitgelegd, is de binnenhemel de exacte "draaiing" van dit beeld naar binnen, naar boven!!!

Bijgevolg is de echte maan daar ook het 360e deel van de halve "omtrek" van de sterrenbol, dus echt heel klein, ongeveer 5 km. Je moet immers echt denken aan zo'n reuzenbol, die geen mens kan bouwen.

Bij alle astronomische vraagstukken moet altijd het principe gelden dat we hier alleen de uitvergroete verschijnselen kunnen waarnemen, maar dat alles aan de bovenkant echt navenant kleiner wordt, en inderdaad de kijkhoeken verkleind, kromlijinig. Dit is natuurlijk ook het geval met alle bewegingen van de planeten en kometen, alles moet qua hoek naar binnen worden verschoven. De echte wereld is nog steeds "groot genoeg".

De bewegingen daarboven vinden net zo plaats als in de illusoire hemel om ons heen; de zon en de maan draaien in ongeveer 12 uur de halve sterrenbol-ruimte rond. Echt, de sterrenbol loopt met ons rond! Als dit halve cirkelvormige pad van 12 uur ongeveer 1.200 km lang is, leggen de maan en de zon de nogal opmerkelijke snelheid van 100 km per uur af. Waarschijnlijk hadden maar weinig lezers dat eerder ingeschat. Een automobilist weet wat die snelheid is!

6. DE STERRENHEMEL IN DE GEOKOSMOS

6-A. De sterrenhemel

Het universum is een roterend bollen-systeem. De vaste positie van alle sterren staat de aanname van een opeenhoping van vrije bollen, of ballen, niet toe, omdat de dagelijkse "rotatie" een vaste binding vereist. De sterrenbol is ongetwijfeld een vaste bol.

De lichtgevende punten zijn stralende materie, de donkere gebieden zijn minder werkzaam. Maar hoe langer de fotografische plaat wordt belicht, hoe meer minuscule puntjes hij laat zien, het bewijs dat alle massa straalt.

Boven de grond zien we alleen wat licht geeft in de "zichtruimte"; al het andere in de "aardse ruimte" blijft voor de desbetreffende horizon onzichtbaar. We zien de ene helft van de sterrenbol; de andere helft lijkt "onder de grond" te liggen. Aan de andere kant van de aarde schijnt deze andere helft als de hemel.

Dicht bij de sterrenbol draaien de planeetbollen met hun manen. Het dichtst bij de aarde, op ongeveer 5.500 kilometer afstand, zweeft de maan; daarna volgt de zon met Mercurius en Venus, daarna Mars, dan de zwerm van meer dan 1.000 planetoïden; daarna komen Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus, Pluto en vele kleine bolletjes, die onzichtbaar zijn. Alleen wanneer hun chemische processen ze tijdelijk in straling brengen, zien we ze, want ze zwerven uit als kometen. Een verdwenen komeet is een verst weg nieuw ontdekte "planeet"!

6-A1. De illusie van de "draaiing van de aarde"

Dit complex draait elke dag rond. De aardkorst is in rust.

Zoals de bovenste ruimtehemel draait en verschuift in de loop van de maanden, zo draait het beeldfirmament uitvergroet. De holle bollen zweven in de gasdichte ruimte, als zware zeppelins in de ijle lucht. De spiraalvormige banen zijn bij wet bepaald door "gewicht"; daarom moeten de planeten in het geval van "verstoringen" (als gevolg van hun elektrische straling naar elkaar) absoluut terugkeren naar deze "normale baan".

Deze normale baan is Copernicaans onverklaarbaar.

Als de "planeet" die het dichtst bij ons staat, trekt onze maan in de grootste cirkels rond de wereldas. Ze heeft het grootste pad; bijgevolg loopt ze elke dag het meest achter, namelijk 13 graden (26 keer de schijf) ten opzichte van de sterren. De zon in het kleinere pad loopt dagelijks slechts 1 graad achter, wat twee keer haar schijf is. De achterstand is gekozen als maat voor de tijd; vandaar de maand, het jaar. Mars blijft nog minder achter, hij doet er ongeveer 2 jaar over, Jupiter 12, Saturnus 30, Uranus 84, Neptunus 165 jaar om rond de sterrenbol (firmament) "terug te trekken". Niets anders is ooit "waargenomen" zoals dit beeld! De Copernicanen "observeren" deze terugkeer als "banen".

6-A². De zichtruimte bepaalt dag en nacht

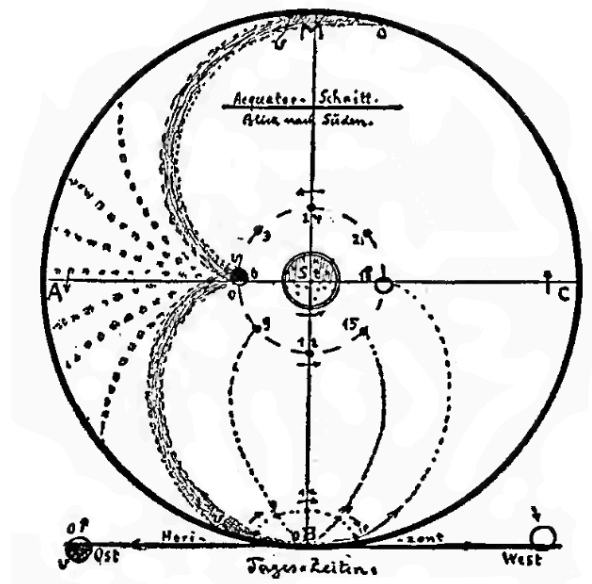
Een halve sterrenbol is 's nachts zichtbaar. De zon bevindt zich "buiten de zichtbare ruimte". Op hetzelfde moment dat hij de zichtbare ruimte binnenkomt, heel langzaam, rijst zijn beeld "hogerop" aan de horizon. Gezien vanaf verschillende plaatsen op aarde zijn er verschillen in de helling van de baan van de zon. De hemel erboven draait dagelijks. Aan de polen draait hij horizontaal in een cirkel, aan de evenaar verticaal boven het hoofd; in de tusseliggende posities draait de hemel dus schuin, afhankelijk van de positie van de plaats.

De lengte van de dagen en nachten

De zon beweegt heen en weer tussen de keerkringen (op de sterrenbol boven). Als gevolg van deze verschuiving in instraling is er in de noordelijke winter permanente nacht op de noordpool en permanente dag op de zuidpool. De evenaar behoudt echter 12 uur dag. Dus van de evenaar naar de noordpool varieert de lengte van de nacht van 12 uur tot permanente nacht. Afhankelijk van de positie van een plaats op de meridiaan verandert de lengte van de nacht; hoe dichterbij de Noordpool, hoe langer de nacht, maar hoe korter de dag. In de zomer is het andersom, dus zoals het zou zijn op de zuidelijke helft van de aarde, waar het zomer is. Hier zijn de dagen het langst en de nachten kort.

We kijken nu naar de baan van de zon gedurende de dag. We hebben een uitzicht op het zuiden; waarnemer B ziet de zon links in het oosten opkomen, onder in het westen; hij cirkelt van links naar rechts. In werkelijkheid cirkelt hij ook in de ruimte, zoals de urcijfers laten zien. Om 06.00 uur komt de zon op, ze zakt in de aarde-helft B-A-G van de waarnemer. Nu, ruimtelijk gezien, cirkelt hij naar beneden en komt aan op de positie 09.00 uur, dan 12.00 uur 's middags. In het firmament "lijkt" hij echter op dezelfde manier op te komen. De misleiding is overduidelijk. Nu trekt het de boog omhoog, positie 15.00 uur 's middags, en om 18.00 uur 's avonds duikt het naar beneden in dezelfde mate als de schijf duikt in de bovenste helft van de ruimte C-M-A, die onzichtbaar is voor B. De zon blijft de hele nacht rondraaien. De zon blijft gedurende de nacht boven ons hoofd cirkelen, over 21.00, 24.00, 03.00 uur, en komt dan weer op om 06.00 uur. Het gedeelte van 18.00 uur 's avonds tot 06.00 uur 's ochtends wordt verondersteld "onder de grond" te zijn.

De baan van de zon overdag

Weergave van de hoogten van de zon; plaats B.

Zoals de zon aan de top van 06.00 naar 18.00 uur loopt, zo beweegt hij aan het "firmament" B van oost naar west; de boog aan de top van 18.00 naar 06.00. wordt verondersteld "onder" de grond te zijn, omdat B geen licht bereikt.

De zon (op plaats 6) verlicht M A B als een fontein. A heeft middag, B opkomst, C middernacht, M ondergang. Sterrenbol "St" draait ook dagelijks. Aan de horizon bij B in het oosten komt de zon op, net zo geleidelijk als hij de "licht-ruimte" binnenkomt als een bol bovenaan bij 6; hij verdwijnt op dezelfde manier in het westen, bij de uitgang bovenaan 18 uit de gezichtsruimte.

Laten we nu de tijden van de dag op aarde vergelijken volgens deze posities van de zon. Laten we ons voorstellen dat bij A de zon op 6 staat. Hier heeft A middag, B ochtend, M avond, C middernacht. Met de positie van de zon op 24, B heeft middernacht, M heeft middag, A heeft ochtend, C heeft avond.

De "hoogtes van de zon" (A heeft 12.00 uur middag) op de helft A-M-B worden aangegeven door de lijnen of hoeken. Op dezelfde manier is alleen de helft van de sterrenbol zichtbaar, die naar de waarnemer is gekeerd. Deze bol rolt dus elke dag als een "uitspansel" om elke plaats op aarde, niet de aarde draait.

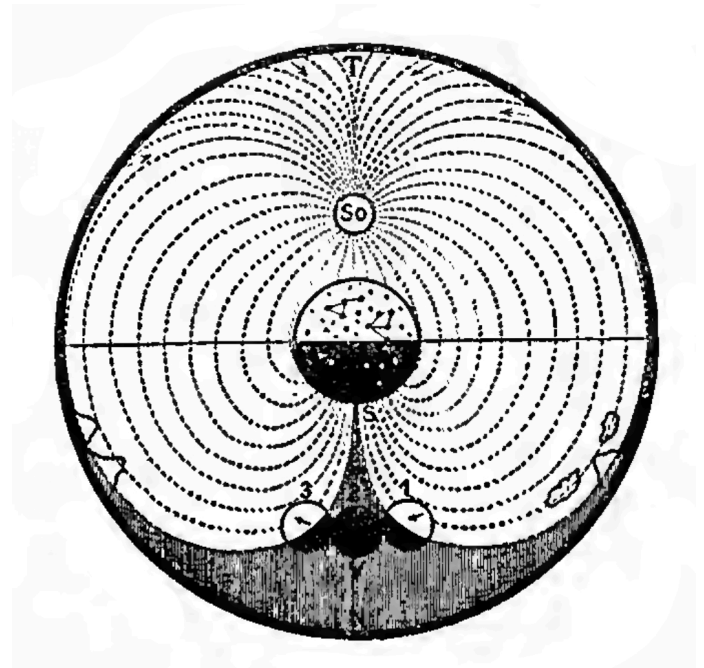
6-A³. Schaduw van de aarde en verduisteringen

Nacht ontstaat wanneer de zon niet op de aarde schijnt, omdat haar licht de andere kant van de aarde niet meer raakt. De nacht is een ruimte zonder golven.

Deze ruimte zonder golven is dun aan de bovenkant van de bol, slechts een "nachtkanaal", de zogenaamde "aardschaduw", de schijf die over de maan gaat tijdens maansverduistering. De zon werpt de schaduw van het nachtkanaal in de ruimte; hij zwerft dus elke dag rond met de snelheid van de zon. Je zou kunnen zeggen dat deze schaduw ook de sterrenbol raakt, en als een "donkere schijf" moet worden waargenomen.

De maan blijft elke dag 12 graden achter de zon. Bij volle maan beweegt ze naar de tegenovergestelde positie van de zon. Het nachtkanaal is dun. Dus in de meeste gevallen gaat de maan boven of onder het kanaal door. Soms gaat haar baan dwars door het nachtkanaal. Op andere momenten glijdt er een roodachtige koperkleurige schijf overheen. We noemen dit een maansverduistering.

De begrenzing van de schijf spreekt voor het nachtkanaal, maar tegen de aardschaduw, want ten eerste ontstaat er over een lengte van meer dan 1.400.000 kilometer helemaal geen "schaduw", en ten tweede geen begrensde, maar een wazige, zoals verre torenschaduw van dezelfde zon op een muur bewijzen. Ten derde is een aardschaduw niet roodachtig, maar grijszwart. Het schaduwbewijs van de Copernicanen is erg zwak.

Deze tekening moet worden overdreven, want de werkelijkheid kan alleen in de bioscoop worden getoond. De buitenste bol O N W T is de holle aarde, zoals in N. De sterrenbol moet 3 mm zijn, de zon en maan in speldenprikjes, en dicht bij de bol, waar het kanaal S de dikte heeft van een lijn. Alleen dan vallen de zonnestrallen goed naar de maan. De verduistering vindt plaats als de maan precies door de lijn van het kanaal gaat, en dit komt omdat de maan elke dag 12 graden achter blijft ten opzichte van de loop van de zon (elk uur 0,5 graad = zijn schijf). Dus bij 1 treedt de verduistering op, bij 2 is hij totaal, bij 3 treedt de maan uit. Bovendien toont de tekening nachtlucht gevende wolken, en bergen in de alpengloed.

De maansverduistering bewijst de aardewereld.

Wanneer de maan zich als nieuwe maan voor de zonneschijf beweegt, treedt de verduistering van de zon, de zonsverduistering, op. Maar nauwkeurige observatie van het fenomeen geeft duidelijk aan dat de maan dicht bij de zon staat en niet op 360.000 km afstand, wat voor de aardewereld pleit.

De maansverduistering wordt op de halve aarde gezien, omdat het "maanbeeld" wordt verduisterd. Maar een zonsverduistering wordt anders gezien, gedeeltelijk aan de kant van de aarde die zonverlicht is. Hier wordt de zon niet als beeld verduisterd, maar staat de maan ervoor, de zonneschijf zelf blijft onveranderd; het is een "verduistering van de aarde". We zien de positie van de zon ten opzichte van de maan op verschillende plaatsen, dus de verduistering anders, omdat de "lichtkrommingen" van de zon en de maan verschillend zijn. De zonsverduistering is geen beeld, maar een ruimtelijk perspectief, wat de reden is voor de veranderende zichtbaarheid, afhankelijk van de locatie van de kijker.

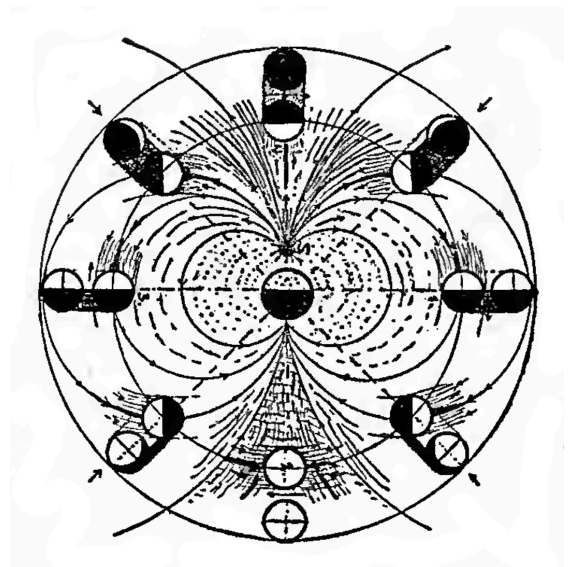
6-A⁴. De maanfasen in de geokosmos

Volgens de Copernicaanse visie draait de maan om de aarde. Als ze zich tussen de aarde en de zon bevindt, voor de zon, is het nieuwe maan. Als hij zijwaarts beweegt, is het 1e kwartier. Nu beweegt de maan naar de andere kant van de aarde, naar de nachtkant, als volle maan. Hier wordt hij verlicht door de zon vanaf de kant van de aarde, de andere kant van de maan zou donker moeten zijn. Toch is bewezen dat tijdens maansverduisteringen deze achterkant van de volle maan licht geeft. Dit kan alleen verklaard worden door de holle aarde en bewijst dat de illustratie van de vorming van de volle maan helemaal klopt. Na de volle maan gaat de maan weer zijwaarts het laatste kwartier in, van waar uit de nieuwe maanstand weer begint.

De gebogen paden van de zon

De tekening toont (sterk overdreven voor het overzicht) alle 4 de fasen tegelijk. Voor exacte bestudering is het nodig om slechts één fase te zien. De aarde moet worden gezien als een bol van 1 meter. De kijkers zien daar de buitenste fasen of "maanbeelden" aan de hemel, de sikkels van de tekening.

Nieuwe maan staat voor de zon, overdag, (4 in de binnenste cirkel) De buitenste cirkel met de fasen laat zien hoe vanaf de aarde het "zicht" van deze belichting

Deze tekening laat de fasen in 8 lagen zien en dient alleen als denkhulp, want zo klein is de juistheid niet weer te geven; het gaat alleen in enklfasen in bioscoopbeelden.

De zon S stuurt zijn fontein van stralen de ruimte in. De aarde zou aan de buitenkant meter-groot moeten worden gezien.

De fasen zijn: 4 staat voor de zon als nieuwe maan, 1 is oostelijk van de zon als eerste kwartier, 2 staat tegenover de zon als volle maan. 3 is ten westen van de zon als het laatste kwartier.

De maansikkel-beelden moeten 0,5 meter er van af staan, ze laten alleen het "zichtbeeld" zien van de fase bij ons.

eruit ziet, het "maangezicht". We zien deze schijf op alle plaatsen van het halfrond tegenover de maan. Het loodrechte beeld wordt als het beeld doorgegeven. Daarom zien alle kijkers van een halfrond hetzelfde maanbeeld; men kan nooit "achter de maan" kijken.

Vanaf 4 blijft de maan nu terug in de richting van de zon en komt zo geleidelijk op positie 1. De tekening toont de tussenpositie waar de fijnste maansikkel zwak groeit; daarna de positie waar het halve maan is in het 1e kwartier. De fijne lijnen op de maan laten zien hoe het licht van de zon in een boog stroomt (een kwestie van nadenken!).

Nu blijft de maan achter, het komt in de tussenpositie naar de volle maan, het is driekwart belicht. Merk hier op hoe het gekruiste licht de bol in de "grote boog" raakt. Waarneming op dit moment laat duidelijk zien hoe de maanrand opvallend verlicht lijkt. Deze verschijning wordt steeds prominenter en onbetwistbaar duidelijker tot

aan de volle maan. De volle maan wordt van alle kanten belicht, terwijl ze dicht bij de sterrenbol zweeft. Nu beweegt de maan naar de "laatste kwartier" 3 en vervolgens naar de nieuwe maan. En zo gaat het maar door, aeonen lang.

Op deze manier "draait" de maan om de aarde en behoudt de afstanden en posities ten opzichte van de zon, zonder het "zonnestelsel". De geokosmos toont de zichtbare waarheid.

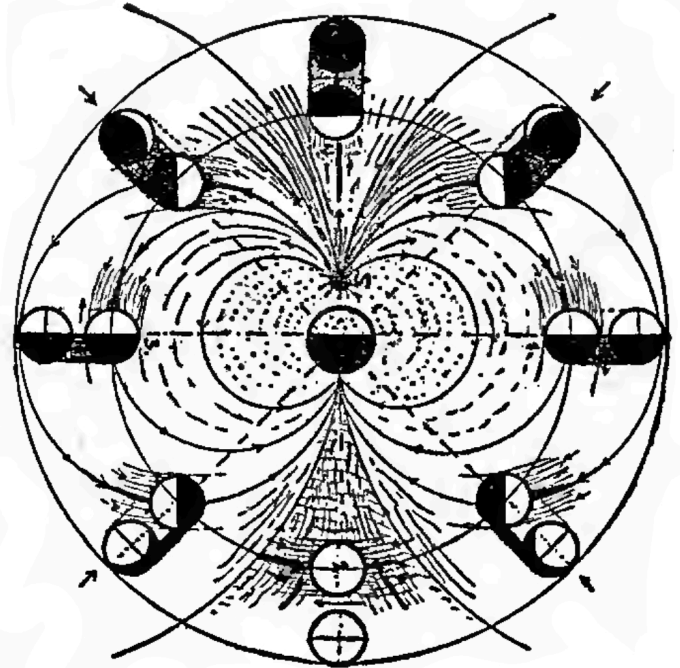
Het is niet de bedoeling van de auteur om tot haarkloverij over te gaan aangaande de astronomische "verschijnselen" of zelfs van de verschillen tussen de twee opvattingen.

We hebben alleen laten zien hoe alles in de aardwereld eigenlijk eenvoudig te begrijpen is; we hebben alleen het basisprincipe op een begrijpelijke manier voor het grote publiek willen presenteren.

6-B. De bewegingen aan het firmament

6-B-1. De echte planetaire banen

We zien de sterrenbol vergroot als "uitspansel". We hebben de onmetelijke afmetingen teruggeduwd in de aardse ruimte. Zo ontstaan kleine bewegingen en dagelijkse cirkels. De reusachtige ellipsen waren slechts geforceerde ideeën als gevolg van verkeerde metingen. Wanneer we verschuivingen in het firmament herkennen, hoeven we deze "schijnbare" bewegingen in het spiegelbeeld alleen maar terug de ruimte in te duwen, naar het centrum, boven ons hoofd.

De vormen van beweging zijn waarheid, echter erboven.

De rotatietijd in de ruimte wordt gegeven door de sterrenbol. Zijn rotatie is de sterrendag met 23 uur 56 minuten. Ons leven is afhankelijk van de heldere dag van de zon. De zon heeft echter 4 minuten langer nodig om een grotere cirkel te maken; de "dag" van onze tijd is 24 uur (zonnedag).

Tot nu toe was de dag de omdraaiing van de aarde; nu is het de echte zichtbare rotatie van de hemel. De "aardas" bestaat niet; het is de hemelas, die door beide poolsterren loopt en, in het verlengde daarvan, door de twee geografische polen van de aarde zoals voorheen. De zon blijft dus elke dag 4 minuten ten oosten van de sterren.

De Copernicanen beschouwen de aarde als roterend. Daarom erkennen ze "alleen" de oostelijke terugkeer als "banen".

Dus, met de vaststaande aarde is de beweging van alle "banen" van planeten, zon en maan een "spiraalvorm", die door astronomen wordt aanvaard, het is duidelijk te zien aan het firmament.

De echte hele "banen" zijn spiralen. De dagelijkse banen zijn cirkels, en wel 1. equatoriaal, in uniforme snelheid, 2. in slingeroscillaties. Elke planeet heeft door zijn materiële constructie (gewicht een bepaalde spiraalvorm, de normale spiraal. Bij elke verstoring probeert het terug te keren naar deze normale vorm. Net als de bewegingen aan het firmament zijn de bovenste "ruimtelijke bewegingen" spiralen.

Waarom worden de "banen" in het zonnestelsel van Mercurius tot Pluto steeds groter en enorm langer in de tijd? De oude denkwijze klopt niet, want Pluto heeft niet de grootste baan.

Pluto staat het dichtst bij de sterrenbol, dus draait hij in de kleinste baan! De maan draait in de grootste baan en loopt daarom elke dag het meest achter.

De zon en de maan draaien in de langste banen, dus lopen ze het meest achter op de sterrenhemel.

De dagelijkse banen van alle planeten bewegen van oost naar west!

De zon loopt dagelijks 1 graad achter, dus duurt het een jaar om achteruit (oostwaarts) naar dezelfde ster te gaan. De maan blijft echter dagelijks 13 graden achter ten opzichte van de sterren; zij heeft 1 maand nodig voor de "cyclus". De "terugkeer" tegen de zon in laat de fasen van de maan zien. Er is geen spoor van een "maanbaan", alles is een idee.

Pluto loopt naast het sterrenbeeld, dus bijna net zo snel; hij blijft zo weinig achter dat er 260 jaar nodig zijn voor de "cyclus"; dan pas keert hij terug naar hetzelfde sterrenbeeld.

Dit noemen de Copernicanen een "omloop" (om de zon!?) = baan.

Hoe minder een planeet dus elke dag in de baan achterblijft, dus schijnbaar naar het oosten "zwerft", hoe langer de "baan" lijkt te zijn.

Maar de zaak is vanzelfsprekend in de geocosmos, want het is duidelijk dat de maan het meest achterblijft met de grootste dagelijkse "baan" (rond de sterrenbol!), die de Copernicanen als de snelste "baan" (oostwaarts gedacht) lijkt.

Geen mens ziet een "aardbaan", maar alleen deze oostwaartse trek van de zon; er is geen "maanbaan" rond de aarde waar te nemen, maar alleen dit achterblijven van de maan; ook is er geen "baan" van Venus rond de zon waar te nemen, maar alleen een verandering in de positie van Venus ten opzichte van de zon, d.w.z. het "verschuiven" van de spiralen (dagelijkse gyroscoop) van beide planeten en de onderlinge "verstoring"; een zwenken van Venus vindt plaats naar voren, achteren, links en rechts. Dit is geen "baan van Venus rond de zon", het is slechts een "rondzwaaien" van de zon in een spiraal. Dit is hoe alle vermeende "manen" van alle planeten zich gedragen. Mercurius en Venus zijn "manen van de zon".

Waar komt het idee van "ellipsen" vandaan?

Alles wiebelt en schommelt in de ruimte. De zon, maan en planeten met manen bewegen niet constant rond op dezelfde afstand van de wereldas, niet in precies dezelfde cirkels. Waarnemingen tonen aan dat de diameter van de zonneschijf varieert. Bijgevolg veranderen hun afstanden tot de aarde, d.w.z. de diameters van de dagelijkse cirkelbanen. (Spiraal!)

Ervan uitgaande dat alleen de oostwaartse [retrograde](#) beweging (*tegenovergestelde*) van de sterren de echte "baan" was, kwamen astronomen uit op een vervorming van de cirkel, een "ellips", als gevolg van de veranderende afstanden. Voor de kometen werden enorme langgerekte ellipsen, parabolen en hyperbolen gecreëerd. In werkelijkheid zijn echter zelfs de "komeetbanen" slechts spiralen, dagelijkse cirkels in lange trilling.

De planeetbanen liggen onder allerlei "hellingshoeken". Als de elliptische vorm al raadselachtig is vanwege de vreemde tegeneffecten van worp, vliegkracht en zwaartekracht in zulke reusachtige banen, bieden de [inclinaties](#) (*glooiingshoeken*) nog meer erkende puzzels, die bekend staan als "[perihelium](#)-dwalingen".

Deze puzzels worden opgelost door de nieuwe voorstelling met spiralen, want er is geen reden dat de spiralen consequent in dezelfde lijn zouden moeten sluiten. De spiralen zijn het resultaat van de effecten van de wereldkrachten op de planeetkrachten en moeten variabel zijn.

De vermeende "baanhellingen" ontstaan kunstmatig als je de dagelijkse terugkeer-banen aan de hemel verbindt met een lijn in de spiraalvorm. Als je de boven- en onderkant van een spiraalcilinder verbindt met een lijn, dus als je hem diagonaal doorsnijdt, ontstaat een ellips.

In werkelijkheid is het pad van de zon in het jaar als een kegelvormige spiraalvormige klokveer. De zon beweegt elk jaar spiraalvormig uit en in, equatoriaal gedacht schommelt hij heen en weer over een "normale baanlijn". Als gevolg van de veranderende banen blijft hij natuurlijk ook op

een veranderende manier aan de hemel staan. Hetzelfde geldt voor de maan en alle planeten; ze draaien allemaal rond de normale baanlijn.

Maar deze equatoriale beweging is slechts de helft. ([Kepler-wetten!](#)) Een verticale (axiale) draaiing is ook te zien in de omlooptijd.

6-B-2. De seizoenen zonder "aardbaan"

De baanspiraal van de zon schommelt 47 graden heen en weer tussen de keerkringen, 23,5 graden ten noorden en 23,5 graden ten zuiden van de evenaar. Dit is wat we zien als de seizoenen. De zon staat het hoogst boven de horizon in de zomer, het laagst in de winter, en draait in 365 cycli langs het firmament (zichtbaar van dag tot dag), en dus ook in de ruimte erboven, langs de hemelas. Aan de polen van de aarde verschijnt het geheel als een halfjaarlijkse afwisseling van dag en nacht.

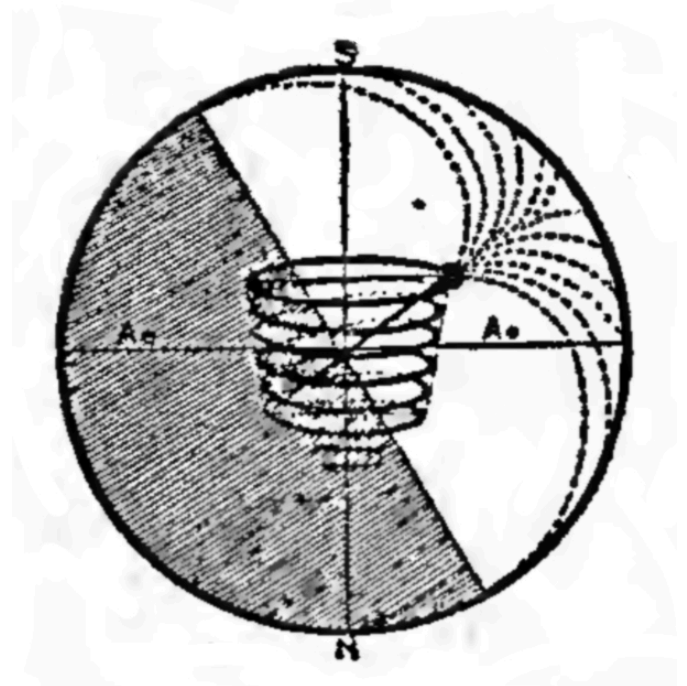
Het pad van de zon in het jaar is een kegelvormige spiraal.

In de zomer op het noordelijk halfrond draait de zon elke dag equatoriaal rond de [Kreeftskeerkring](#). Deze positie veroorzaakt de kromlijnige bestraling van de hele noordpool, maar daarna bereikt de straling de zuidpool niet meer, omdat de zon maar over één halfrond kan stralen. Daar is het nacht en winter. De zon is verdwenen, hij wordt "onder de grond" gezocht.

Nu beweegt de zon naar het zuiden, komt bij de evenaar, haar straling bereikt nu precies beide polen. De zon gaat horizontaal rond bij de polen aan de horizon. De dagen zijn 12 uur over de hele aarde, de nachten hetzelfde; het is herfst op de noordpool, equinox of nachtevening.

De zon schommelt verder naar het zuiden, naar 23,5 graden ten zuiden van de evenaar, naar de [Steenbokskeerkring](#). Elke dag cirkelt hij horizontaal, op de zuidpool komt de zon hoger op, daar gaat hij niet onder, het wordt zomer; op de noordpool daarentegen verdwijnt de zon "onder de grond" als gevolg van de lichtcurves, die niet meer voldoende zijn. De hele noordelijke helft krijgt nu de laagste stand van de zon, permanente nacht, noordelijke winter.

Eind december keert de zon terug naar haar slingerkoers; ze nadert de evenaar weer in 90 spiraalomwentelingen. Dat dag en nacht gelijk precies gelijk zijn, de lente-equinox, lijkt qua verschijning op de herfst.

De afbeelding is natuurlijk enorm overdreven en toont de loop van de zon in het jaar tussen noord en zuid. Hier is het noordwinter, de zon schijnt op een zuidelijke helft. Na een half jaar is het omgekeerd, noordzomer. De schuine lijn zou de "ecliptica" van het idee zijn.

Eind maart beweegt de zon weer naar het noordelijke zomerpunt. In absolute gelijkheid vindt de rechtvaardige verdeling van zonnestraling over de wereld al sinds aeonen plaats.

Volgens dezelfde principes beweegt de maan elke maand. In de bekende "omlooptijden", tot 265 jaar, voltooien de andere planeten ook hun spiralen tussen de polen van de wereld.

Ellipsen bestaan niet, het zijn denkfouten. De "ecliptica" bestaat niet als de baan van de aarde.

De zon komt niet na een jaar op precies hetzelfde sterpunt aan, de spiraal verschuift een beetje. Pas na ongeveer 26.000 jaar komt hij weer bij het eerste punt aan. Deze verschuiving staat bekend als de [precessie](#) van de equinoxen, de migratie van het lentepunt. Alle planeten, inclusief de maan, vertonen iets soortgelijks, zodat de "berekeningen van de ellipsen" altijd afwijkingen vertonen. Het nieuwe idee ruimt alles op.

6-B-3. Planetenbanen en epicykels

In de holle wereld zijn de epicykels echte lussen en teruggangen. Het Copernicaanse idee van een zonnestelsel bevestigt de vrij regelmatige progressie van de planeten rond de zon, met inachtneming van de wetten van Kepler. De lussen worden daarom niet herkend als echte terugkeren, maar als "illusies" als gevolg van de baan van de aarde, geïnterpreteerd als een perspectief, zoals een "doelverschuiving" als gevolg van de cirkelvormige beweging van de aarde.

De epicykels waren "afbeeldingen" van de baan van de aarde, dus een bewijs! Maar net andersom bewijzen ze de geokosmos!

Waar de epicykels vandaan komen is eenvoudig uit te leggen in de nieuwe opvatting. Voor ons behoren ze tot het gebied van "storingen". Met zo'n nabijheid in de ruimte is het duidelijk dat ze van belang zijn, vooral de verstoringen van de zon, omdat deze bol zich te midden van de meest levendige chemische processen en krachttuitstralingen bevindt. De epicykels zijn verstoringen en echte verplaatsingen van de planeten in de baan als gevolg van de zon, maar geen "perspectief"-illusies vanwege de baan van de aarde, zogenaamd een bewijs van de baan van de aarde!

De epicykels laten echte lussen zien.

De "aardbaan" betekent "zonnepad". De zon blijft elke dag 1 graad achter en passeert de planeten elk jaar.

Deze verschillende posities van de zon ten opzichte van de planeten veroorzaken zodanige verstoringen in hun baan, dat de zon de planeet naast de doorgang aantrekt. Dit veroorzaakt een "vergroting" van de cirkelbaan, want alle planeten staan in de ruimte achter de zon, d.w.z. hun baan is kleiner dan die van de zon. De aantrekkingskracht van de zon op de planeten en hier de langere baan veroorzaken een grotere dagelijkse achterstand in oostelijke richting.

(Copernicaans = snellere baan). Deze dwang houdt op wanneer de zon in de loop van de tijd steeds verder weg gaat. Nu treedt de terugslag op, de zon aan de tegengestelde kant trekt de planeet mee.

In de tegenovergestelde positie (oppositie zon-planeet) werkt de aantrekkingskracht van de zonnestralen omgekeerd. Daarom oscilleert de planeet in de kleinste cirkelbaan, duurt het korter en beweegt hij dus naar het westen, vooruit (retrograde) ten opzichte van de ster. De lus is het resultaat van beide bewegingen, als de verandering in snelheid ook wordt meegerekend.

Het feit dat het lijkt alsof de "aardbaan" de oorzaak is, omdat de nabije planeten grote lussen laten zien en de verre planeten allemaal kleinere lussen, is duidelijk te wijten aan de aantrekkingskracht, die afneemt met de afstand van de planeet.

De planeten vertonen drie schommelingen in de cirkelbaan:

1. de equatoriale verandering van afstand (schijf),
2. de verplaatsing in de richting van de wereldas (hoogte),
3. de verplaatsing door de zon (epicyclus).

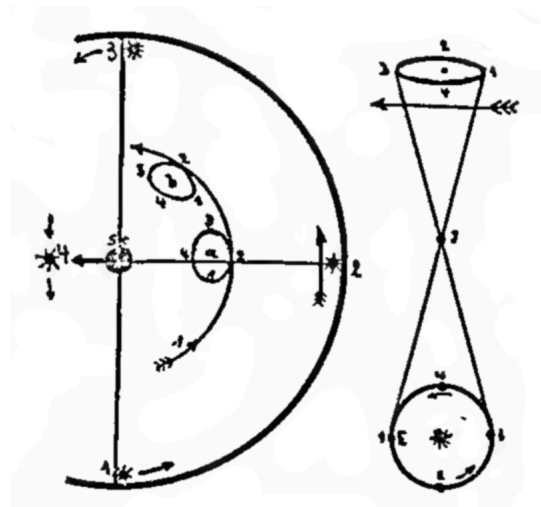
De epicykels zijn lussen rond een ster, van 3° bij Neptunus tot 14° bij Mars.

De figuur toont deze lus in de holle wereld op zo'n begrijpelijk eenvoudige manier, dat deze verklaring moet worden beschouwd als een helemaal-zaak-bewijs, want de epicykels konden zich alleen vormen in deze ruimte-voorstelling, nooit in de Copernicaanse afstanden!

De buitenste cirkellijn is het pad van de zon in het jaar, zoals het zichtbaar is aan het firmament; Jupiter wordt verondersteld bij de sterrenbol te staan; de aarde zou een bol zijn van 25 keer de tekening. Alle "banen" in deze zin lopen van west naar oost. De zon heeft hier één jaar voor nodig, Jupiter 12 jaar; hierdoor laat hij bij elke baan van de zon zijn lus zien.

Als we bij 1 van de zon beginnen en hem in 3 maanden naar 2 laten lopen, zien we Jupiter ook de weg van 1 naar 2 lopen. De zon gaat naar 3, Jupiter volgt ook. Hier zien we de planeet naar de zon toe bewegen, en deze beweging wordt intenser als hij naar 4 loopt, zodat Jupiter "retrograde" is geworden. Nu gaat de zon naar 1 en trekt Jupiter naar zich toe in positie 1, in de buitenpool; de zon gaat door naar 2 en trekt Jupiter zover mogelijk naar buiten in een rechtlijnige baan. De baan gaat zo verder naar 3 en 4, Jupiter volgt als een satelliet, die punten verschuiven natuurlijk voortdurend. De lussen bewegen als de plaatsen van samenkomst.

Op dezelfde manier lopen Venus en Mercurius ook met de zon mee, want het zijn planeten net als Jupiter, maar heel erg afhankelijk van de zon. Ze "draaien" niet om de zon, maar slingeren er alleen in spiralen omheen; ze staan links, gaan voor, staan rechts, gaan achter. Positie, alles in

dagelijkse spiralen! Eigenlijk is deze schommeling, een "groot-epicyclus", net als bij Jupiter, een gevolg van de ruimte.

We kunnen ook de baan van de "maan" op dezelfde manier van een epicyclus verklaren, wat overtuigend de holle aarde bewijst. Alleen in zo'n nabijheid en engte kan de zon deze effecten uitvoeren, we moeten zelfs zeggen dat het vreemd zou zijn als zij, als de "sterke arm van de wereld", het effect niet zou hebben! Deze "gravitatie" heeft echter niets te maken met de zogenaamde "massa", maar de aantrekkingskracht ontstaat door de elektrische krachten die op elkaar werken. Deze krachten worden bewezen door de baan van alle kometen naar de zon en terug.

De epicykels bewijzen de holle wereldvorm.

6-B-4. De banen van de manen en kometen

Hetzelfde als bij de epicykels zien we bij de "manen" van de planeten. Hier veroorzaakt de planeet veranderingen in de cirkel en de snelheid; de maan verandert dus van positie ten opzichte van de planeet. Dit lijkt op een "baan" wanneer de maan voor, rechts, achter, links verschijnt. In werkelijkheid is het een "slingerspiraal". Geen maan "draait" om een planeet, hij draait, als een "verstoorder", alleen in dezelfde dagbaan. Het resultaat is dat de planeet hem verschuift of aantrekt, d.w.z. "bespeelt", maar de maan zoekt de "normale baan" die overeenkomt met zijn "gewicht".

Zoals net is uitgelegd met de "baan van Venus", draaien alle manen rond hun planeten, want Venus is in die zin een "zonnemaan". In het algemeen gaan de manen rond naar links, vooruit, achteruit, het wordt retrograde genoemd; als de veranderingen andersom plaatsvinden, is de maan "retrograde"; er zijn er maar een paar. Deze "manen" zijn ook kleine planeten, net als de hoofdplaneet in koers, altijd hetzelfde elke dag rond de wereldas. Alleen de opmars zit in de achterste smalle cirkel, terwijl de maan die naar buiten is gedwaald (vooraan als obstructie) nu vooraan achterblijft, dus een omgekeerde epicyclus. Deze "baan om de planeet" lijkt dus tegen de normale baan (rechtsom) in te zijn, dat is alleen bij de planeten Jupiter en Uranus.

De banen van de kometen zijn in zo'n opvatting ook geen lange ellipsen. De komeet draait in een dagelijkse baan om de wereldas, spiraalsgewijs vanuit het centrum van de wereld naar de zon. Hier krijgt hij, door elektrische effecten, de terugloop in precies dezelfde dagelijkse spiraal. Dit pad is slechts een "ellips" in de geest, als men de dagelijkse werkelijke paden negeert, maar alleen de lijn aan het firmament laat gelden. De geokosmos kent deze parabolen niet.

Het fysieke proces is als volgt: De zon trekt de komeet aan terwijl hij in beweging is, vandaar de gekromde lijn van de komeet; bij de zon komt hij in de hoogste energie, straalt heftig, wordt het dichtst en zakt als zwaar terug naar de sterrenbol. Na jaren, als gevolg van ontwikkeling, begint het dezelfde loop tot het een "planeet" wordt (verloren komeet!). De lachwekkende ideeën van "ongetemden" zijn voorbij, want kometen zijn kleine structuren. Alleen deze onheilspellende metingen veroorzaakten deze sprookjesachtige ideeën van staarten van 400.000 km lang, nevel die woest wegvloog.

6-B-5. Nutatie en precessie

Om de verschijnselen aan de hemel te verklaren, heeft de Copernicaanse astronomie drie bewegingen van de aarde nodig, namelijk:

1. de rotatie van de aardbol om zijn as
2. de cirkelbeweging van de aarde rond de zon
3. de cirkelvormige beweging van de aardas (nutatione).

Men "denkt" dat de vorming van de aardbol te wijten is aan het uitwerpen van ringen van de zon, die bleven draaien zoals de zon draaide, maar zich één keer oprolden tot bollen, die wij de planeten noemen; deze bollen hebben dus allemaal dezelfde rotatie en dezelfde baan rond de zon. Dit ziet er heel technisch uit, maar de enorme afstanden en verhoudingen passen niet zo goed in dit plaatje, evenmin als de "waarneming" van de constante gelijkloop van de aardas in dezelfde richting tijdens de baan om de zon. Deze eis moet worden gesteld, omdat de seizoenen anders op geen enkele manier verklaarbaar zouden zijn.

Om deze vreemde uitlijning te verklaren, heeft men altijd beweerd dat de aardbol een "tol" is, en een experiment bewijst de permanente positie van een tol, zelfs als deze wordt weggeduwd. Maar hier moet worden tegengeworpen dat de aarde op geen enkele manier een "tol" is, en daarom is het experiment er bij de haren bijgesleept, alleen maar om een "verklaring" voor het wonder te hebben. Want een tol is slechts een bal die heel snel rond zijn as draait, en alleen zo'n "snelle tol" behoudt zijn axiale positie. Maar de aarde, met een enkele rotatie in 24 uur, is geen tol en zo'n belachelijke verdraaiing van de feiten kan nooit een verklaring zijn voor de "as-positie"! De aarde zou nooit haar schuine as in een baan handhaven, maar zou deze as loodrecht op de baan zetten en ook handhaven. Maar het is duidelijk dat deze baan niet bestaat, dus we hoeven niet te discussiëren over verklaringen die buiten het onderwerp liggen.

Ondanks deze stabiliteit van de as, wordt er een [gyroscopische](#) beweging of oscillatie aan toegeschreven, die "[nutatione](#)" wordt genoemd, een minuscule fluctuatie van 10", alleen over het 180e deel van de maanschijf, maar theoretisch belangrijk. Men beweert dat de rotatie van het maanvlak de oorzaak is. De oscillatie wordt met de fijnste middelen op die manier waargenomen, dat de poolster rond de hemelpool draait; de andere sterren draaien mee, en zo het hele firmament-beeld. Omdat, als we Copernicaans denken, een oscillatie van de "hemelen" echter niet mogelijk is, moest de "aardas" oscillerend gedacht worden, net zoals de rotatie van de aarde en de aardbaan bedacht werden om de bewegingen van de hemelen te verklaren, die echte "waarnemingen" waren. De tijd van nutatione is dezelfde als die van de baan van de [maansknoten](#), 18,6 jaar.

De vraag blijft waarom de maan en haar baan de aardas zouden moeten veranderen. Hiervoor moeten we ons de afstand en afmetingen voorstellen volgens het vergelijkende plaatje. Als de aarde een bol is met een diameter van 40 cm, staat de maan op 12 meter afstand als een bol van 10 cm. De invloed van de maan is technisch niet te begrijpen. Er is een tweede fluctuatie die afkomstig is van de zon, die op een afstand van 4.000 meter gezocht zou moeten worden; deze

fluctuatie duurt 26.000 jaar. Dit is wel waar, echter niet in het vorige wereldbeeld, maar in de geokosmos.

De schommelingen van de hemelen (niet van de aarde) kunnen alleen worden begrepen en verklaard in de kleine, nabije ruimte van de nieuwe voorstelling; ze dienen daarom om de geokosmos te bewijzen, dus als weerlegging van het universum.

We beschouwen nu deze verhoudingen volgens deze opvatting.

Als we de feiten nemen zoals we ze zien, namelijk de correcte loop van de zon en de maan in het firmament, (zonder de veronderstelde rotatie van de aarde), dan tekenen deze twee bollen spiralen, namelijk de maan in de maand, de zon in het jaar. Niemand betwist dit! Als men de bovenste en onderste spiralen met een lijn verbindt, is het resultaat een schijnbare "ellips" (Copernicaans).

De twee spiralen snijden elkaar, d.w.z. de maansknopen bewegen eens in de 18,6 jaar naar achteren en veroorzaken de eerder genoemde oscillatie aan de hemel; want er is geen aardas. We zien dus dat juist deze grootste nabijheid van de maansbol invloed uitoefent op de "sterrenbol", onze eigenlijke hemel. Deze sterrenbol schommelt, de sterren schommelen allemaal samen, zo blijkt uit waarnemingen. De relatief grote maan oefent gemakkelijk zulke krachten uit op de bewegende sterrenbol, wat er natuurlijk uitziet.

De zonneschijf bedriegt ons, veelmeer is de echte zonnebol, die onder de lichtcorona ligt, kleiner dan de maan; het gevolg is een kleiner effect op de sterrenbol en een zwakkere schommeling. Het snijpunt van de wereldevenaar met de zonnepiraal is elk jaar het "lentepunt"; dit ontmoetingspunt "wandelt", zodat het 26.000 jaar duurt om rond te draaien. We kunnen dit duidelijk begrijpen door de zonnepiraal als roterend te bedenken; één rotatie duurt 26.000 jaar, die van de maanspiraal duurt 18,6 jaar (nutatie).

Als gevolg van deze veranderingen resoneert de hele hemel (firmament-beeld) of sterrenbol, het heeft hetzelfde effect als wanneer de poolster een klein rondje om de "hemelpool" maakt. Alleen al deze invloed van de zon en de maan samen op de hele hemel, is waarschijnlijk een doorslaggevend bewijs voor de geokosmische opvatting. Copernicaans gezien is de verklaring absurd, dat de zo ver weg staande aarde schommelt.

Deze schommeling van de sterrenbol wordt tegelijkertijd aangetoond in het wandelen van de magnetische polen van de aarde, die ook mede-bewijzend zijn. Als de polen magnetische ijzeren lagers waren, konden de werkingen niet wandelen, dat is duidelijk. De magnetische polen zijn echter de stralingskrachten van de sterrenbol, of de cirkelende elektrische stromen, die op deze ijzeren lagers in de bodem van de aardkorst bij de pool inwerken en ze zo "magnetisch" maken als een elektromagneet. Als de polen van de sterrenbol verschuiven, zoals hierboven getoond, veranderen de posities van de magnetische polen van de korst, wat spiraalsgewijs wordt waargenomen, net als de nutatie-tijd.

Een elektromagneet van 3.200 kg, met een diameter van ongeveer 2 meter en een hoogte van 40 cm, tilt met een stroomgebruik van 11 kilowatt 30.000 kg op, een enorm prestatie! De

wiskundige Gauss berekende de magnetische kracht van de aarde als die van 4.000 biljoen magnetische staven, die elk 1 kg zouden moeten wegen.

Verkeerde ideeën, verkeerde berekeningen. De aarde is geen magneet, de naalden volgen de elektrische stromen van de geocosmos, die al lang fysisch bewezen zijn.

De oorzaak van de spiralen naar het noorden, en terug naar het zuiden, heen en weer in de eeuwigheid, is geworteld in de bolvorm van de korst. Die cilinder die de spiraal begrenst, nadert naar de polen toe de begrenzende krachten van de aarde, zodat de beweging van de maan wordt afgebogen, totdat hij uiteindelijk deze begrenzingen weer vindt bij de andere pool en teruggaat. Aldus wordt de planeet heen en weer geschommeld tussen de twee "grenzen"; evenzo schommelt de zon. De maan schommelt 57° ; de zon slechts 47° , de schijnbare "baanhelling" van de ecliptica = 23.5° .

Zijn deze spiralen niet wonderbaarlijk duidelijk in vergelijking met de wonderbaarlijke ellipsen van een eindeloze grootte en tijdsduur! Kan men nog meer bewijzen dan deze opvallende natuurlijkheid! Is deze eeuwige loop van de planeten, vooral van de zon en de maan, niet als een rusteloosheid in de klokken, als een regulerend uurwerk! We hebben geen gravitatie nodig, geen permanente worp, geen reusachtige massa's en wonderbaarlijke krachten!

De zon is op dit moment de belangrijkste kracht voor ons vanwege haar warmte en licht. Van de maan weten we dat ze eb en vloed produceert, een enorme kracht, en beide hemellichamen geven springvloed. De spiraal van de zon is kegelvormig, d.w.z. de kleinste draai bevindt zich op de noordelijke helft van de korst; in de zomer staat de zon in de verte. Dit is de reden waarom de land- en watermassa's ongelijk verdeeld zijn, namelijk water vooral op de zuidelijke helft, land vooral op de noordelijke helft. Copernicaans gezien is dit onverklaarbaar, maar in de geocosmos is deze verdeling een bewijs.

Op dit moment, en in de komende duizenden jaren, bevindt de zon zich een half jaar aan de zuidkant in de grote spiraalwikkeling, dat wil zeggen in de "nabijheid van de zon", dicht bij de korst, waardoor in de loop van de tijd de watermassa's zich daar verzamelden als de meest beweeglijke stoffen. Als de baan van de zon uniform - als een cilinder - zou zijn, zou het water gelijkmatig verdeeld zijn.

Maar nu gebeurt het tegenovergestelde! In de loop van 26.000 jaar zal de baan zo draaien dat, omgekeerd, de noordelijke helft zich in de zomer dicht bij de zon bevindt. Het gevolg zal zijn dat de zeeën zich dan naar de noordelijke helft zullen verplaatsen, terwijl de zuidelijke helft meer land zal krijgen. Onze mensheid zal dus op een bepaald moment in de toekomst moeten migreren, maar nooit in de zin van een catastrofe en een zondvloed, want deze processen duren duizenden jaren, onmerkbaar langzaam. Nieuw leven is ooit daar waar de vissen nu leven, en de zee bedekt de Alpen en de plaatsen van cultuur.

Zo verloopt de loop van de wereld volgens ijzeren wetten, eenvoudig, als een machine, als een wereldklok met onvermijdelijke zekerheid.

Zulke ideeën komen overeen met onze kennis van de natuur en bewijzen de geokosmos. Vanwege de vereiste afmetingen zijn de astronomische opvattingen in tegenspraak met de natuurkunde; een universum met zulke afmetingen bestaat niet.

De rechtlijnigheid van de ruimte, of de meetmethode met rechtlijnige lichtstraal-banen, zijn onhoudbare ideeën.

Deze ideeën gaven aanleiding tot de rotatie van de aarde, vervolgens tot de baan van de aarde om een zon, die volstrekt onmogelijke afmetingen zou hebben, en uiteindelijk werd de schommelende "omgeving" verklaard door de oscillatie van een aardas. Verder werd de vlucht van de meest afgelegen nevelwerelden, weg van de aarde, in fabelachtige snelheden van 100.000 km/sec, beweerd door de onjuiste interpretatie van de spectra, alsof deze kleine aarde een afstotende kracht op de hele wereld had. Ook de magnetische polen kunnen op geen enkele manier worden verklaard voor een gloeiende aarde.

De geokosmos is de natuurlijke wereld.

Het zou een gemakkelijke klus zijn om de Copernicaanse standpunten ad absurdum te bewijzen, maar we hebben vandaag de dag geen gelegenheid en geen papier vrij om dit te doen. Deze opvattingen zijn slechts een "constructie" uit de "rechtlijnige voorstelling" van de vorm van de wereld. Men kan helemaal niet spreken van een "wereldbeeld", want het zogenaamde universum wordt onderwezen als een verzameling sterren, sterrenhopen, nevels als een bonte puinhoop door elkaar, zonder systeem, doel of betekenis.

Wat heeft het voor zin om iets te weerleggen dat fundamenteel niet zo kan zijn?

De geokosmos blijft de waarheid.

7. BEWIJS VOOR DE GEOKOSMOS

Wij waarnemers zitten allemaal vast op de aardkorst en kunnen de "ruimte" niet doorkruisen of "bewijzen". Maar de absurditeiten van het astronomische wereldbeeld duwen ons tot het uiterste, tot de holle wereld. Vanwege de gigantische omvang van de aardbol en dus de extreem zwakke buiging van het oppervlak voor alle metingen, zijn directe bewijzen van de holle bol niet "opvallend scherp". De tegenstanders zullen echter ander bewijs blijven vermijden, totdat ze op een dag "alleen zullen staan in het brede astronomische veld".

Tot de bewijzen voor de holle wereld behoren ook de talrijke natuurkundige wonderen die de astronomie moet leren, ofschoon iedereen de onmogelijkheid ervan inziet. We willen deze dingen niet bekritisieren en opsommen. Ze omvatten bijvoorbeeld de zon met haar eindeloze energie, ondanks haar versplintering in de ruimte; dan de protuberansen van 150.000 km hoog, gasstromen die deze hoogte in een paar minuten bereiken; verder de zonnevlekken met uitbreidingen van 500.000 km! Dan de kometen, met een kop waardoor je sterren ziet, een staart van 400.000 km lang, die zich vormt en weer verdwijnt in een paar dagen tijd, de "structuur van het niets" suist 500 km per seconde voorbij zonder te verdwijnen, zo'n leegte!

En dan nog de nevels, met vluchten tot 100.000 km/sec!

Eén observatie moet echter terloops worden genoemd, die indirect het bestaan van de holle wereld bewijst. Niet alleen de temperatuur van de zon, maar ook de afstand van de zon tot de aarde, ongeveer 5.500 km of iets meer, waarschijnlijker dan 150 miljoen km. Hieruit blijkt dat de grootte van de zon in de holle wereld weer klopt.

Op 22 mei 1935 steeg voor natuurkundige metingen een onbemande stratosfeer-ballon op vanuit Moskou. Deze ballon bereikte een hoogte van 40 km. Op 10 km hoogte toonde het apparaat een koude van -60 graden, maar op 40 km hoogte was het nog maar -47 graden; het was er dus 13 graden warmer geworden, terwijl de Copernicaanse ruimte een koude van 273 graden zou hebben!

Het is niet te veel om op deze manier over de weg na te denken. Als de temperatuur met 13 graden stijgt voor elke 30 km, dan is de afstand naar het gebied van de zon, waar deze gemeten "stralingswarmte" voor een witte gloed van 2.400 graden toch vandaan zou komen, 5.500 km. Dit is precies hoe de holle wereld wordt weergegeven. Andere natuurkundigen stelden zelfs vast dat de temperatuur van de ruimte 10.000 graden was, door elektrische golven te meten. De Engelse professor Appleton beweerde dat zo'n "hel-capsule" rond de aarde was gespannen, nog een nieuw Copernicaans wonder.

7-1. Visueel bewijs voor de geokosmos

Vanaf een berg gezien ligt de aarde eronder als een "reuzenplaat". De poolvliegenier uit Gronau beschreef duidelijk hoe men zich voelde als een vlieg, gevangen in een reusachtige kom of porseleinen schaal. Alle oceaanreizigers bevestigen de indruk dat het schip in een verlaging van de zee ligt, nooit alsof het schip op een hoogte drijft.

De wetenschappelijke "interpretatie" van een diepe trog of inzinking, in plaats van een verhoogde top door "optische illusie", gaat de toelaatbare maat van interpretaties te buiten. Het lijkt onmogelijk dat er een totale omkering plaatsvindt en men een berg als een dal ziet!

Verder ziet men in veel streken bepaalde eilanden niet, maar plotseling verschijnen ze en dan ziet men deze eilanden als op gebogen vleugels op zee liggen. Het is duidelijk dat hier de blik direct reikt, in de holle bol dus, naar die verre plaatsen waar de eilanden echt omhoog gebogen liggen. Met de bolle vorm zouden deze eilanden echter naar beneden hellen. Dit werd vaak waargenomen vanaf het schip bij Groenland en IJsland, men kon de ijsbergen echt van bovenaf zien.

De fata morgana is ver kijken in zeer afgelegen plaatsen in een directe blik door de ruimte. Maar volgens het wereldbeeld wordt dit verklaard door talloze "luchtspiegelingen", als gekromd zien rond de aarde. Maar bedenken we eens hoeveel "reflecties" van materie-beelden nodig zouden zijn om duizenden kilometers ver weg te reflecteren. De bekende afbeeldingen, waarbij deze breedte simpelweg wordt weergegeven door 2 lijnen, kloppen niet. De waarheid is anders: als we de aarde tekenen als een cirkel van een meter, is de reflecterende luchtlag nauwelijks een millimeter hoog; tekenen we de benodigde afstand met een tiende van de omtrek (30 cm), dan zijn er zoveel zigzag-brekingen nodig om te overbruggen dat men de onmogelijkheid ziet om het op deze manier uit te leggen.

7-A.Natuurkundig bewijs voor de vorm van de aarde

We brengen als onbetwistbare bewijzen alleen:

1. de elektrische richtstralen en echo's,
2. de magnetische polen en de positie van de magnetische naald, evenals de onmogelijkheid van een rotatie van de aarde,
3. de positie van de aardse materie,
4. de kosmische straling vanuit de ruimte naar de aarde,
5. enkele astronomische "raadsels" van de Copernicanen.

Wie de absurditeit van de Copernicaanse opvatting niet inziet, zou nauwelijks overtuigd zijn als de sterrenbol tot hem kwam. Goede wil hoort ook bij overtuiging.

7-A¹. De elektrische golven en echo's

Als we raketten konden bouwen, die vanuit Europa naar Azië of Amerika zouden suizen, zou de holle aardruimte bewezen zijn.

Vervanging hiervoor bestaat al in de elektrische golven of stralingen. Radiogolven zijn, ten opzichte van lichtsterke, enorm lange uitbarstingen, daarom dringen ze in een rechte lijn door de ruimte.

Laten we het natuurkundige verschil opmerken! De met gas gevulde aardse wereld buigt van nature de fijne lichtgolven af, vandaar de genoemde optische illusies, fata morgana's; de hevige radiostralen doorbreken de ruimte bijna in een rechte lijn, zoals een pees. Licht wordt gecreëerd door rotaties van de atomaire geleiding!

Een doorslaggevend bewijs van de holle vorm van de aarde zijn de radiogolven.

Dit zou toch voldoende zijn, als de geesten niet in verwarring werden gebracht door dit fatale zonnestelsel en als experts objectief zouden willen denken.

De elektromagnetische golven of "gerichte korte golven" kunnen door reflectoren zo scherp naar bepaalde plaatsen worden gestuurd dat zelfs in de nabijheid het volume tot nul daalt. Als men de plaatsen van de zender en de ontvanger volgens het idee van de concave Geokosmos met elkaar verbindt door een rechte lijn of pees, blijkt dat de twee hoeken van de reflectoren kloppen. Voor objectieve denkers zou dit een onfeilbaar bewijs zijn dat de aardkorst een holle bal is.

Korte golven reizen in een rechte lijn naar hun bestemming.

Maar dan zou een buitenbeentje gelijk hebben en zouden de Copernicanen ongelijk hebben.

Men heeft dus een wetenschappelijke "verklaring" nodig voor het feit dat korte golven rond de buitenkant van de aarde reizen. Dus denkt men er als volgt over:

De zender schiet de golven onder een hoek omhoog. Maar om ze weer naar beneden te laten komen bij de verre ontvanger, is daarboven een weerstand nodig. Niets gaat eenvoudiger. Daarboven is een "stratosfeer", die voorkomt dat de korte golven "doorbreken", ze duizenden kilometers wegleidt als een elektrische laag, maar ze precies ombuigt en onderdrukt bij de "ontvanger".

De onderzoekers zoeken deze stratosfeer op een hoogte van 50 tot 100 km. Qua tekeningen is het alsof de aarde een bal is met een diameter van 1,2 meter, terwijl deze veronderstelde stratosfeer een centimeter hoog zou zijn. Stel je nu twee locaties voor die heel ver uit elkaar liggen, teken de zender omhoog naar de stratosfeer, laat de lijn 1,5 meter in een boog langs de buitenkant lopen, tot vlakbij de ontvanger, waar de lijn nu zou moeten "vallen", in dezelfde hoek als bij de zender. Dit moet ruimtelijk worden opgevat. Is het geen prestatie van de golven om deze locatie zo nauwkeurig te vinden?

Het bewijs wordt geleverd door de "gerichte stralen". Maar bewijs wordt niet geaccepteerd, het "spreekt" de gevestigde kennis van het "systeem" tegen. Altijd is het "niet-gewone" verkeerd.

Men neemt liever zijn toevlucht tot de meest grillige theorieën: "De gerichte stralen stijgen op naar de "stratosfeer", worden langs duizenden kilometers geleid en dalen af." Prachtig, vooral in een bol! Is dat niet het exacte bewijs van het akkoord in de aardse wereld!?

Is dit niet het exacte bewijs van de pees in de aardse wereld!?

Zijn de ongelovigen geen slaven van hun vooroordelen? Gerichte stralen stijgen op naar de "stratosfeer", duizenden zullen alleen het bestaan van de "sterrenbol" bewijzen, maar door middel van de echo's zelfs de grootte ervan peilen. De apparaten werken zo nauwkeurig om deze minuscule verschillen te vinden. Een technische universiteit heeft jaren geleden bevestigd dat de echo-tijd van $\frac{1}{25}$ seconde geldig is voor de sterrenbol op een afstand van ongeveer 6.000 km. De radio-echo's bewijzen de sterrenbol en de aardbol. Ook de grondgolven bewijzen de aardbol.

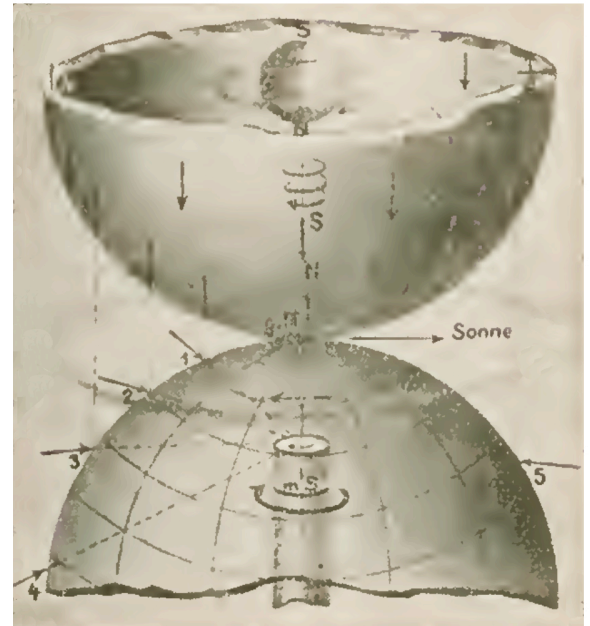
Aardmagnetisme en aardrotatie

Als de aarde aan de buitenkant bewoond zou zijn, zouden de horizontale grondgolven (en alle andere) de ruimte in moeten ontsnappen, net zoals geluidsgolven vanaf de grond worden weerkaatst tijdens explosies. Alle lange-afstandsontvangst zou onmogelijk zijn. Het feit dat we lange-afstandsontvangst kennen, zelfs met grondgolven, is het onmiskenbare bewijs dat de aardewereld correct is. Alleen hier raken de horizontale grondgolven de aardmuur, maar ze kunnen er niet uit, dus moeten ze langs de muur reizen. Ook het "ver-weg-kijken" bewijst de aardse wereld. Theoretisch is dat alleen mogelijk tot aan de "kromming van de aarde", omdat de ultrakorte golven niet langs de stratosfeer kunnen reizen. Desondanks slaagden amateurs in New York erin verre beelden uit Berlijn op te pikken (verslag in de *Bayer. Radiozeitung* nr. 6; 9 februari 1936).

De technologie kent al een nieuw raadsel, genaamd "ultrakorte golf-luchtspiegeling".

Er bestaat al lang iets dat lijkt op "ver-zien". Onder speciale omstandigheden bereikt onze "gezichtslinje" verre gebieden in een rechte lijn, tot meer dan 5.000 km. Het beeld wordt een luchtspiegeling of fata morgana genoemd. Een betrouwbare onderzoeker is bijvoorbeeld in staat geweest om zo'n beeld van Turkse plaatsen, op 12.000 km afstand, precies en duidelijk waar te nemen, in Kamtsjatka. ("*Zeltleben in Sibirien*" door G. Kennau blz. 194/5). Een verklaring met de hypothese van honderden "reflecties" lijkt hier belachelijk, voor zulke zwakke lichteffecten. Op een dag zal men echt ver weg kijken (*televisie; red.*) door de ruimte van de aarde!

De ultra-fata-morgana brengt ons de overwinning!

De waarnemer staat op de geogr. noordpool.

Boven is de geocosmos te denken, onder de planeetaarde, waarin een magnetische zuidpool is. De waarnemer staat bij het contactpunt van de bollen. Copernicaans ziet hij de zon (als buiten) draaien in de zin van de wijzers van de klok (resp. hij "denkt" dat de aarde naar links draait). De krachten vormen zo de magnetische zuidpool, zoals de pijl daar laat zien.

Boven in de geocosmos is de baan van de zon (binnen) precies zo. Aan de "horizon" van de waarnemer draait de zon ook naar rechts, en dat geldt ook voor de krachten, die voor de beoordeling volgens natuurkundige wetten een magnetische zuidpool "onder de grond" toont.

De hele hemel boven draait op precies dezelfde manier. De pijlen tonen de posities van de naalden, parallel in de "solenoid". Hier zijn beweging en krachten in harmonie; maar beneden zou de aarde moeten draaien "in de tegenovergestelde richting" van de kracht die het magnetisme aangeeft en natuurkundig geldig is, omdat een "planeet-aarde" fysisch rechtersom zou moeten draaien!

7-A². Magnetisme van de aarde, bol en rotatie

Volgens natuurkundige wetten wijst de "hellingsnaald" op de noordpool van de aarde met de noordpool-naald naar beneden, omdat er een "magnetische" zuidpool op diepte ligt, omdat ongelijke polen elkaar aantrekken. Het omgekeerde is waar op de zuidpool. Dit is wat natuurkundigen vandaag de dag nog steeds denken.

We stellen ons, net als eerder, buiten op aarde voor en beginnen bij 1 van de tekening, dus weg van de geografische noordpool naar het zuiden. Hier staat de hellingsnaald verticaal.

Als we op locatie 2 komen, wijst de naald met de noordpool naar B, op locatie 3 naar B, op de evenaar is hij horizontaal!

De naald wil naar beide polen B en A wijzen. Toch blijft deze positie een natuurkundig raadsel.

Hetzelfde is het geval als we van 1 naar de andere kant reizen tot aan locatie 8.

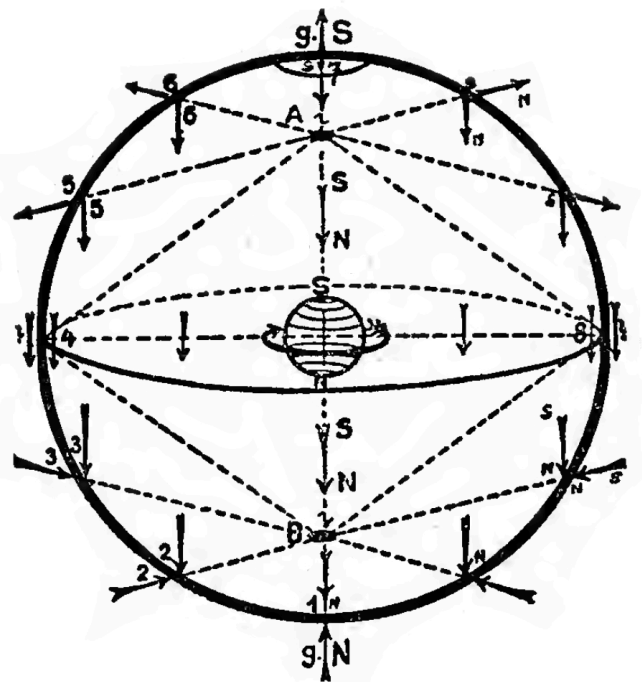
Als we vanaf 4 verder reizen, draait de naald zich om, de noordpolen (pijlpunten) wijzen naar boven, en de zuidpolen zouden naar de "magnetische" noordpool A moeten wijzen. Op de terugweg van 7 naar 8 naar 1, is er omkering naar de eerste positie.

Nu denken we aan dezelfde reis binnen (aardse wereld). De hoeken van de naald-posities ten opzichte van de horizon blijven hetzelfde als buiten "waargenomen", alleen valt op dat nu alle posities evenwijdig zijn. Is dit in tegenpraak met de natuurkunde of met de schoolboeken?

Nee, het is niet tegenstrijdig! Zoals bekend is, wordt de aarde door elektrische stromen omcirkelt; ze is een "solenoid" van de natuurkunde. De "wereldruimte" of de aarderuimte is een solenoid, waarin alle magneten parallel staan, zoals experimenten bewijzen. De "magnetische polen" bestaan niet!

Hiermee hebben we het "aardmagnetisme" ontdekt! We bewijzen dus dat de aarde een "holle bal" is. De onmogelijkheid van een "rotatie van de aarde" is eindelijk bewezen.

Magnetisme van de aarde

Magnetische zuidpool B wordt verondersteld onder de geografische noordpool te liggen; kijker buiten.

Naaldpunten zijn noordpolen die naar zuidpool B in de afbeelding wijzen. - Zuidelijke helft A omgekeerd. -

Maar in de solenoid binnenin zijn alle naalden evenwijdig; alle hoeken binnen en buiten hetzelfde, daarom tot nu toe niet waarneembare illusie.

Binnen wijst naald N ook naar de grond!

Magnetische polen onder de grond zijn absurd, want elke magneet wordt niet-magnetisch bij verhitting! De aarde zou in de diepte gesmolten zijn!

Er is een magnetische zuidpool op de geografische noordpool, wat in de solenoïde volgens de wetten van de natuurkunde betekent: "De stromen vloeien rechtsom als je naar de pool kijkt (naar beneden kijkend)." In dezelfde richting als de krachten zou de aardbol (aangenomen dat hij roteert) dagelijks moeten roteren. De stromen zouden de drijvende krachten van de aardse dynamo zijn. In geen geval zou de aarde eeuwig tegen deze krachten in kunnen draaien! Maar Copernicaans gezien draait ze zelfs tegen de stromen in, namelijk naar links! Dat is absurd, dat is onmogelijk!

Een rotatie van de aarde is er nooit en te nimmer.

7-A³. De opslag van de materie van de wereld

Volgens astronomische opvattingen is de aarde "ook een planeet", die triljoenen jaren geleden van "Moeder Zon" werd weggeslingerd, die als een gloeiende stoomring rondraaide, condenseerde, verdichtte en een kogel werd. De nevels moeten dit bewijzen.

Eén ding is zeker, dat de aarde ooit is "ontstaan" als een sterrenbol, dat deze zacht was, waardoor de stoffen zich sorteerden naar specifieke gewichten (stoomgewichten). Er zal toen een snelle rotatie zijn geweest. Bijgevolg werden de stoffen gerangschikt volgens de wet, zoals elke centrifuge bewijst: de zwaarste stoffen aan de buitenkant, de lichtste stoffen aan de binnenkant (lucht).

Tegenwoordig zeggen we echter andersom. Aan de binnenkant zit gloeiend ijzer, dan de aarde, dan het water en aan de buitenkant de lucht! Zou alles later tijdens het afkoelen "herschikt" zijn? Dat is onmogelijk, want dan zou alles zijn geëxplodeerd doordat de chemische stoffen door elkaar werden gegooid.

Laten we de zaak eens van de andere kant bekijken! De aardewereld. Wat liet de centrifuge zien? Binnenin het lichtste, gassen, lucht, dan water, dan aarde, dan metalen in de bodem, als een bolgrens.

Dit komt precies overeen met de aardewereld-vorm!

We moeten aannemen dat de grens van de aarde bestaat uit zware metalen, zoals radium, goud, platina. Wat als fijne aders aan de oppervlakte (bij ons) komt, zijn metalen die door vulkanische processen (mijnen, aders, afzettingen) zijn verscheurd.

De vorm van de aarde is perfect aangetoond. Deze vorm is niet alleen een bol, maar een "cel".

Deze vorm baart weer zulke bollen als cellen, "ontwikkeld" tot in het allerkleinste en fijnste. Uit deze cellen (micro-alles) heeft zich daadwerkelijk al het leven "ontwikkeld", uit materie.

Dit Alles is een "organisme". De geokosmos is de "levensvormer".

De stoffen die nodig zijn voor het leven, zoals lucht, water, koolstof, aarde, etc., liggen beschermd wetmatig "boven" klaar in rust.

Dus "de andere planeten" kunnen nooit leven buiten laten zien, omdat dan de stoffen van het leven in een razende vlucht weggevaagd zouden zijn. In de Copernicaanse "ruimte" leeft niets!

Zonder uitzondering kan elk leven alleen "binnen" gedijen.

Dit bewijst logisch en feilloos dat de "hemel" een sterrenbol moet zijn, ook een holle "celbol", in de ontwikkeling van de wereld. Laten we aannemen dat de "Oude Aarde" op een dag uiteen zal vallen, zoals elk organisme, dan zal de sterrenbol zichzelf van binnen opbouwen uit deze uiteenvallende materie en uiteindelijk een aarde worden. Al het leven blijft binnenin, het weet helemaal niets van deze langzaam uitdijende groei van de sterrenbol, zoals de boom groeit. Binnenin wordt een jonge sterrenbol gevormd. Voor altijd zo.

Binnen het "worden", buiten het "sterven"! Dit is de "cyclus van de natuur": opbouw, verval, in eeuwige verandering.

7-A⁴. De kosmische straling naar de aarde

Stralen van aanzienlijke hardheid, bekend als "ruimtestralen", vallen overal verticaal op de aarde; ze dringen zelfs door loden platen heen.

Omdat ze overal loodrecht op de aarde vallen, neemt de natuurkunde aan dat ze afkomstig zijn van verre meteor-formaties of uit de Melkweg; vreemd, want het zijn de fijnste materiedeeltjes, geen golven! Deze paden! 40.000 lichtjaren!

Hoe eenvoudig verklaren we deze straling! "Onze ruimte" is niet triljoenen lichtjaren ver weg, maar de sterrenbol zweeft 6.000 km hoog, overal "loodrecht" op de aarde. De "deeltjes" kunnen dus inslaan zoals waargenomen. Dit fenomeen valt ook samen met het idee dat de sterrenbol zich opbouwt op kosten van de aarde.

Daarmee is de "sterrenbol" en de aardbol door natuurkundigen bewezen. Nu volgen de astronomische indirecte bewijzen.

7-B. Astronomische bewijzen en raadsels

a) Zowel de zwaartekracht als de "massa's" van de zon en de planeten bestaan in werkelijkheid niet, maar alleen in het denken van de Copernicanen, het zijn conclusies uit de meting van "afstanden" en de afmetingen. Zoals gezegd, uit de "baanontrek" werd die gewenste "aantrekkingskracht" berekend om de "middel-puntvliedende kracht" in evenwicht te brengen. Er zijn noch banen noch die gravitatie.

b) De onmogelijkheid van "gasreuzen van sterren" wordt bewezen door natuurkunde. Experimenten onder het vacuüm van de luchtpomp bewijzen dat lege ruimte ernaar streeft zichzelf te vullen. Water kookt onmiddellijk, een gasballon barst. Maar van de sterren wordt beweerd dat ze de fijnste "gloeiende dampen" zijn in een absoluut vacuüm!!! Uitzinnige bewegingen zijn absurd! De sterren zijn gassen met zo'n lage dichtheid, dat lucht vele duizenden malen zwaarder is. Zelfs de zon is slechts 1,5 keer zo dicht als water.

Zijn de "experimenten" hier niet van toepassing? Zeker, ze bewijzen onweerlegbaar de absurditeit van het idee van "sterren" en een "reuzenzon", die zo leeg in de ruimte zweven, waarvan de "eigenschappen" lachwekkend werken.

Er zijn geen sterrenzonnen en geen "zonnestelsel".

Een lege "wereldruimte" met sterren is een waanbeeld.

Volgens berekeningen zou er bij het oplossen van deze sterren een "nevel" ontstaan van het miljardste deel van de dichtheid van lucht. Dus niets! De vliegende aarde zou allang geen water en lucht meer hebben in het ijzige vacuüm.

De aardewereld wordt bewezen door water en lucht.

c) De onmogelijkheid van de "aardbaan" is astronomisch bewezen. Zowel door het zonnevlekken-fenomeen, omdat alle grootste vlekken zich aan een "achterkant" van de zon vormen, een raadsel in de omloop van de aarde, als bewezen door de komeet Halley op 19 mei 1910. De "berekeningen" toonden de passage door de giftige staart. Maar er gebeurde niets! En waarom? De kenners van de aardse wereld weten dat de echt piepkleine komeet de "echte zonnebaan" (schijnbare ecliptica!) alleen dicht bij de sterrenbol passeerde, dus bleef hij daarboven 6.000 km van ons vandaan. Nooit komt een komeet dicht bij de aarde!!!

d) De Copernicanen noemen de "schaduw van de aarde" in de maansverduistering als belangrijkste bewijs en geloven dat dit fenomeen in de aardse wereld onmogelijk te verklaren is door het ontbreken van een "aardbol". Hoe dat lichtloze donkere ringkanaal, waar de volle maan doorheen trekt, in de aardwereld ontstaat, is eerder in de tekening (blz. 55) getoond.

Tijdens deze verduisteringen is waargenomen dat de achterkant van de volle maan schijnt, wat in ons geval alleen verklaard kan worden doordat de achterkant van de maan verlicht wordt door het terugstromende zonlicht. Maar dit feit zou onmogelijk zijn als de zon de Copernicaanse maan aan de voorkant zou verlichten, dan zou de achterkant van de maan diepzwart zijn.

Bovendien tonen de lichtbeelden van de maan zijn diepzwarte scherpe schaduwen van de kraters en maanbergen, wat onbetwistbaar de zeer dichte nabijheid van de maan bij de zon bewijst. Dit alleen al bewijst duidelijk de geokosmos.

Deze nabijheid en de geringe afstand van de maan tot de aarde (5.500 km) wordt bewezen door de nauwkeurigste astronomische waarnemingen die bekend zijn:

De maan vertoont duidelijke verkleuringen zodra ze naar grote delen van de aarde wordt gericht, zoals prairies, woestijnen, zeeën, sneeuwvelden van de aarde. Zulke reflecties van zonlicht zijn alleen mogelijk:

1. als de zon dicht bij de stralende oppervlakken staat,
2. als deze oppervlakken een holle kromming hebben als een holle spiegel; een reflectie-effect op de maan,
3. als de maan echt heel dicht bij de oppervlakken staat; reflecties op een afstand van 400.000 km zijn belachelijk.

Hetzelfde bewijst eb en vloed, want dergelijke effecten op de zeeën kunnen alleen worden uitgeoefend door een maan in de grootste nabijheid.

De maan bewijst onfeilbaar de aardewereld.

e) De zon bewijst het op dezelfde manier, haar "reusachtige krachten" versnipperen niet in de ruimte gedurende triljoenen jaren, ze worden niet op mysterieuze wijze opnieuw opgewekt door "atomair verval", integendeel, er kan niets verloren gaan in de gesloten aardbol, want de krachten blijven eeuwig ronddraaien. Dit is een "verklaring" voor de zon en haar mysteries!

Omdat de stralen van de zon cirkelen, stroomt het licht aan de "nachtskant" dus terug naar boven naar binnen, daarom zijn de nachten, gemeten ten opzichte van de som van de sterrenlichten, 12 keer te helder. Als verder bewijs van dit "nachtlicht" van de zon dienen de "nachtlichtende [cirruswolkjes](#)", die nog lang na zonsondergang glanzen, vaak zelfs nog tegen middernacht licht geven!

Dit eenvoudige feit haalt het zonnestelsel onderuit.

Het terugstromen van zonlicht 's nachts hoog boven ons, bewijst het bekende "aardlicht", een opvallende helderheid, die zichtbaar is bij nieuwe maan of mist, alsof de lucht fosforescerend gloeit. Men denkt "een gloed omringt de aardbol"! Zeker, maar alleen in de aardse wereld is dat verklaard!

f) Het warmte-effect van de zon op de aarde kan niet Copernicaans worden verklaard. Als de aarde 150 miljoen kilometer verwijderd zou zijn van de zonnegloed, zouden de polen in de zomer evenveel warmte moeten ontvangen als de evenaar, met een "schuine aardas" en deze kleine kromming van de aardbol.

De grote verschillen tussen de polen en de evenaar, in termen van warmte en vruchtbaarheid, bewijzen de aardewereld.

De zon schijnt in bundels over de ene helft van de aardbol. Deze stralen-paden zijn langer naarmate ze schuiner inslaan en dichter bij de polen liggen. Het langere pad absorbeert energie door verliezen; daarom ontvangen de polen minder straling, zelfs als de zon in hartje zomer constant boven de grond cirkelt.

Maar nog een oorzaak! De wereld is een polair krachtcomplex uit materie. Alle atomen in de ruimte draaien in noord-zuidrichting.

Maar de zwaartekracht, als kracht van de aardkorst, werkt loodrecht. Daarom werkt ze aan de polen en in de omgeving "in dezelfde richting" als de polaire wereldkracht, maar aan de evenaar "loodrecht" ertegenin.

De atomaire correctie aan de polen wordt "rust" of koude genoemd. Het constante geruzie van de krachten aan de evenaar over de richting, het constante heen en weer draaien tussen loodrecht en polair, wordt "rusteloosheid" genoemd, vibraties, "hitte, warmte". Elk lichaam dat we verwarmen brengen we ook in onrust als gevolg van de vibraties van de warmtebron, tot aan de verdamping.

Zo ontstaat de "warmte van de aarde" uit eigen krachten.

g) De wetenschap onderwijst ten onrechte een "krimpen van de aarde" als gevolg van afkoeling gedurende triljoenen jaren!!!

Maar we voelen ons veilig, omdat de zonnewarmte de muren van deze "woning van de mensheid" voortdurend verwarmt. Waar moet die warmte naartoe verdwijnen? Al de warmte sinds triljoenen jaren op aarde is in de wand gedrongen, heeft de planten gecreëerd, heeft ze omgezet in steenkool, in olie enzovoorts, het heeft ook een "uitzetting" veroorzaakt, zodat deze aardewand is gegroeid. Deze expansie is bepaald door het feit dat de continenten Amerika en Afrika in elkaar passen, als een breuk met gigantische kracht. Natuurlijk is deze groei vandaag de dag nog steeds aan de gang, zo aeonisch langzaam dat we er niets van kunnen zien, vergelijkbaar met de groei van de reusachtige boom en zijn schors.

Onmerkbaar, in de loop van duizenden jaren, wordt de wand van de aarde groter, de bergen en dalen vlakken af, het wordt dunner en dunner, maar de "leefruimte" groeit. Logisch gedacht moet deze in aeonen oplossen ten gunste van de sterrenbol. Dus de bergen worden lager, de zee moet zich terugtrekken in het bredere bekken, zinken, land komt meer tevoorschijn; tot nu toe bedekken de zeeën te veel. De aarde stevent niet af op "ondergang", maar op een uitbreiding van leven, misschien een geavanceerde beschaving en spirituele bloei.

De aarde stort nooit in de zon!

Alles wat we aan leven en levensgoederen bezitten, hebben we alleen aan de zon te danken; zonder de zon komt al het leven tot een einde. Want in de ijzige kou houden alle stromen en daarmee de elektrische energie op; zonder de warmte verbruiken we de rest van de kolen in korte tijd en zijn we niet in staat ze te winnen; zonder de zon staan de fabrieken machteloos stil; er groeit geen plant, dus geen dier, er is niets te eten.

De zon wordt beschouwd als onze levengever.

Dit feit heeft de wereldcontrole, of die nu wijs of rechtmatig is, in een zonneloop gewijzigd en wij denkers bewonderen dit! Geen blindelings heen en weer golven om de zon met een "kromme as", gewoon een stom "toeval" van de natuur!!!

Slechts de ene helft kan leven, terwijl de andere helft snel zou zinken als er geen voortdurende verandering was! Dus de zon zwerft tussen de twee helften, geeft zomer hier, dan weer zomer daar. Zo wordt de ondergang vermeden door een offer! Alleen op deze manier kunnen beide helften leven!

7-C. De grote klimaatveranderingen en "ijstijden"

We leven aan het einde van de diluviale (*periode zondvloed*) Kwartaire IJstijd. Deze duurde een paar honderdduizend jaar. Alle hoge bergen werden vergletsjerd, zelfs de middelgebergten droegen ijskappen. De Noordse ijsmassa's strekten zich uit tot aan de Noord-Duitse vlakte; in Noord-Amerika reikten de poolgebieden tot aan het St. Louis-gebied, terwijl het ijs in Siberië minder ver naar het zuiden doordrong. Daarom lag de Noordpool in die tijd ergens anders, namelijk in het binnenland van Noord-Amerika.

In de tijd daarvóór, in het Tertiair, was het klimaat anders. Overal ter wereld was het warm. Op de polen groeiden ook loofbomen, maar op onze breedtegraden was het klimaat al tropisch. Nergens zijn "ijspolen" te ontdekken.

Hoe konden deze gevoelige planten en dieren de halve "poolwinter" zonder licht overleven?

Het geologische tijdvak [Mesozoïcum](#) op aarde kenden ook een tropisch klimaat over de hele wereld, zodat dezelfde flora en fauna overal te vinden waren, zowel op de zuidpool als in India. Op dezelfde manier vinden we een broeikasachtig klimaat in het [Paleozoïcum](#), nergens met de scherpe contrasten van vandaag of de koude polen.

Nu wordt de puzzel duidelijk: Tussen de het Paleozoïcum en het Mesozoïcum van de aarde vinden we met zekerheid een grote ijstijd.

Zelfs ver terug, voor het Paleozoïcum, miljoenen jaren voor de ijstijd, zijn er tekenen van een enorme "wereld ijstijd" over de hele aarde.

Waar kwam de warmte vandaan na de afkoeling?

Men is het erover eens dat de ijstijden geen "normaal klimaat" waren, maar relatief kortdurende "noodtoestanden". Als de zomers bijvoorbeeld permanent slechts vijf graden kouder zouden worden op de hele aarde, zouden de ijstijden opnieuw aanbreken, omdat de ijsmassa's van de winters niet meer gesmolten konden worden. Bovendien zou een verschuiving van de polen, zoals in het begin genoemd, zeker "ergens" ijstijden kunnen veroorzaken.

Maar de eerdere grote ijstijden beïnvloedden de hele aarde. Het waren kosmische processen, vergelijkbaar met dag- en nachtveranderingen, vergelijkbaar met zomer en winter.

De astronomen breken zich al tientallen jaren het hoofd over de vraag "waarom de zon nog steeds schijnt". Volgens de "berekeningen" zou ze al lang geleden moeten zijn uitgedoofd. Dit is een van de moeilijkste problemen. Het werd opgelost als een grijze theorie zonder bewijs door aan te nemen dat het "[atomaire verval](#)" in de zon de nodige energieën kon opwekken.

Een bespreking besluit gelaten: "Ook hier blijven de tijden uit het verleden steeds een boek met zeven zegelen." Maar dat hangt alleen af van de juiste grondbeginselen!

De berekening laat zien dat de "bol van zonnenschijn" maar 5.000 jaar kan schijnen, zelfs als hij gemaakt zou zijn van de beste steenkool. Hem van buitenaf vullen is uitgesloten, zelfs niet met "meteoren" of andere "brandstof". Je zou een hoeveelheid van 60 keer de grootte van de aarde per jaar moeten vullen om de energie die de zon ons levert te vervangen, nog afgezien van de veel grotere verliezen in het heelal! Om triljoenen jaren van bestaan te redden, vonden natuurkundigen atomair verval uit. De geokosmos kent geen raadsels.

De zon bevindt zich in chemisch-fysische processen, die voor ons verschijnen als "gloeien" en ons licht sturen. We zien hetzelfde bij kometen wanneer ze beginnen te dwalen en in een baan dicht bij de zon komen.

We voelen deze "straling" van de zon als warmte en daarom neemt de hitte toe naarmate de weg kleiner is, die de zonnebogen tot aan ons afleggen.

Deze warmte gaat echter niet verloren, maar blijft constant in de aardse ruimte, zoals in een thermosfles. Warmte is "beweging" van de atomen; deze beweging dwaalt alleen overal rond, maar blijft verder hetzelfde.

Om deze reden van het rondzwerven van de zon en de daarmee gepaard gaande warmte, zijn er polen, tropen, enz. De eerder genoemde verschuiving van de pool naar Noord-Amerika werd veroorzaakt door een verschuiving van de hemelas, maar niet van de "aardas"!

Zoals bekend is het holle lichaam van de aarde een "solenoïde" met twee polen, noord en zuid, als gevolg van de elektrische stromen van de aarde. De oorzaak van de poolverandering werd gegeven door een kleine draai van de as van de sterrenbol, de "hemel" zwaaide om zich heen!!! Maar niet de "aardas".

Met deze poolverschuiving moest ook de spiraal van de zon veranderen, d.w.z. de "ecliptica" verschoof, de zon bewoog niet meer in het vlak van de evenaar zoals nu, maar onder een hoek daarmee, volgens de as. Dit leidde tot de ijstijd of lokale ijstijd, die we voor het eerst beschreven in het Quartair.

Maar dit verklaart niet de grote ijstijden van veel vroeger, in het Paleozoïcum en in het Mesozoïcum. Deze troffen de hele aarde en vreemd genoeg keerde de warmte na een tijd gelijkmatig terug op de hele aarde. Waar was de warmte? Was de Copernicaanse zon uitgestorven?

De verklaring is vanzelfsprekend in de aardewereld, alleen in de geokosmos!

We hebben de zon vergeleken met een "komeet", die zijn maximale hitte en helderheid bereikt en dan zijn helderheid verliest. Dit is allemaal te wijten aan de chemisch-fysische processen binnen haar bouw, een "levensproces" van het worden van de holle ballen in de wereld.

Zo vergaat het met de zon, en het gebeurt nog steeds met de maan.

Vandaag leeft de zon in stralende pracht en geeft ons haar levensenergieën; de maan is uiterlijk levenloos, in slaap. Maar zo was het niet altijd en zo zal het ook niet steeds blijven.

1. Afgezien van het feit dat we het logisch herkennen, laten deze grote ijstijden ons duidelijk zien dat de zon opnieuw, net als in vroegere tijden, ergens in de processen in slaap valt, zodat er overal op aarde afkoeling optreedt. Dan komt er een nieuwe ijstijd, maar slechts een "kleine ijstijd".
2. Het andere geval keert ook terug. De zon intensiveert haar interne processen en straalt intenser. Dan komt er een warme periode, zelfs een tropisch klimaat aan de polen.
3. Op een gegeven moment doet zich nog een ander geval voor. Dat geval dat er al was, dat ook de maan ontwaakt en steeds sterker straalt, als tweede zon! Dan komt de tropische tijd, zoals die vroeger overal was. De polen worden vrij land, ontvangen de hele tijd licht, en daar begint het tropische leven, een overvloed aan leven.
4. Verder moet het zo zijn dat de zon sterk afneemt en tot maan wordt, maar daarvoor zal alleen de maan beginnen te schijnen. In de tussentijd ontbreekt het aan licht en warmte, een grote ijstijd is het gevolg, tot uiteindelijk de maan de zon is geworden.

Zo veranderen de tijden, net als deze twee zonnen!!! Op deze manier kunnen alle wonderen of raadsels zonder beperking worden verklaard.

Het veranderen van de zonnen is echter het natuurlijke gevolg van een "kosmische ontwikkeling" van de ballen en hun innerlijk. De levende wezens op aarde moeten deze ontwikkeling volgen; het betekent vergaan of opbloeien volgens kosmische wetten.

Dit verklaart de oorzaken van de klimaatveranderingen, evenals de ijstijden, volgens het principe van eb en vloed, springtij en doottij, afhankelijk van of de zon en de maan afzonderlijk optreden of samenwerken.

7-D. Het ontstaan van "holle ballen"

We hebben in de ontdekkingen tot nu toe de totale onmogelijkheid van het universum en de sterren herkend. De wetenschap kent alleen de ster "zonnestelsel" erin.

Het ontstaan wordt verklaard volgens [de theorie van Kant-Laplace](#). De vloeibare zon wierp "stukken" af, zo groot als de aarde; deze bolden zich tot ballen, vlogen in cirkels rond de zon,

waaraan een "aantrekkingskracht" werd toegeschreven (anders zou het niet werken). Na aeonen koelden de bollen af, er "ontstond" leven, maar in de loop van aeonen trekt de zon haar "kinderen" weer aan, totdat ze in de gloeiende bol "vallen". Nu begint de nieuwe zegen! Het [Danaïdenwerk](#) (*werk dat nooit kan worden voltooid; zinloos werk*) van het zijn op aarde!

Hoe armzalig en zinloos zou deze "schepping" zijn!?

De aarde-wereld is bewezen vanuit de kosmogonie.

Hoe ontstaat een sterrenbol? De vorming van de zonnevlekken laat zien dat polaire dampen (water) worden opgezogen naar het centrum van de aarde. De rotatie vormt hieruit een krachtige ring. Als gevolg van de wrijving in de gasmassa's wordt elektriciteit van de hoogste voltages opgewekt, zoals bliksem. Nu worden de chemische elementen verbrijzeld tot elektronen, die zich onmiddellijk groeperen tot nieuwe elementen. Op deze manier ontstaat uit waterstof een aantal andere elementen. (Alle elementen zijn combinaties hiervan).

Deze elementen hebben andere eigenschappen, andere "gewichten", dus grotere banen. Daarom duwen de zware elementen door de zwaartekracht tegen de ring van lichte elementen. Verdere nieuwe formaties volgen. Het resultaat is een verbreding van het equatoriale gebied. Verdere intrede van ringen van zware elementen duwen uiteindelijk bij de polen de loopvorm naar de conclusie als een holle bol, terwijl de verdere equatoriale ringen met stolling van de massa's de holle bol binnenin overspoelen en gestaag dikker maken. Nu zijn er ook chemische processen wanneer stoffen zich mengen; dit is ook te zien bij kometen, zelfs bij de zon. Zo zet de zachte holle bal uit, waardoor binnenin een vacuüm ontstaat dat een zuigende werking heeft op de gasvormige omgeving. Nieuwe materie wordt van buitenaf de ruimte in gezogen.

Er is een model van de hemel in de ruimte. Saturnus biedt het model van de hemel.

Saturnus bestaat uit een bol, waaromheen een groep smalle ringen ligt, die met hem meedraaien. Zowel binnen als buiten de ringen zijn manen. De ringen zijn een vervallen buitenlaag, een terugval van de bol naar de ringen.

De sterrenbol komt overeen met de bol van Saturnus; de ring van planetoiden komt overeen met de ringen van Saturnus. De planeten komen overeen met de manen van Saturnus.

Niet vertaalde hoofdstukken

In het originele Duitstalige boek Geokosmos volgt nu een gedeelte, dat in deze Nederlandse versie niet is vertaald, omdat dit naar mijn mening afleidt van de overwegend goede verhandeling die Karl Neupert op papier gezet heeft.

Dit onderdeel van het boek filosofeert verder over het ontstaan van de leefwereld en over meer.

Daarmee heeft het niet de feitelijkheid die verreweg het grootste deel van dit boek wel kenmerkt.

Aan deze filosofie wil ik geen Nederlandstalig podium geven.

Uiteraard zijn deze hoofdstukken in de originele Duitstalige versie wel terug te vinden en te lezen. Het gaat om:

Die Entstehung der Lebewelt blz. 129-142

8. GEOKOSMOS EN ASTRONOMIE

Aardewereld versus buitenwereld.

Je zou denken - zoals ik en velen ongetwijfeld - dat astronomen zo'n duidelijk beschreven wereldbeeld met vreugde zouden verwelkomen. Compromissen sluiten is onmogelijk in het aangezicht van tegenstellingen, en dus zal de officiële astronomie een tegenstander blijven zolang het nodig is om alleen op het open veld te staan. Als uitvlucht wordt beweerd dat de geokosmos een kunstgreep is, dat er kromme lichtpaden worden geclaimd en dat zo de buitenwereld met geweld in een "binnenwereld" wordt gedwongen. Deze beweerde krommingen zijn echter onmogelijk, dus het is niet nodig om op het onderwerp in te gaan.

"Het wereldbeeld van de geokosmos staat en valt met de krommingen van het licht."

Weinig lezers zullen deze uitvlucht geloven. De loop van het bewijs is expliciet beperkt tot de vorm van de aardkorst, de aarde is bewezen een holle bol te zijn. Wij bewonen dus het binnenste deel van deze aardkorst, maar niet de buitenste aardkorst, zoals astronomen van alle tijden aannamen. Dit bewijs heeft helemaal niets te maken met de "krommingen van het licht". Het is nu 40 jaar geleden, sinds de ontdekking ervan in 1900, dat dit bewijsmateriaal werd bestudeerd. De natuurkundigen deden, als mede-astronomen, niet de minste moeite om deze aardvorm beter te bewijzen met experimenten van een hoger soort of met de apparatuur en middelen die hen van staatswege ter beschikking stonden. Waar ik ook probeerde, ik kreeg te horen dat ze overbelast waren met werk en "helaas" geen tijd hadden om mijn suggesties in overweging te nemen. Bovendien mocht ik dit niet verzwijgen om mezelf te rechtvaardigen tegenover mijn vrienden en om "een weg vrij te maken voor de waarheid".

Als een wereldbeeld een onderwerp voor de massa zou zijn, dan zou de wetenschap allang gedwongen zijn om de discussie aan te gaan en het te onderzoeken. Maar astronomie is zo'n wereldvreemd kennisgebied, dat zelfs de leraren er niet veel meer van weten dan de basisbeginselen; de leerlingen leren nog minder en nemen deze wijsheden gewoon zonder veel interesse aan, om ze zo snel mogelijk te vergeten. Zo komt het dat ook de mensen de nieuwe opvattingen zonder interesse aanhoren en zich er als een "brodeloze zaak" weinig van aantrekken. Een vriend uit professionele kringen schreef me de korte zin:

"Eeuwenlang hebben we gezwogen om de Copernicaanse opvatting van de wereld, of liever het zonnestelsel, in de hoofden van de mensen te hameren, een van de belangrijkste redenen waarom men probeert de nieuwe leer van jullie het zwijgen op te leggen. ..."

Maar zijn we niet altijd zo overmoedig als er nieuwe ontdekkingen worden gedaan? Zeker, maar het moet wel een "brood en boter" ding zijn, een zogenaamde "uitvinding", waar de massa zich op stort! Geld moet er verdiend worden, dat is alles. Met kennis wordt anders zelden iets gedaan. Dat is eerlijk gezegd de pure waarheid!

Astronomen gaan uit van de aardbol, ze denken dat ze buiten op de bal leven, ze observeren de omgeving of het "universum". Deze zogenaamde hemel of uitpansel ligt als een immense bol

om de bol heen en moet daarom alleen in een rechte lijn worden waargenomen. Lichtkrommingen zijn in dit geval volledig uitgesloten; dat wordt ronduit toegegeven. De stoffen die een lichtkromming zouden kunnen veroorzaken ontbreken en bovendien zou het firmament niet zichtbaar zijn als "omgeving". Het astronomische wereldbeeld of het idee van een kosmos van eindeloze expansie, het "universum", is gebaseerd op de aanname of het bewijsbare axioma van een correct zichtbare omgeving of de rechte lijnige voortplanting van licht.

Nu zijn er echter in het begin van dit werk zoveel redenen gegeven tegen het universum dat bijna niemand nog zal geloven in zo'n verstrooid "wereldgebouw" bestaande uit zonnensterren op eindeloze afstanden, terwijl de "wereldruimte" uit niets, echt helemaal niets, zou moeten bestaan, want, zoals astronomen moeten beweren, kan de ruimte alleen bestaan uit "absolute leegte", er mag zelfs geen idee van "ether" zijn, want de onstuimige bewegingen verdragen "geen adem" van enige materie in de ruimte! Niettemin wordt aan de fijnste lichtgolven een "voortplanting" toegeschreven, zonder een drager van de golfbewegingen, wat onmogelijk zou zijn. Daarom is er een theorie uitgevonden om het te "verklaren".

Dit is allemaal niet nodig in het nieuwe wereldbeeld Geokosmos. Hier zijn lichtkrommingen een natuurkundig gevolg, dat geen enkele fysicus ontkent. Ze bestrijden alleen de vorm van de aarde om "lichtkrommingen" te kunnen ontkennen, omdat anders het universum als stof uiteen zou vallen. Volkomen onwaar is de kritiek dat de lichtkrommingen werden "ingevoerd" om de kunstgreep te construeren. Als ik zo'n toverspreuk voor elkaar had gekregen, zou ik weer een geniaal goochelaar zijn.

De zaak is heel eenvoudig. Als de aardvorm een holle bal is, weten we niets van een omgeving.

Het firmament - de hemel - vinden we alleen in de holle ruimte. We herkennen de punten van de sterren als het verst verwijderd van de korst of van onze plaats van bestemming. Bijgevolg bevinden deze sterren zich in het centrum van de ruimte, d.w.z. de kosmos wordt logisch gezien herkend als een verzameling sterren of theoretisch gezien als een "sterrenbol". Dit heeft zeker niets gemeen met een constructie, maar alleen met het denkvermogen.

Laten we nu de hemel helemaal negeren en ons alleen bezighouden met onze "waarnemingen". De duidelijke vraag ligt voor ons:

"Waarom zien we niet op alle plaatsen van de aardkorst een bal boven de hoofden, waarom zien we de omtrek-bol-firmament?"

We hebben deze vraag zonder twijfel uitgelegd in het werk over optica. We zien logisch herkenbaar een "optische illusie" van de hemel.

Als de natuurkundigen en astronomen in hun vooringenomenheid dit niet herkennen, ligt dat niet aan de verklaring, maar alleen aan de wil. Niemand kan toch serieus beweren dat de krommingen van het licht kunstmatig werden geïntroduceerd om de geokosmos te maken, eerder werden deze krommingen van het licht in de eerste plaats herkend als een "gevolg", wat helemaal geen fout is om iets te erkennen. Hier moet echter vooral worden benadrukt dat het zeer onbelangrijk is om iets te "verklaren", zoals astronomen en natuurkundigen altijd als

hoofdzaak stellen, want de geocosmos zou een eenvoudige ware vanzelfsprekendheid blijven, zelfs als deze "verklaring" niet was gelukt. Men verklaart ook geen bevindingen die al lang bekend zijn in de technologie, zoals elektriciteit, licht, atomen, zwaartekracht, enzovoort, zonder daarom hun "bestaan" te ontkennen.

Alleen lichtkrommingen worden ontkend, waar ze duidelijk als kennis voor je neus staan.

De geocosmos staat of valt niet met de lichtkrommingen, want die is gebaseerd op de vorm van de aarde. Het heeft niets te maken met de lichtkrommingen, noch met hun verklaring. Natuurlijk zal geen mens ooit in staat zijn om deze lichtkrommingen in de ruimte praktisch te bewijzen of om ze in een model op een tafel te laten zien. Want zelfs als zulke lichtkrommingen allang door Prof. Lummer op de tafel zijn getoond, kan dit niet als "bewijs" worden gebruikt. In dit experiment werden dichte vloeistoffen gebruikt als brekingsmateriaal en dus werd de straal gebogen, niet gewoon afgebogen, niet gebroken, maar gekromd.

In de ruimte ontbreken dergelijke dichte vloeistoffen en lagen van materie natuurlijk. Maar de zwaartekracht deelt de ruimte in in triljoenen bollen, die over een grote afstand hetzelfde effect bereiken als de dichte vloeistoffen, want de triljoenen brekingen in de "bolvormige ruimte-aarde" buigen het pad van het licht. Natuurkundigen hebben dit zonder meer erkend; alleen de "ruimte" is het pijnpunt, het "raak-me-niet". Overigens zijn dergelijke verklaringen altijd "bevindingen", zelfs als ze niet kunnen worden geïmiteerd.

We beweren zeker geen lichtkrommingen in de Copernicaanse ruimte, integendeel, we achten ze absoluut onmogelijk en zeggen:

"Als we aan de buitenkant zouden leven, zou er geen sprake zijn van een wijziging, zelfs niet gedeeltelijk."

De tegenstanders verdraaien de grondbeginselen. Het wereldbeeld staat los van de krommingen van het licht. Alleen de vorm van de aarde vormt de basis, en alleen als kennis en conclusies vinden we de lichtkrommingen.

De metingen van astronomen zijn gebaseerd op perfect rechte lichtpaden, zelfs voor afstanden van miljoenen lichtjaren of triljoenen kilometers. Hier moet slechts kort worden vermeld dat zulke afstanden een theoretische absurditeit betekenen voor de voortplanting van lichtgolven, afgezien van het ontbreken van enig voortplantingsmedium.

In de geocosmos verdwijnen beide absurditeiten, omdat de verste afstand voor sterrenlicht ongeveer 9.000 kilometer bedraagt, en bovendien kan een ander geleidend medium dan gassen en atomen, op geen enkele manier worden ontkend. Integendeel, we moeten uitgaan van materie in de ruimte, zonder in moeilijkheden te komen vanwege de planeetbewegingen, want hier zijn de bewegingen geenszins fantastisch snel.

De metingen van de "parallaxen" blijven zoals voorheen, dat wil zeggen, de waargenomen "hoeken" zijn hetzelfde, maar vanwege de krommingen van het licht veranderen de "afstanden" en dit ten gunste van de ideeën, zoals we die kennen uit de waarneming van de natuur.

Onze geokosmos presenteert zich aan ons, zoals de planeet Saturnus dat doet. De planeet is de bol van sterpunten, een vaste opeenhoping van materie; de ring wordt gevormd door de meer dan 1500 planetoïden; de manen van Saturnus zijn de planeten in de geokosmos.

Het universum is dus als een "ster".

De aardkorst vormt de grenswand.

De geokosmos is het universum; meer dan het Alles - of het geheel - is er niet.

Dit wereldbeeld blijft onveranderlijk.

De astronomie leert ons dat de sterren op afstanden van enkele lichtjaren tot miljoenen lichtjaren staan, zodat alleen het licht van de grootste verre reuzen ons kan bereiken. Deze opeenvolging van "zonnen" wordt aangehaald als tegenbewijs tegen de sterrenbol, want dan zouden alle sterren op één oppervlak staan, ze zouden op gelijke afstanden van de aarde staan. Leken worden onmiddellijk misleid en gaan twijfelen.

Deze astronomische beweringen zijn echter dezelfde vergissingen als die inflatiecijfers voor de overige afstanden, waar tenminste "metingen" mogelijk zijn, zelfs als ze fout blijken te zijn. Voor de sterren zijn er echter helemaal geen metingen en zelfs de weinige zogenaamde parallaxen zijn nutteloos. De afstanden van de sterren worden alleen verzonnen door middel van "optische voorstellingen van lichtintensiteit"!

Elke lezer kan hier elders meer over lezen, het heeft niets te maken met ons onderwerp; de auteur mengt zich niet in absurde discussies met de astronomie. Als bewezen is dat zulke "reuzenzonnen" onmogelijk zijn, zijn de afstanden ook fout. Het is niet nodig om fouten te weerleggen.

Waarom bewegen sterren aan de hemel?

De bewegingen zijn zo klein dat het pad pas over tientallen jaren waarneembaar is. Deze bewegingen worden veroorzaakt door de zachte bol van de ster, die net als de zon nog steeds beweeglijk is. "Dubbelsterren" daarentegen zijn vrije ballen, die om elkaar heen draaien en zich in de loop van de tijd tot kometen vormen. Zulke vrije ballen bestaan in hoeveelheden in de buurt van de sterrenbol, vergelijkbaar met de ring van planetoïden, die tussen Mars en Jupiter zweeft. Over het algemeen blijft de sterrenbol vast. De zon staat ook vast, maar de zones bij de evenaar tot aan de polen draaien met verschillende snelheden.

Zulke vragen brengen de "geokosmos" niet in gevaar! Tot zover de basisgedachten.

Ik heb geprobeerd om alles op een begrijpelijke manier weer te geven. Toch hoorde ik soms de zorg dat het onderwerp moeilijk te begrijpen was en een grote opleiding vereiste. Eigenlijk kan ik dat niet begrijpen, want hier gaat de discussie met de astronomen en natuurkundigen alleen over fundamentele vragen, die ik in detail heb behandeld. Natuurlijk kan zo'n verhandeling niet worden overgeslagen als een krantenartikel of een roman, maar het vereist geduld om er goed

over na te denken, om de uitleg te onthouden en zeker om ze meerdere keren te lezen, want de volgende uitleg is meestal gebaseerd op eerdere uitleg. Degenen die deze al zijn vergeten tijdens langere leespauses, zullen het dan niet meer kunnen bijbenen. Ik twijfel er niet aan dat er ook een goed geheugen nodig is, en dat komt met veel lezen. Degenen die deze kleine inspanning doen, zullen er later zeker evenveel plezier aan beleven als al diegenen die mij enthousiaste complimenten hebben geschreven.

De volgende uitleg is bedoeld om deze vrienden van het wereldbeeld wat aanwijzingen te geven.

Ons wereldbeeld geokosmos, d.w.z. kosmos in de aarde, is een ster in het midden van de holle aarde, lijkend op Saturnus. Dit hemellichaam beweegt eenmaal per dag om zijn as, d.w.z. de sterrenbol draait samen met de ring van de Melkweg, die een sterrenophoping daarop is, zoals de tekening laat zien. Daarom draait de hele hemel of het firmament dagelijks rond elke waarnemer op "aarde". Dit fenomeen is door astronomen geherinterpreteerd als de "rotatie van de aarde", omdat in het beeld van het "heelal" de rotatie van een te groot heelal een onmogelijkheid zou zijn. We herkennen deze aardrotatie als een uitvlucht uit een dilemma, een noodverklaring.

Alle "manen van Saturnus", dat wil zeggen de planeten, de zon en de maan, en de meer dan 1.500 planetoïden, die we herkennen als de ring van Saturnus, draaien dagelijks met deze sterrenbol van het firmament mee. Waarom we echter niet deze Saturnus hierboven zien draaien zoals beschreven, maar waarom we de ruimte van een uitspannel zien, wordt beschreven in het aanschouwelijke derde deel van het werk. We zien de vergroting van Saturnus. Zoals het origineel draait, zo draait de vergroting mee, dagelijks van oost naar west. Wat onder de horizon ligt, zien we niet.

De zon en de maan zijn "planeten" in onze betekenis. De zon beweegt daarom dagelijks om de as van het hemellichaam, hij komt op en gaat onder voor de aardse waarnemer in de luchtspiegeling. Zo ontstaan dag en nacht in de afwisseling van de rotatie van de wereldsterren. Als de zon in de tegenovergestelde positie staat, bereikt geen licht de waarnemer, die aanneemt dat de zon "onder de horizon" is, onder het aardoppervlak.

Hier moet de lezer de aanschouwelijke voorstellingen onthouden, dan kunnen de vragen niet voorkomen: Hoe ontstaan dag en nacht dan als de zon in de ruimte is? Hetzelfde beeld geldt voor de loop van de maan. Ook het ontstaan van de maanstanden is alleen te begrijpen als de aanschouwelijke uitleg in het geheugen is blijven hangen. Een herhaling zou saai zijn.

Als astronomische waarnemers zien we eigenlijk het firmament-beeld op de aardkorst in dagelijkse rotatie, maar in de geest zien we de bovenste ster Saturnus draaien.

Als de planeten (manen van het hemellichaam) altijd op dezelfde manier zouden bewegen, zou het beeld onveranderd blijven. Waarnemingen van het firmament (schijnbare beeld) laten echter veranderingen zien in de planeten (dwalende sterren), ze bewegen van west naar oost en met verschillende snelheden. Astronomen noemen deze bewegingen de "planeetbanen"; de tijden van de "omwentelingen" rond het firmament zijn de "baanperioden".

We herkennen deze fenomenen duidelijk als een "achterblijven van de planeten" ten opzichte van de algemene dagelijkse baan van Saturnus of de wereldster. Zo loopt de zon achter, ze keert pas na een jaar terug naar haar oude plaats. De maan keert na een maand terug, daarom vertoont ze fasen als gevolg van de zonnelichten. Jupiter keert na 12 jaar terug naar haar oude plaats, Neptunus na 165 jaar.

Precies hetzelfde is het geval met de oorspronkelijke of wereldster hierboven. Alle wereldmanen die rond Saturnus zweven blijven achter in de zojuist genoemde zin, wat ook duidelijk is, want zij moeten langere afstanden afleggen (cirkels rond de binnenruimte of as). De maan maakt de grootste cirkel, want die staat het verst weg van de draaias. De maan staat het dichtst bij de aardkorst. Deel IV gaat hier in detail op in.

Maar de planeten blijven niet altijd in hetzelfde baanvlak, ze zweven niet altijd in het vlak van de hemelevenaar, maar schommelen heen en weer in de richting van de as. Zo schommelt de zon in het jaar 23,5 graden naar het noorden en 23,5 graden naar het zuiden van de evenaar (van Saturnus) en voert dus een gigantische spiraal uit in het jaar, die we werkelijk waarnemen in het firmament-beeld, maar die we geestelijk boven in de ruimte herkennen, natuurlijk als een "terugkeer".

Het resultaat hiervan zijn de seizoenen, omdat de zon onze "aardruimte" elk half jaar meer naar het noorden of zuiden bestraalt en verwarmt. Astronomen verklaren dit echter met een "aardbaan" en de gekantelde as! Op dezelfde manier kunnen ze de "baan van de maan" alleen verklaren met behulp van de baan van de maan rond de aarde, een volkomen absurd idee.

Het gevolg hiervan zijn de seizoenen, omdat de zon onze "aardruimte" elk half jaar meer naar het noorden of zuiden bestraalt en verwarmt. Astronomen verklaren dit echter met een "aardbaan" en de schuine as! Op dezelfde manier kunnen ze de "baan van de maan" alleen verklaren met behulp van de baan van de maan rond de aarde, een volkomen absurd idee. Alle planeten voeren zulke spiralen uit, die zichtbaar zijn aan de schijnhemel, en opnieuw naar het midden worden gedacht, ook boven bij Saturnus.

Zo hebben we de bewegingen aan de hemel verklaard zonder kunstmatige trucs, op een manier die niets aan eenvoud te wensen overlaat. De sterrenbol draait elke dag, we hebben de draaiing van de aarde niet nodig, maar de manen van Saturnus, die er omheen zweven, en de planetoïdenring gaan niet zo snel mee met deze draaiing, ze blijven dus achter, wat herkenbaar wordt als "banen". De schommelingen in axiale richting worden herkend als "inclinaties van de baan". Dit alles is mentaal herkenbaar in de ruimte, als we maar de geestelijke denkkraft opbrengen om de "optische illusie" te begrijpen, wat eigenlijk meer dan vanzelfsprekend is zodra we het absurde wereldbeeld "universum" ermee vergelijken.

Het universum staat en valt met metingen en rechte lichtpaden.

De geokosmos toont de werkelijkheid. Het "raadsel van de sfinx" is opgelost. De geokosmos valt nooit.

SLOTWOORD

Hoewel het niet met wetenschappelijke details is, geloven we dat we in dit kleine document de juistheid van de geocosmos op een algemeen begrijpelijke en overtuigende manier hebben gepresenteerd en tegelijkertijd hebben laten zien dat elk extern beeld van de wereld onlogisch en een eindeloos niets is. In het externe beeld verschijnt de aarde als een vlieg in Zwitserland. Het gevolg van dit externe beeld zijn de metingen, en als gevolg daarvan, d.w.z. niet als observatie, resulteerden verkeerde conclusies, zoals de rotatie van de aarde en haar baan om de "reuzenzon".

In de geocosmos verdwijnen deze raadsels.

We kunnen alle hoofdstukken als "bewijzen" benoemen, omdat elk onderdeel overtuigende bevindingen bevat.

Aangezien nu de geocosmos een onafhankelijke erkenning is, zou het nutteloos zijn als we ons zouden bezighouden met de "weerlegging" van de Copernicaanse stroom van ideeën, die volgens de wetten van de logica niet meer ter discussie kan staan.

Astronomen gaan in de allereerste instantie uit van zien, echter zetten ze kritisch denken op de allerlaatste plaats, terwijl de auteur, omgekeerd, ervan uitging dat raadsels en tegenstrijdigheden door de wetenschap moeten worden opgelost. Astronomen kennen alleen hun telescoop, ze zien een eindeloze omgeving en "maken er een heelal van" met gigantische zonnen-sterren.

Alleen is het vreemd dat ze vervolgens hun principe loslaten in het geval van de "draaiing van de aarde en de baan van de aarde" en het zien als "optische illusies" uitleggen. Epicykels worden ook uitgelegd als illusies. Net wat men op dat moment nodig heeft!

Astronomen zijn behoorlijk absurd als ze "berekeningen" van de auteur eisen als bewijs.

Onze geocosmos is een filosofisch wereldprobleem, je zou kunnen zeggen, een onweerlegbare "vanzelfsprekendheid", zo overduidelijk dat je helemaal geen "bewijzen" nodig hebt, maar ze alleen zoekt en aanbiedt omwille van de orde.

Elke waarheid van het weten is nuttig!

EPILOOG VAN DE UITGEVER

Ieder denkend mens is geïnteresseerd in het beeld en de vorm van onze wereld, in het bijzonder onze aarde.

Het wereldbeeld van de toekomst dat de auteur voor ons schetst, wordt waarschijnlijk niet erkend door de wetenschap. Daarom wil de uitgever geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid van het bewijsmateriaal. We willen onze lezers echter wel aan het denken zetten over dit interessante probleem. Een tweede taak van het boek is het informeren over nieuwe onderzoeken en hun resultaten, zelfs als ze nog niet zijn afgerond.

De vorm waarin dit gebeurt zal niet altijd overeenkomen met de conventies van de hedendaagse wetenschap; het kan soms hard, zelfbewust en polemisch (*stellig, twistend*) overkomen. Voor wie al lang vecht en nog steeds in de strijd staat, verliest elke verbindende vorm zijn betekenis. Hij houdt zijn ogen open voor medestrijders onder de lezers die denken en voelen zoals hij, die de wil hebben om door te dringen tot de inhoud.

Hoe ziet de wereld er werkelijk uit? Is het ons overgeleverde wereldbeeld met zijn oneindige ruimten en afstanden in overeenstemming met de feiten?

Deze vraag houdt auteur Karl E. Neupert al sinds de eeuwwisseling bezig. Zijn werk "*Umsturz des Weltalls*" ("*Omverwerping van het Universum*") werd gepubliceerd in 1929 en al in 1906 was een korte, maar des te substantiëlere verhandeling over de constructie van de wereld, zijn tijd ver vooruit.

In dit boek leidt hij de lezer langs het pad van de strikte logica en laat hij de wetenschapper en de leek geen andere keuze. Beiden moeten beslissen of ze de vroegere maten, schalen en afstanden, die alleen werden aangenomen om het Copernicaanse wereldbeeld correct te laten zijn, wel of niet willen accepteren.

Er verandert niets aan de feiten. Maar de aarde wordt weer een wereld voor mensen en volkeren, de reuzenzonnen komen dichterbij; ze worden echter klein en bescheiden. De geokosmos in zijn precieze begrenzing zal het lot van de aardbewoners worden, het zal hen nog meer en grotere taken opleggen dan de oude kosmos al 400 jaar kon doen.